

CON ONG

lại nhái tú xương, ong có lời
chúc cho khắp cả hết trên đời
vua quan sĩ thứ dân trong nước
sao được cho ra cái giống người

GIAI PHẨM TẾT CON HEO

nguyễn mạnh côn • đặng văn hầu • mai thảo •
đình từ thức • sức máy • gãi sĩ • phan nghị • sức voi • hoàng hải thủy •
gã thám • lữ hồ • dế húc càn • nguyên đức nam • nguyên mai • nguyên
như hồ • hồ ông • đa danh • mỡ mới • triều linh • thế phong • ngọc thế
lang • hà quý phương • bó 71 • nguyên hoàng đoan • lê minh ngọc •
hoàng anh tuần • nguyễn vạn lim • thầy khóa tư • thiên khôi • nguyên ngọc tú
• trùng dương • lý phát sơn • nguyên đình thiều • vọng ngôn chi •
mộc đặc • trọng tấu • tú trợc • thợ đấu • hĩm • hùng phong • nghi vũ

không thuế song hành

120đ.

Cung Chúc Tân Xuân XUÂN TÂN HỢI

ĐẠI-NAM NGÂN-HÀNG kính chúc Quý Vị một năm
đầy hạnh phúc và thịnh vượng.

- Tiêu chuẩn của **ĐẠI-NAM NGÂN-HÀNG** là :
Trung gian tín nhiệm bảo đảm sự tương trợ hữu lợi
giữa Quý Vị có vốn và Quý Vị cần vốn kinh doanh.

GIA BIỂU TIỀN LỢI KÝ THÁC

TRƯƠNG MỤC TIẾT KIỆM "RỒNG VÀNG"

- Loại A.— giới hạn tồn khoản 1.000.000đ
Lãi suất 10% một năm
- Loại B.— giới hạn tồn khoản 1.000.000đ
Lãi suất 8% một năm với 2% dưới hình thức
xố số mỗi tam cá nguyệt

TRƯƠNG MỤC ĐỊNH KỲ

- Từ 3,4, hay 5 tháng lãi suất 14% một năm
- 6,7, hay 8 tháng — 16%
- 9,10, hay 11 tháng — 18%
- Trọn năm (12 tháng) — 20%

ĐẶC ĐIỂM CỦA ĐẠI NAM NGÂN HÀNG :

- Chuyển tiền của Quý khách từ Trung Ương đến Chi Nhánh và ngược lại rất nhanh chóng.
- Gửi tiền vào Trương Mục Tiết Kiệm hay lấy ra tại Trung Ương hay bất cứ ở Chi Nhánh nào cũng được.
- Một Ngân Hàng có bảo đảm và được tín nhiệm nhất Thủ Đô.
- Nhân viên lễ độ, phục vụ Quý khách nhanh chóng và kín đáo.
- Luôn luôn bảo vệ quyền lợi của Quý khách.

ĐẠI-NAM NGÂN-HÀNG

17, Công Trường Lam Sơn, Saigon - ĐT : 93.444 - 93.445 - TÂN BÌNH, 287 Hai Bà Trưng Saigon
Chi nhánh : CHOLON, 549-551, Đại lộ Đồng Khánh Cholon - VŨNG TÀU, 2, Nguyễn Thái Học Vũng Tàu

Cung Chúc Tân Xuân

KỸ THƯƠNG NGÂN HÀNG

COMMERCIAL INDUSTRIAL BANK

CÔNG TY NẶC DANH - VỐN 250.000.000đ CẤP ĐỘ

Trụ sở : 422 Trần Hưng Đạo Saigon (góc Nguyễn Biều Trần Hưng Đạo)
Điện thoại : 98.495 98496 QS : 60.078.61.421 Điện tín : INCOMBANK

THỰC HIỆN MỌI NGHIỆP VỤ NGÂN HÀNG :

- Nhận và trả mọi số tiền ký thác
- Cho vay dưới mọi hình thức
- Mở tín dụng khoản xuất nhập cảng
- Chuyển ngân
- Mở Trương Mục Tiết Kiệm

Tiếp đón nồng hậu, phục vụ mau lẹ và kín đáo

Toàn thể anh em
thợ viết, thợ vẽ, thợ
sắp chữ, thợ nhà in,
thợ phát hành **CON
ONG** long trọng kính
chúc quý vị độc giả
một năm phom phom
vượt qua con đường
Song Hành Tân Hợi.

THƯ TẾT

Miền Nam có Tết, không có Xuân. Ấy thế mà những tờ báo gọi là " Báo Xuân " cứ du dương mãi điệp khúc ướm lệ «... Mùa Xuân hoa đào nở, lòng Xuân phơi phới, mưa Xuân chan hòa, gió Xuân nhẹ nhẹ, ý Xuân rộn ràng...»

Cho dù Mùa Xuân của đất trời có đến, mùa Xuân của đất nước cũng vắng không. Tuổi Xuân của con người là khí thế hiên ngang bất khuất. Tuổi Xuân của thiếu nữ là thời xuân sắc, khao khát yêu đương. Tuổi Xuân của đất nước là chủ quyền độc lập, tự do, hùng cường và thống nhất.

Mùa Xuân của đất trời đã không có, mùa Xuân của Dân tộc cũng chưa về. Vì chiến tranh tang tóc vẫn còn bao trùm đất nước, dân chúng khổ cực xác xơ. Cứ mỗi dịp Tết đến ước vọng của người dân lại là hy vọng năm tới sẽ được hưởng một mùa Xuân Thanh Bình để hàn gắn lại những đổ vỡ trong cuộc chiến đã kéo dài tới một phần tư thế kỷ.

Cái hy vọng hữu lý và đầy nhân đạo cũng sẽ phải đến vì: Chiến tranh nào cũng phải đưa tới Hòa Bình. Đưa tới bằng cách nào là trách nhiệm của những người lãnh đạo. Tuy nhiên, Hòa Bình không thể có được khi Xã Hội đang bị băng hoại và tham nhũng vẫn còn là đặc quyền của những kẻ ăn trên ngồi trốc.

Có bao giờ chúng ta chỉ khóc lóc mà đất nước còn được không? Có bao giờ chúng ta chỉ rên xiết mà dân tộc hùng mạnh được không? « Khóc nhục, rên hèn, van yếu đuối... và đại khờ là một lũ người câm!!! »

Khóc đã đành là nhục. Rên xiết rõ là hèn. Van xin lại càng thêm bán thiu. Nhất là thái độ cam nín một cách tiêu cực gián tiếp khuyến khích, thúc giục bọn bất lương tăng gia phá hoại và vô tình thừa hiệp với tội ác.

Xin hãy ngừng lại tất cả. Xin hãy nhường chỗ cho nụ cười. Có thể là nụ cười vỡ cả trăng sao của con người đau khổ đến cùng tột. Càng đau khổ càng phấn đấu, phấn đấu với tinh thần lạc quan cách mệnh. Mọi chứng ngại phải sụp đổ dưới sinh khí của tiếng cười. Hòa Bình không thể tới trên vai của người chỉ biết gục xuống.

MINH VỒ

SAI PHẨM XUÂN CON HEO

Chủ tiệm: MINH VỒ — Quản lý: HOÀNG THỊ QUÝ — Môn bài nhà nước số 3716/YBTT/CHBCI.
Minh bìa: TẾT PHÚ QUÝ, họa phẩm nguyên thủy của tổ tiên được trang trọng hóa bởi họa sĩ
MINH ĐĂNG KHÁNH bằng nghệ thuật sơn dầu. Offset NĂM TRỌNG. Chạy bìa
Kim Châu. Trình bày minh họa: ĐINH HIỀN, HĨM. Typo: Nhà in CON ONG.

12 VỤ CHÓ CHẾT

trong 12 tháng năm con chó

Nhân dịp vua chó hết nhiệm kỳ, nhường ngôi cho vua heo, một cuộc nhường ngôi rất hòa bình, không đảo chánh, không phải tranh cử lồi thối, xin ghi lại 12 sự việc đáng nhớ trong 12 tháng dưới quyền trị vì của vua chó.

Người xưa vẫn nói " chó chết hết chuyện ". Mặc dù vua chó hết nhiệm kỳ, nhưng chuyện đời vẫn còn đó. Vì vậy xin ghi lại 12 chuyện đáng ghi nhớ.

1

GIÁN DIỆP ĐÔI

Chuyện sôi nổi đầu tiên khi vua chó vừa lên ngôi, là vụ án Trần Ngọc Châu. Đáng lẽ vụ Trần Ngọc Châu được giải quyết trong năm con gà đẻ ông vua người và các dân biểu gia nhân nhà người hưởng một cái Tết ngon, nhưng vì việc lấy chữ ký tại gia quá chậm trễ, nên nội vụ nổ lớn vào đầu năm con chó.

Sau đây là vài nét về "ái tình sự nghiệp của vai chánh".

Trần ngọc Châu, nguyên Trung Tá Quân Lực VNCH, dân biểu Quốc Hội, có người tình đồng viên là nàng Kiều lá đỏ.

Trong thời gian làm tỉnh trưởng Bến Tre, Châu đã liên lạc với người anh ruột, là một điệp viên cao cấp của Cộng Sản. Châu liên lạc với anh, được sự chấp thuận của CIA Mỹ và tòa Đại sứ Mỹ.

Khi rời chức Tỉnh Trưởng, Châu được Tổng Thống VNCH tặng Bảo Quốc Huân Chương. Nhưng sau khi tặng Bảo Quốc Huân Chương cho Châu, chính quyền VNCH mới khám phá ra rằng trong khi làm Tỉnh Trưởng, Châu đã liên lạc với C.S. Một Trung Tá làm Tỉnh Trưởng, liên lạc với Cộng sản qua sự đồng ý của CIA mà được tặng Bảo Quốc Huân Chương. Ôi! Mặt trái của chiếc mề đay sao mà buồn vậy!

Biết được Châu liên lạc với người anh Cộng sản, Tổng Thống bèn yêu cầu Hạ Viện có biện pháp. Hạ Viện họp, 70 DB kết tội Châu có liên hệ với Cộng sản. Nhưng đa số trên chưa đủ để truy tố Châu ra tòa. Hạ Viện bèn làm một kiến nghị lấy chữ ký tại gia. Nhiều dân biểu chỉ ngồi ở nhà, cũng có người tìm đến thương lượng chữ ký. Kết quả, có đủ 102 chữ ký đồng ý truy tố Châu ra trước ba tòa quan nhơn.

Châu bị truy tố, bị xử khuyết tịch. Châu trốn mấy ngày rồi ra đóng đô ở Hạ Viện. Nàng Kiều lăm lăm khẩu súng ngắn trong tay, quyết lấy súng sắt để bảo vệ súng...bắn nước. Nhưng ngày 26-2-1970, Châu bị Cảnh Sát kéo tới Hạ Viện dàn chào, khênh đi như một con heo. Chữ "dàn chào" có nghĩa mới kể từ đây.

ngày 2-3-70 Châu bị ra tòa Mặt Trận, nhiều luật sư bênh vực, có người bênh vực để ăn có, như quý ông Vũ Văn Mẫu và bà Nguyễn Phước Đại. Luật sư Huyền cái cù nhảy bị Tr. Tá chánh thăm dọa mét Tổng Thống. Thấy dọa mét Tổng Thống, 3 luật

sư biện hộ khiếp quá, đành xin từ nhiệm.

Ngày 5-3-70, Châu bị kết án 10 năm tù, nàng Kiều khóc như mưa.

Từ đó, thỉnh thoảng, nơi một góc nhà giam, người ta lại chứng kiến một đôi trai gái ôm nhau thắm thùi, như cuốn lấy nhau, mặc cho những con mắt soi mói...

30-10-70, bản án 10 năm của Châu được TCPV hủy bỏ, nhưng TCPV chỉ hủy bản án, mà vẫn để lại lệnh tổng giam, thế là Châu vẫn bị giam, mặc dầu không có án.

Trong vụ Trần ngọc Châu, đương sự là một người nham nhở, làm sĩ quan cấp tá trong quân lực VN mà đi liên lạc với Cộng Sản qua sự đồng ý của CIA, đương sự chỉ là một gián điệp đôi. Hành pháp đã tây mầy thối phòng nội vụ, khiến tên tuổi Châu vượt biên giới Quốc gia trở thành nhân vật quốc tế. Hành pháp muốn hại Châu, nhưng muốn quang hoa cho Châu.

Thái độ của Tư pháp về vụ Trần ngọc Châu cũng rất đáng dị nghị, qua những phán quyết của TCPV đầy mâu thuẫn và khuyết điểm.

Vụ Trần ngọc Châu đã chứng tỏ: tất cả đều lem nhem. Châu như vậy, lập pháp như vậy, hành pháp như vậy, tư pháp như vậy, tất cả đều «môn đăng hộ đối».

2

BÉ XÉ RA TO

Vụ thứ hai đáng ghi dưới quyền trị vì của vua chó, là vụ sinh viên.

Vụ này phát xuất từ cái Bộ do Tổng Ngốc đứng đầu. Từ ngày 20-2-70, Tổng Ngốc tăng giá giấy in báo lên 100%. Các báo phản đối, lập ủy ban tranh đấu, ký giả cạo đầu tranh đấu, báo đình bản phản đối... Sinh viên xung phong làm hậu thuẫn cho cuộc tranh đấu của làng báo,

Sau khi làng báo «thắng lợi» (sau này mới biết là thắng lợi... ngược), thì Chủ Tịch Tổng Hội Sinh viên Huỳnh Tấn Mẫm bị bắt cùng với một số sinh viên khác. Thế là sinh viên coi như mình bị trả thù vì đã ủng hộ cuộc tranh đấu của báo chí. Lúc đầu, Sinh viên chỉ đòi cho các sinh viên bị bắt được đem ra tòa xét xử, nhưng không được thỏa mãn, ngược lại, mấy tay bị bắt đã bị «lâm quất» đến «ngắt ngư», từ một chuyện nhỏ lúc đầu, nguyện vọng này để ra nguyện vọng khác, chính quyền đi từ sai lầm này tới sai lầm khác, thế là cuộc tranh đấu của sinh viên nổ lớn, kéo theo cả học sinh nhập cuộc. Kết quả, học sinh đã được nghỉ hè sớm hơn thường lệ.

Đến cuối năm, cuộc tranh đấu của SV HS vẫn còn tiếp diễn dài dài... mặc dầu mục đích tranh đấu đã thay đổi.

3

CẨM DÙI

Tiếp theo sát vụ sinh viên, là bùng nổ vụ phe binh chiếm đất cẩm dùi.

Khởi đầu, chỉ có một nhóm nhỏ chiếm lẽ đường Nguyễn Thông cất nhà thiếc. Bị Cảnh Sát dẹp, phe binh chống lại, đụng độ nhau lần thứ nhất. Phe binh thắng thế lúc đầu, lại được dư luận có cảm tình, thế phong trào phe binh chiếm đất cẩm dùi lan tràn khắp nơi. Khởi đầu là lẽ đường, rồi đến đất công, vườn hoa, và cuối cùng, cả đất tư cũng bị chiếm, hàng chục ngàn căn nhà phe binh mọc lên khắp nơi, ngay chung quanh chợ Bến Thành, và trước Tòa Đô Sát.

Thắng lợi thường để ra kiêu binh, thế là phe binh biến thành những người đầy quyền thế, như một con "ngáo ộp", mọi người đều nể sợ.

Sự đời, cái gì cũng có luật của nó, thắng lợi thành kiêu binh. Mà đã kiêu binh là tự dọn đường đi xuống. Chánh quyền đợi đến khi dư luận bắt đầu phản nộ về nạn kiêu binh phe binh, bèn ra tay, thế là phe binh bị dẹp.

Nhưng những ngày cuối năm, cùng với phong trào Sinh viên rục rịch vùng dậy, phe binh vùng dậy bằng cách khiêng một quan tài viếng thăm Hạ Viện.

4

THẮNG LỢI VÀ THẮNG CẢNH

Mười lăm năm trước, dưới quyền lãnh đạo của ông Hoàng Nhỏ Norodom Sihanouk, nước Cam Bốt láng giềng bắt đầu thù nghịch với VNCH.

Mười lăm năm sau, 18-3-1970, một cuộc đảo chánh xảy ra tại Cambốt, Sihanouk bị lật đổ, bộ ba Cheng Heng, Lon Nol, Sirit Matak lên cầm quyền. Đi từ chỗ thù nghịch với VNCH, Tân chế độ Cam Bốt đã cầu cứu VNCH đem quân sang đất Miên diệt Cộng Sản giữ nước dùm cho họ. Trước đây, cứ mỗi lần đuổi mấy tên cộng sản chạy qua biên giới mấy trăm thước, là Cam Bốt phản đối trăm 1, bây giờ ta sang Cam Bốt đánh nhau xông xáo như ở nhà. Khỏe về phương diện tự do hành động, nhưng

GIẢI PHẨM HEO

một về phương diện tôn phi!

Có một điều lạ, là thảm kịch đã xảy đến cho ta liền sau khi ta tưởng như thắng lợi. Đó là khi Cẩm Bốt thù nghịch với ta, thì Việt kiều tại Cẩm Bốt được yên ổn làm ăn. Vừa đến khi Cẩm Bốt thân thiện với ta như anh em, thì Việt kiều của ta bên Cẩm Bốt bị «cấp đuồn», nửa triệu đồng bào làm cảnh khốn cùng, bị đe dọa, và bị giết chóc, xác buồng đầy sông. Chưa bao giờ thảm cảnh đi liền với «thắng lợi» một cách đau buồn như vậy.

5

KỂ Ở NGƯỜI ĐI

Năm con chó, đã diễn ra cảnh khó c cười chung quanh ba mươi chiếc ghế tại Viện Cầu Mống.

Lần đầu tiên từ ngày đệ nhị Cộng Hòa chào đời, Ấn Quang bỏ đường phố, đưa ra một liên danh ngoạn ngoạn xếp hàng với người ta, dự cuộc tuyển lựa vào Viện Cầu Mống.

Mặc dầu đã ngoạn ngoạn xếp hàng với người khác, nhưng cái tính chất của đường phố vẫn còn, nên cuộc bầu cử chưa diễn ra, mà đã hô hoán lên là gian lận. Đến khi Hoa Sen về đầu, mới chịu là không có gian lận, nhưng lại «tiên tri» rằng cuộc bầu cử Tổng Thống sẽ có gian lận!

Đối lập về đầu, điều này chứng tỏ Phú Chúa nên xét lại.

Dầu sao thì liên danh của phú chúa cũng về hạng nhì. Khẩu hiệu 1,6,16 được tung ra, chúa được 1, mất hai, thế là thắng lợi một phần 3.

Nếu cuộc bầu cử đã diễn ra tương đối tốt đẹp, thì sau bầu cử lại nhiều chuyện rắc rối.

Đó là vụ tranh ghế tại Viện Cầu Mống. Từ 3 năm nay, Thượng Viện vẫn là nơi có được một chút kinh trọng dư luận, nhờ ở sự đứng đắn nghiêm trang. Nhưng chuyện đó đã chết vào năm con chó. Các nghị tranh ghế với nhau, chửi nhau như chó, bôi bần lên mặt nhau, rồi Hoa Sen tây chạy. Nghị Phết tổ có chứa hoang và buồn đờ lậu ở TV, rồi nghị Phết lại bị tổ ngược là lạm dụng ngoại tệ và công xa. Khi các nghị thôi cãi nhau, thì mặt các nghị đã đầy như chiếc mo cau.

6

KINH KHA... CHƯA ĐI ĐÃ TRỞ LẠI!

Tháng 9, ông phó Râu tuyên bố lên đường đi Mỹ để «diễn hành cho chiến thắng», ai cản cũng không được, ông nhất quyết ra đi, chửi những thằng lo sợ cho chuyến đi là hèn. Người ta ví ông với Kinh Kha sang Tần để diệt bạo chúa, ông sang Mỹ để đối phó với dư luận Mỹ, còn nguy hiểm hơn là Tần bạo Chúa.

20-9, ông lên ti vi từ biệt đồng bào, đem cả cái chết ra mà thử thách chuyến đi.

Nhưng vừa sang đến kinh thành ánh sáng, ông cóc thêm đi nữa. Kinh Kha mới đi đến nửa đường gặp khí rét, bèn... thôi không đi nữa! Tuy nhiên, sau khi «chánh quốc» bầu cử xong, ông phó cũng ra đi, được đón tiếp chánh thức. Ông nói cho dư luận biết ông là bồ câu chứ không phải diều hâu, nên được bồ câu Fulbught khen hay.

Biến chuyển lớn nhất trong năm con chó, là ông Phó râu đã tiến từ cái áo cổ đứng sang cái áo cổ bẻ.

7

HÀNG HAI

Cuối năm con gà, cặp đào thương Kim Ngọc — Bích Huệ làm cho người dân điêu đứng bằng một phát kiếm ước phi pháp. Đè ra đũa con kiếm ước, cặp đào thương trên đã hứa chỉ hai tháng là ổn định tình hình, và vật giá chỉ tăng 8 phần trăm. Nhưng vật giá đã tăng vùn vụt, và tình hình kinh tế ngày càng xáo trộn.

Khi tình hình đi đến chỗ quá bi đát, nhà nước xin Quốc Hội, đề ra quái thai thứ nhì là đũa con song hành, tức là đồng Mỹ kim đi hàng hai. Tiền đổi cho dân chúng nhập cảng sửa cho con nít bú, thì phải đổi 275đ một đơn. Còn dân biểu nghị sĩ đi ngoại quốc du hí và buồn đờ lậu, lại chỉ đổi có 118đ ăn một đơn xanh.

8

NÓI LOẠN VÌ THAM NHƯNG

Ông Phó Râu có lần từng «tiên tri»: chúng ta sẽ không chết vì Cộng sản, mà chết vì tham nhũng. Ông Phó Râu chưa chết vì tham nhũng. Nhưng đã có người chết vì tham nhũng. Đó là Hà Thúc Nhơn. Vì không chịu nổi cảnh lộng hành của tham nhũng, Nhơn đã phải nổi loạn đề hy vọng thấu tai thấu mắt quan trên.

Nhưng Nha Trang với Saigon xa quá, việc làm của Nhơn không thấu đến tai mắt quan trên, thế là Nhơn chết!

9

LÁ ĐA

Năm con chó, mấy cái lá đa được mùa, đã gây sôi nổi dư luận.

Cái lá đa đồ trên 10 đầu ngón tay của «anh Châu» gây sôi nổi vào đầu năm.

Rồi đến cái lá đa từng giữ kỷ lục về nín tè, bỗng nhiên trở thành một tay cự phách bảo vệ hành pháp.

Thượng Viện có hai cái lá đa, cả hai cùng nổi tiếng, nhưng chẳng may một ở một đi gần cuối năm có một cái lá đa của E Rông lộn gây sôi nổi dư luận, đó là năng «E lờ tè E lờ vè», làm cho ông Tổng Trưởng Tư Pháp ngắt ngư, và một ông Thẩm phán ngắt ngư.

10

BAO CÔNG GẶP XUI

Năm con chó, xếp đảng Bao Công bị xui. Từ 1968 đến nay, nước ta có một cơ quan Tư Pháp Tối Cao, lần đầu tiên Đại Ngụ ta có một cơ quan tư pháp không trực thuộc Hành Pháp.

Vì không trực thuộc hành pháp, nên suốt năm qua, sở Tư Pháp cao nhất đã làm hành pháp nhiều phen điên đầu, nhất là vụ Trần ngọc Châu.

Những phán quyết về vụ này, nhiều người chê là có khuyết điểm về pháp lý. Bọn Con Ong cóc cần biết pháp lý là đíu gì nên miễn phê bình.

Ông Xếp đảng Bao Công định nhờ vào các thành tích đó mà giữ thêm một nhiệm kỳ Xếp đảng nữa. Cuộc bầu cử xếp đảng Bao Công đã diễn ra rất hăng. Nhưng cuối cùng, Xếp đảng là nạn nhân của chính mình. Thế là chức Xếp đảng Bao Công về tay người khác. Vị này

mềm dẻo có tiếng, hy vọng năm tới, hành pháp sẽ khá hơn năm cũ.

11

CHIẾU TƯỚNG

Người ta thường nói «chó cắn áo rách». Nhưng năm con chó, các Tướng bị cắn ghê quá.

Tất cả có tới hai ông Tướng bị thiệt mạng, 6 ông Tướng bị tố về tội tham nhũng và 4 ông Tướng bị một ông tá đòi mượn tạm chỗ đội nón!

Tướng Thanh thiệt mạng vì chiến trường Kampuchia. Tướng Thiện thiệt mạng khi từ Trung về Saigon lãnh sao mới. Cả hai ông cũng chết nạn máy bay.

Đầu năm, hai ông nghị tổ ba ông Tướng, là các Tướng Trí, Quang và Viên. Ông Tướng Trí đòi đầu súng. Ông Nghị chỉ biết đầu võ lười, không biết đầu súng. Thế là nội vụ chìm luôn.

Cuối năm, một quan Thái Tá thầy thuốc là Phạm Văn Lương tổ một phát 5 ông Tướng, trong số, đòi xin chỗ đội nón của 4 ông: «Nhất Trí, nhì Quang, tam Lan, tứ Quảng». Riêng ông xếp thầy thuốc của lính là tướng Hoàn, được hưởng «giảm khinh», chỉ bị đòi sa thải.

Năm chó, quả thật là năm xui cho nhà Tướng. Hy vọng năm Heo, nhà Tướng sẽ khá hơn, vì hai đảng không kỵ nhau.

12

LIÊM SỈ

Mục này dành riêng nói về các dân biểu. Năm chó, các dân biểu làm chó gì có liêm sỉ, mà nói chuyện liêm sỉ.

Thời đệ nhất Cộng Hòa, giá trị tiền Việt và tiền Miền ngang nhau. Dân Biểu Miền lãnh mỗi tháng 5.000đ., Dân Biểu VN lãnh mỗi tháng 25.000đ, đã là nhiều.

Thời Quốc Hội Lập Hiến 1967, mỗi tháng dân biểu lãnh 40.000đ nhiều quá.

Đến năm 1967, Dân Biểu Hạ Viện tự trả lương mình mỗi tháng tới 105.000đ (một trăm lẻ năm ngàn), quá nhiều. Giá biểu này vẫn giữ nguyên từ 1967 đến nay.

Cuối 1970, Bàn về ngân sách 1971, các Dân biểu tự tăng lương cho mình, mỗi người mỗi tháng lãnh tới 134.000đ (một trăm ba mươi tư ngàn), trong số đó, có 20.000đ mỗi tháng để «liên lạc với cử tri». Vì là năm phải tái ứng cử, dân biểu ăn tham quá. Nhưng ăn tham như thế là ngu. Ăn dữ như vậy, đời nào dân còn dám bỏ phiếu cho nữa.

Năm heo, chúc quý vị «m lớn ăn no ngủ kỹ như... heo».

● GÃI SĨ

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

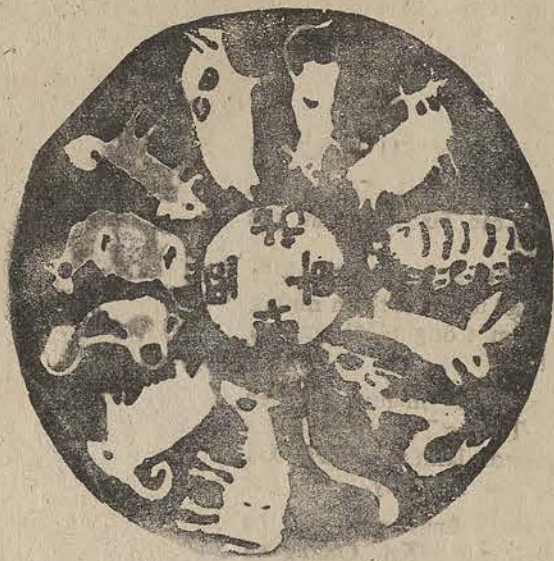
Savon Việt-Nam

72 phần dầu

Ban Giám Đốc
Hãng SAVON VIỆT NAM

GIAI PHẨM HEO

12 CON GIÁP NĂM HEO

Cửa Viện Chiêm Tinh Ruồi tái bèo Minh Xọp. Chuyên lo việc bói toán, chỉ tay, chỉ chân, sờ mu rùa. Văn phòng đặt tại 54, Võ Tánh Saigon CHÍNH KHỬA TRỪ 100o/o. MIỄN TIẾP CÁC QUAN LỚN NHÀ NƯỚC

CÙNG TUỔI VỚI :

- Ngô công Đức (1936)
- Đàm quang Đôn (1936)
- Dương vy Long (1936)
- B. Nguyễn phước Đại (1924)
- Nguyễn văn Thiệu (1924)
- Trần ngọc Châu (1924)

Vì là tuổi đứng đầu giáp, nên nếu gặp sinh vào tháng tỵ, ngày tỵ, giờ tỵ nửa thì có hy vọng làm đến vua chúa.

Đặc biệt, những người cùng tuổi này

ít khi chịu nhau, thường cắn nhau chí chóc như loài chuột.

Năm chó không hợp tuổi tỵ, nên những người mang tuổi này thế nào cũng gặp hạn, không lớn thì nhỏ. Nếu ứng cử, thì thất cử, hoặc vào tù, hay bị đe dọa cho đi tù, làm báo thì thất bại hoặc bị nê, tịch thân. Dù có là bậc vua chúa, thì ít nhất cũng bạc đầu vì lo nghĩ. Trong số các tuổi Tỵ, Giáp Tỵ (1924) là tốt nhất, nhưng bạo phát bạo tàn có thể bất đắc kỳ tử.

Sang năm con heo, tuổi này khá hơn. Nếu ứng cử, có nhiều hy vọng đặc cử. Nhưng không tranh khôi tai tiếng.

CÙNG TUỔI VỚI :

- Trần văn Lâm (1913)
- Nguyễn văn Chính (1937)
- Mã Xái (1937)
- Phan huy Đức (1913)

Tuổi sừ là Trâu, đáng lẽ là tuổi lo làm ăn. Nhưng năm chó, tuổi Sừ có sao thiên di, nên xuất ngoại rất nhiều. Đặc biệt số này dính dáng rất nhiều đến tiền bạc.

Những người mang tuổi Quý Sừ (1913) có khiếu về ngành pha chế thuốc, lại có thể

giàu tới chức Chủ Ngân Hàng, và có thể làm tới Thượng Thư. Nếu là Thượng Thư Ngoại Bộ thì rất được lòng các cường quốc, Tuổi này cưới voi rất hợp.

Người mang tuổi Đinh Sừ (1937) rất hợp về bộ môn chuyên ngân. Nếu là chuyên lậu, thì càng có lợi. May là số này có sao "bất khả xâm phạm", nếu không thì năm Chó đã bị ở tù rồi. Tuổi này, nếu làm nghề thầy thuốc thì coi chừng bị lỗ đầu vì gót gước nữ nhân.

Cùng là tuổi Quý Sừ, nhưng nếu mang họ Phan thì không hiền vinh bằng họ Trần. Ky. lấy lên phiếu xuất ngoại và buôn vải lậu.

Năm con heo không khá, nếu ứng cử, coi chừng vô chuỗi.

CÙNG TUỔI VỚI :

- Nguyễn hữu Đức (1938)
- Nguyễn văn Huệ (1938)
- Trần minh Nhứt (1938)
- Kiên Sốt (1926)
- Trần ngọc Oánh (1926)
- Nguyễn bá Lương (1902)

Những người thuộc tuổi Canh Dần (1902) có hình dáng tuy hom hem, nhưng rất dẻo dai. Số này rất tốt hợp với không khí nhà bát, có khiếu về xe đò. Sang năm heo,

nên dùng nhiều sâm Cao Ly sẽ có hạnh phúc. Tiền tài rất khá, nhưng hay bị tai tiếng, số này ít nhất cũng hai đời vợ. Gia đạo không được yên vui,

Những người mang tuổi Bính Dần (1926), nếu có chỗ ngồi cao, thì được vua coi như gia nhân, nếu có chỗ ngồi thấp, lại chẳng đẹp lòng vua.

Những người mang tuổi Mậu Dần (1938) không tốt trong năm con chó. Nếu có ứng cử cũng thất cử. Nếu có đặc cử cũng bị tai tiếng.

Sang năm con Heo nên ứng cử, còn việc được hay chẳng, đó là số Trời, thiên cơ bất khả lậu.

Canh Dần (1902) sui cuối năm con chó, ký sự lệnh cho con trai và dân đi xuất ngoại du hí bằng tiền dân đóng góp bị lật tẩy.

CÙNG TUỔI VỚI :

- Huỳnh văn Cao (1927)
- Hoàng thế Phiệt (1915)
- Nguyễn quang Luyện (1927)

Nếu là tuổi Quý Mão (1915) thì có sao đại ngôn cư mệnh, nên nói phét rất bằng có thể liệt vào hạng nhất. Năm con chó, vì ảnh hưởng chính tinh là sao thai, nên có thể khám phá được nhiều vụ chữa hoang, nhất là tại những chỗ cao. Số này nếu ứng cử một mình, thì chẳng bao giờ có hy vọng. Nếu là tuổi Ất Mão (1927) thì đặc

biệt có tài luân cử, và được vua chúa yêu thương như con. Nếu đi lính, có thể làm tới Tướng. Ba năm trước, và năm qua, nếu ứng cử thì đều đắc cử, nhưng bị tiếng xấu. Nếu làm Tướng, thì nên viết sách. Nếu làm nghề thầy thuốc, thì không nên Chủ tọa hội nghị Quốc Tế, kỵ Anh ngữ.

Sang năm ứng cử, nếu được Chúa thương thì có hy vọng.

CÙNG TUỔI VỚI :

- Lê quang Hiền (1940)
- Phan xuân Huy (1940)
- Phạm thế Trúc (1940)
- Lý quý Chung (1940)
- Hoàng Hồ (1916)

Những tuổi Canh Thìn (1940) thường có may mắn, dù tài chẳng bao nhiêu, nhưng gặp may vẫn có thể dớp được địa vị. Những người tuổi Canh Thìn, nếu chọn nghề thuốc, thì có thể làm đến chức y tá, tục gọi là

Độc Tờ nâng thôn. Nếu người có dáng thấp, tục gọi là lùn, thì coi chừng mắc bệnh teo chim, hoặc không mắc, thì ít nhất cũng bị người ta đổ cho bệnh này. Nếu xuất thân nghề dạy học, thì khó thoát khỏi cảnh bôn đảo.

Thìn là rồng, loài rồng thường kỵ nhau, nên những kẻ tuổi thìn, trừ trường hợp đặc biệt thường hay đá kích những thứ rồng khác.

Riêng tuổi Bính Thìn (1916) coi chừng bị can qua đến chốn Công đường vì năm con Chó rất xấu cho tuổi này. Nếu không mau chạy, rất có thể mất mạng.

CÙNG TUỔI VỚI :

- Phan thị Nguyệt Minh (1929)
- Trần chánh Thành (1917)
- Trần văn Đôn (1917)
- Kiều mộng Thu (1941)
- Phạm duy Tuệ (1941)
- Nguyễn ngọc Nghĩa (1929)

Đặc biệt tuổi Tỵ, dù đàn ông hay đàn bà, đều rất đa tình, nếu không có căn bản đạo đức và nhờ phước âm tổ tiên thì thế nào cũng chông nọ vợ kia, ít nhất là lang chạ, ngoại tình, mèo mả bồ bịch tầm lùm.

Tuổi Đinh Tỵ (1917) rất khá về đường quan lộc, đi lính có thể làm Tướng, theo nghiệp chánh trị, có thể làm đến Thượng Thư. Dù tài cán chẳng có bao nhiêu, nhưng "thắng lợi" là cái chắc. Nhưng năm con Chó xui, thành ra không dám ứng cử là khôn.

Đàn bà tuổi Kỷ Tỵ (1929), thì học hành khá, duyên dáng, nhưng khó tránh khỏi điều tai tiếng. Nếu là đàn ông tuổi Kỷ tỵ, thì đặc biệt có khiếu về mặt khảo cứu Tạng Châm.

Tuổi Tân Tỵ (1914) dù đàn ông hay đàn bà mà theo nghiệp chánh trị, thì thế nào cũng lẳng nhăng. Nếu là nữ thì có khiếu về việc mần mệ sùng ngấn. Nếu là nam thì có tật trở cờ như chong chóng.

(XEM TIẾP TRANG 58)

BA HOA XÍCH THỐ...

Năm nay Con Ong chuẩn bị báo Xuân sớm có chịu được. Còn 3 tháng chũ Canh Tuất mới hết nhiệm kỳ, mà chí sĩ Minh Vô đã yêu cầu anh em lo bài vở. Chàng họ sĩ Hìm, người có cái tên kêu gọi nhất nước được chí sĩ giao cho trách nhiệm đơn đốc bọn thợ viết cao giấy bắt heo, cũng như trông coi về kỹ thuật tờ báo. Ngoài ra tên Hìm còn giữ nhiệm vụ cao quý là phát "giấy" cho bọn thợ viết.

Cũng vì cái nhiệm vụ cao quý đó mà tên Hìm bị lôi cuốn vào trò chơi ú tim, khiến hẳn phải đồ mồ hôi hột. Thoạt đầu thì bọn thợ viết săn đuổi hẳn như săn đuổi một cô nhân tình dễ thương nhất. Tim hẳn dễ bắt tiền "đặt". Kể hèn này cũng vậy, lúc chưa lấy được tiền, kể hèn này có cảm tưởng như mình sẽ viết bài tới nơi, hô lên một tiếng là viết. Bởi vậy việc "đòi nợ" tên Hìm trở nên khẩn thiết. Cả tuần lễ không gặp hẳn, kể hèn này có cảm tưởng hẳn đã... ăn quít đ... lưỡng minh.

Đến lúc bắt được tiền "đặt", những tên thợ viết lười chừa chồm trong số có kể hèn này, bắt đầu từ từ phú linh. Trước kia hùng dũng tìm tên Hìm, thì bây giờ lại phải trốn tên Hìm vì sợ hẳn đòi bài. Biết rằng đảng địch nào thì cũng vẫn cứ phải "trả nợ quý thần", nhưng không hiểu sao vẫn muốn "lặn". Và người lặn dai nhất là kể hèn này.

Nái nói cái giọng « vô ơn » rằng không có Heo Nái, thì làm cóc gì có Heo Nọc... cả.

Kể viết bài xin kể lại một câu chuyện sau đây, để làm một phát... chứng minh cụ thể:

Tại ấp Tân Việt có một tay nuôi heo nọc trừ danh, nhờ heo của ông ta có cái giống tốt. Bởi vậy thay vì phải dắt cái giống đi dong bắt khứa lẽ, ông ta chỉ ngồi nhà hút thuốc lào, mà vẫn có khối bà đến nhà van xin, lạy lục, nhờ ông ta « sang giống ». Một hôm có 2 người đàn bà cùng tìm đến nhà ông chủ heo nọc. Một bà nói:

— Chào cụ, cháu đến nhờ cụ « nhây » giúp cháu một tí...

Ông chủ nhà phà hơi thuốc lào, chậm rãi nhìn người đàn bà rồi hỏi:

— Sao bà biết tôi mà đến đây?

— Dạ chẳng nói đâu gì cụ, cháu nghe người hàng xóm họ mách.

— Họ mách thế nào?

— Dạ, họ bảo nếu nhờ được cụ « nhây » thì kết quả lắm ạ.

Ông chủ nhà, giọng kiêu hãnh:

— Ở cả ấp này ai mà chẳng biết tôi. Tôi không nhận lời « nhây » thì thôi. Chứ tôi mà « nhây » thì cứ cầm chắc. Bà không biết chứ, chả riêng gì ấp Tân Việt này, mà cả những ấp quanh đây như ấp Tân Phú, cũng chỉ một mình tôi « nhây » hết.

— Dạ, cụ làm phúc « nhây », giúp cháu

chân cao (trường túc) đôn dài... Bắt đầu từ tháng thứ 8 Heo Nọc đã có thể làm việc được và « nhiệm kỳ quân dịch » của chàng Heo Nọc thường thường là hai niên. Không phải sau hai niên chàng Heo Nọc nhà ta đã « mỗi gối chồn chân », mà tại chàng to quá, các cô Heo Nái chịu không thấu sức vóc của chàng. Thế mới biết loài Người chỉ giỏi nói xấu, gán ghép những dục vọng thấp hèn cho loài vật. Chẳng hạn như giống Heo, con giáp thứ 12 vẫn bị loài người ám chỉ là giống vật tham và tục nhất về « mục ấy » qua những câu: Con lợn lòng ủn ỉn, phỉm con heo, làm trò heo... Kỳ thật giống Heo chẳng bao giờ tham to, tham dài như cái giống người. Trong việc đi to, Heo cũng chỉ thuần nhất có một cách, chứ đâu có bày ra những kiểu đứng, ngồi, quỳ, bễ với những cái tên « chữa lữa, vác cây qua núi »... Kể này nghĩ làm cầm, có lẽ tại loài Người nhờ trí khôn đem hết những cái xấu dở vấy lên đầu loài vật,

một cách oan ức, nên ông Giời mới trừng phạt loài người bằng bao nhiêu thảm kịch từ đời sống. Những con chó, những con heo và những con vật khác tuy cũng không tránh khỏi một vài nỗi khổ, nhưng tương đối vẫn thơ thới hẳn hơn loài Người từ lúc sinh ra cho đến lúc ngòm củ tí.

Trở lại mục cuộc đời, ái tình, sự nghiệp của chàng Heo Nọc, thì mỗi chàng

Người nuôi HEO HEON nuôi người

Cuối cùng kể hèn này cũng bị tên Hìm vô được. Hẳn mếu máo: « Lạy bố hừi. Thân con thước mỗi, bố chạy một bước con phải chạy tới ba bước để đuổi bố. Bố làm ơn viết bài cho con đùm. Báo in gần xong sốt cả rồi ». Kể hèn này cười hề hề: « Viết cái gì bây giờ ờ? ». Hìm la ầm lên: « Chết chừa, giờ này mà bố hừi còn hỏi câu đó, thì chết cha con rồi ». Rồi suy nghĩ một thoáng hẳn tiếp: « Thời ông làm cho tôi một phát điều tra về heo đi ». Kể này đáp xong rồi cho thoát nợ, rồi đánh bài phú linh.

CUỘC ĐỜI ÁI TÌNH, SỰ NGHIỆP CỦA CHÀNG HEO NỌC

Tim hiểu về heo, kể viết bài nghĩ rằng thì là phải kể đến cuộc đời ái tình sự nghiệp của chàng heo nọc đầu tiên. Nếu viết về người, thì cái giống lũng lảng một cục nợ đời phải xếp vào hàng thứ mới phải phép... kính bà đặc thọ. Nói như vậy vì kể này còn nhớ một bà nhơn đã từng tuyên bố không có đàn bà thì làm cóc gì có đàn ông. Đàn bà (giống cái, chỉ Người) quan trọng bao nhiêu, thì đối với loài Heo lại « yếu » bấy nhiêu. Chúng ta cóc hiểu được « ngôn ngữ » của loài Heo, nên không biết rõ giống heo cái nó « nói » với giống heo đực thế nào. Nhưng qua nhữn người chăn nuôi Heo chuyên nghiệp thì chưa ai nghe người nuôi Heo

• HỒ ÔNG •

Nếu may được sung sướng cháu không dám quên ơn cụ.

— Cái đó thì kể gì. Vậy bà cho biết bà lại đang tôi « nhây », hay tôi lại đang bà « nhây »?

— Dạ, nếu cụ giúp cho lại đang cháu « nhây » thì có nhẽ tiện hơn.

Trong lúc ông chủ nhà và người đàn bà họ đang « Rendez-vous », thì người đàn bà thứ hai có vẻ sốt ruột, xen vào nói:

— Có lẽ cụ giúp trước cho cháu...

Ông chủ nhà quay sang người đàn bà thứ hai, hất hàm:

— Tuần trước tôi mới « nhây » cho bà đây mà?

Người đàn bà thứ hai giọng kể lẽ, van xin:

— Dạ vâng, nhưng mà cháu thấy... nó chưa có gì lạ cả.

— Thì cứ nhân nha xem. Nếu lần ấy hỏng, thì tôi « nhây » lại cho.

Đoạn truyện trên đây đã dư nói lên sự quan trọng của chàng Heo Nọc. Theo sự tìm hiểu của C.O thì một chú Heo Nọc được coi là tốt giống phải có những điều kiện sau đây: Tai lớn, hai hờn để đều đặn,

Heo Nọc tại một trại chăn nuôi phải... làm thỏa mãn ít nhất 30 à Heo Nái. Hết nhiệm kỳ quân dịch 2 niên, cái giống Người bạc bẽo sẽ ru chàng Heo Nọc vào tình cảnh:

Thân anh trăm mảnh máu đào
Bầy ra giữa chợ, biết vào tay ai.

TỪ THÂN PHẬN MẮT DẬY CỦA CHÀNG HEO NỌC ĐẾN ĐỜI SỐNG PHẦY PHẢ CỦA NHỮNG ÔNG « PROFESSEUR DE DANSE ».

Nếu chỉ nhìn đời sống của những chàng Heo Nọc qua khía cạnh đi to thì ối kể mày râu trên cái cõi đời này mơ ước kiếp sau được làm... Heo Nọc, để đứng giữa chường mà ôm. Nhưng nếu đã biết rõ về cái thân phận mắt dẫy của chàng Heo Nọc, thì chắc chẳng còn kẻ nào mơ một kiếp sau như vậy. Công việc làm ái tình của chàng Heo Nọc, thật sự nó không đầy hứng thú như người ta tưởng tượng. Cái gì cũng rữa, một khi đã trở thành nhiệm vụ (một nhiệm vụ mỗi một) tất nhiên sự hứng thú không còn. Vị nào đã từng đau khổ vì bà vợ già đồ đốn hời xuân, bắt đêm ngày phải « xoi cơm nếp nát », chắc sẽ hiểu rõ nỗi khổ của những chàng Heo Nọc quanh năm suốt tháng phải đi khứa đến tã người.

(Xem tiếp trang 51)

phú tết

— Ấy a !

Lời chó còn nghe văng vẳng,

Bóng heo đã thấy loanh quanh.

Hơi tết háy háy,

Gió xuân phập phành.

Quay đi quay lại là xuân, thời gian chóng thấy
bà, chả trách cuộc đời ngắn ngủi,

Ngó tới ngó lui đã tết, quang âm mau bỏ mẹ,
hèn chi kiếp sống mong manh.

Vậy mà cứ lần khăn đánh dấm,

Sao lại còn lũng lảng chiến tranh.

Nông nổi này, ngay như cậu nhãi chú nhỏ,
đầu muốn phớt tỉnh dếch được,

Tình cảnh ấy, đến cả ông sư bà vải, còn chẳng
làm ngo cho đành,

— Suốt năm rồi :

Dân ta loạn cào cào, cũng bởi loài quỷ chiến
cuộc

Thiên hạ bán xúc xích, chỉ vì con cu huề binh.
Xướng phở xướng đường chỉ chạp,

Biểu tình biểu tọt linh đình.

Tháng ngày những bận rộn hội thảo,

Sớm tối rất loay hoay họp hành.

Phủ... biểu phát bung rằm rì,

Tuyên ngôn tuyên nghiêc đình huỳnh.

Lực lượng ấy đoàn thể kia, thành phần rất đổi
bao la, cả đảng chân tu lẫn người phàm tục.

Tờ chức này phong trào nọ, tuổi tác sá gì
chênh lệch, từ mụ sồn sồn đến á cơm chanh,

Sốt sáng là mây mợ nữ sanh nữ sung, núm
cau gặp budi tròn tròn, nguồn đào mới thấy,

Hăng đi có ít cậu học trò học troet, lông măng
đang kỳ lún phún, miệng sữa còn tanh.

Đã chẳng thiếu phường nhân vật cõi xay, giới
nghề hình mũi đánh hơi, phường nhân vật
nhu nhú đuôi đồ.

Lại dầy dầy loại chính khứa chong chóng,
sành điệu trở cờ đón gió, loại chính khứa thò
lò mũi xanh.

Há họng rất mùi thối hoắc,

Mở mồm toàn giọng hơi rình.

Đưa đường lối đời vung tí mọt,

Đề phổ phường rồi tít mù tinh.

Him thối nặc nong thiên địa đời trả chòng con,
rời đời ngưng bản tức khắc,

Phún già mốc thếch đại vương hô chống
cương hiệp, lại hô huề binh nhanh nhanh.

Huề binh đâu phải chuyện đùa, phải tranh
đấu liền, bà vải roi chuông bẹp mỗ,

Hiệp dâm là việc quan trọng, cần điều tra
gấp, ông sư văng dùi rớt kính.

Ơ hơ, đấu tranh kịch liệt thế này, sao chiến
cuộc vẫn nhùng nhằng cá vàng lấp lửng,

Lạ nhỉ, đời hỏi tung bưng là vậy, mà huề
binh cứ lơ thơ lơ liễu buông mảnh.

Xuân lại đông qua, huề binh sao thấy hun hút,
Năm hết tết đến, chiến cuộc cứ năm tênh
hênh.

Nói ra anh ách,
Kề cũng buồn tình.

— Nhưng thôi :

Chả nên khoái thứ huề binh tức khắc,

Đừng có ham trò ngưng bản thành linh.

Đầu cho ngưng chiến đảng hoàng, tất kẹt lắm
cô lảm bà lảm chị.

Dù có huề binh thiệt thọ, cũng khổ nhiều ông
nhiều cậu nhiều anh

Gian thương đâu còn cách làm giàu, hẳn khóc
chiến tranh như khóc cha khóc mẹ,

Tham nhùng đánh có cơ dớp hút, chắc chữ
huề binh đến có ngọn cỏ ngành.

Thang giá trị trở về, ông ra ông thẳng lại ra
thẳng, chắc tức chết,

Luật tự nhiên xài lại, người hóa người chó,
bèn hóa chó, tất sửa rình.

Chùa chiền lại rền tiếng mõ chuông, làm sao
tranh đấu tranh đung, tội cho ông sư bà vải,

Trường ốc lại vang câu học tập, đâu còn biểu
tình biểu tọt, thương giùm thẳng nhãi
con ranh.

Làm sao có đô Pê Ích,

Kiểm đầu ra bóng Đồng minh.

Mấy chục vạn thợ thầy có nước châu Diêm
Vương, cơ sở Mỹ chắc vui như miếu ông
Địa,

Cả trăm ngàn me Mèo có đem cúng Hà Bá,
sờ nách ba tất vắng hơn chùa bà Đanh.

Rời thất nghiệp linh nghinh,

Rời đói rách lênh khênh.

Rời trộm cướp như rươi, quốc gia dám rung
rình loang quang,

Rời giết người như ngóe, xã hội dám tét bét
tanh bành.

Cho hay, huề binh thứ thiệt lòng chẳng nên
gấp gáp

Mới biết, ngưng chiến giá hiệu mới phải nhìn,
thật tình.

Hưởng hũ tết này tết con heo ủn ỉn, heo ăn
ngủ thì huề binh đám đến, nhưng đừng giống
con heo, nưông (ra) đình chẳng bao lâu đã bị
thọc tiết, vái trời phò hộ dân mình.

● THẦY KHÓA TỬ ●

GIẢI PHẨM HEO

Chỉ tại một CON HEO

● NGUYỄN HOÀNG ĐOAN thuật

KIA, ông ngồi xuống đã chứ. Chưa tới giờ giao thừa. Chúng ta còn nhiều thời gian để nói chuyện với nhau. Ông ngồi tự nhiên đi và nghe tôi kể về những điều từ lâu ông lạ lùng, thắc mắc. Vâng, chuyện con heo đất trên bàn thờ của tôi ấy mà. Có lẽ con heo ấy khiến ông khó chịu lắm phải không. Tôi đã để nó trên bàn thờ từ 4 năm nay. Và mỗi khi xuân về. Tôi thức trắng đêm giao thừa để suy gẫm về con heo đó. Thưa ông, đúng vậy. Vì con heo này, hạnh phúc đời tôi thăng hoa. Nhưng cũng vì nó, hạnh phúc của tôi tan tành, hủy hoại.

Xin ông bình tĩnh. Rượu đã rót, chúng ta hãy cạn ly. Đây là thứ rượu đậu nành nguyên chất. Tuy ngọt lịm nhưng say dai. Tôi quý ông mới mời ông loại rượu này. Ông phải say mới thông cảm được câu chuyện mà tôi sắp giải bày. Và chính tôi, tôi cũng phải say khướt mới đủ can đảm quay trở lại cái lãnh cung của quá khứ. Một quá khứ quá nhiều tủi hận. Ông nói sao? Ông kinh ngạc về sự cô độc của tôi lắm à. Vâng, ông kinh ngạc cũng phải. Một kẻ cô quá nhiều địa vị như tôi, tiền rừng bạc bể như tôi lại thui thủi một mình suốt những năm tháng dài. Không thân ai, giao thiệp với ai. Nhất là còn thẳng tay đối với những con đàn bà bu quanh mình. Thú thật, số đời tôi sống như vậy là bởi một bí kịch, một nguyên do. Tôi không khinh những người đàn bà diêm kiều kia nhưng tôi sợ hãi nếu phải tương giao với họ. Với tôi, họ là những con rắn độc không hơn không kém.

Ông nói tôi có thể bắt lặc về sinh lý à? Vâng, tôi bắt lặc thật ông ạ. Tuy nhiên, ông hãy nghe cho kỹ những điều tôi đang nói đây: tôi không bắt lặc sinh lý như ông tưởng đâu. Nhưng quả thực trái tim tôi bắt lặc. Trái tim tôi chai đá thì đúng hơn. Tôi khinh những con đàn bà là vì tôi không tin có tình yêu thực trên cõi đời này. Có chăng, bộ mặt nguyên thủy của ái tình, chỉ là những ích kỷ, những lạm dụng. Người ta nhân danh thương yêu để che đậy những quả tim ranh mãnh. Tô son trét phấn cho những tâm hồn phản phúc, lưu manh. Người ta nhân danh đạo đức để bênh vực cho những lỗi lầm bản thủ. Tôi thù ghét mọi người, khinh bỉ mọi người. Tôi sợ hãi những ngôn từ mật ngọt. Những khoe mắt long lanh. Những môi cười bão biển, và nhất là những đôi tay. Những đôi tay lông lá xum xuê của một bầy dã thú. Ông đã từng gặp những vòng tay thơm mát bao giờ chưa? Đừng hy vọng gì vào cánh tay no tròn của người tình. Nó sẽ xiết cổ những tên đàn ông, sau khi đã rút hết những mận nòng, những chung thủy. Đời tôi khởi đầu từ một bàn tay và cũng kết thúc bởi bàn tay ấy.

Kia, ông đừng nặng lời kết án tôi như vậy chớ. Ông thử xem tôi có thể là kẻ ăn nõi

hồ đồ, phiến diện không? Chức vị của tôi hiện thời đảm bảo với ông điều đó chứ gì. Vâng, đúng như lời ông nói, trước đây, tôi không hề thù ghét cuộc sống, thù ghét đàn bà như vậy. Tôi đam mê những thứ đó thì đúng hơn. Tôi yêu tuyệt đối và tin tưởng tuyệt đối. Tin đời, tin bằng hữu anh em. Nhưng hậu quả của niềm tin này là chuyện gì ông biết không: vợ tôi thân nhiên cảm sùng lên đầu tôi. Nó trả giá cho sự thương yêu của tôi bằng cách nằm ngủ với người khác. Sinh con đẻ cái với người khác. Kia, ông đau xót dùm tôi à. Cảm ơn, cảm ơn ông. Nhưng tất cả đã muộn màng, đã trở thành một dĩ vãng. Đau, tôi đã đau triền miên suốt 4 năm nay. Buồn, tôi đã buồn thiên thu vĩnh cửu. Tôi sống ích kỷ hơn cả những người ích kỷ. Tôi hận thù hơn tất cả những mối thù, Như vậy vẫn chưa hả dạ được ông ời. Bị kịch đời tôi vẫn hoài hoài đeo đẳng.

Ông làm thêm một ly nữa đi. Trời đột nhiên trở lạnh thình lình. Giao thừa có lẽ ít người đi dạo phố. Có ông đề tâm sự là quý hóa lắm rồi. Tôi không hề phiền hà gì hết. Mùa xuân đối với tôi đã chấm dứt từ năm ấy. Tôi không nhìn thấy bước chân xuân. Tôi chỉ nhìn thấy rõ ràng sự phân biệt... Vào thời gian này, người ta tìm về sười ấm cho nhau, chúc thọ nhau, âu yếm nhau. Đã mấy năm nay, trong thời gian này, tôi lẳng lẽ uống rượu để ngắm nhìn con heo đất. Tôi không tuờ Phật để thờ con heo đất. Xin trời phạt chúng đấm cho lòng thành của tôi, tha thứ sự hỗn xược của tôi vì tôi tin Phật đã bắt lặc trước thế giới của chúng sinh. Phật đã yên vui ở một cung điện nguy nga. Chúng sinh phải tự gánh chịu những bất hạnh. Kia, ông bảo con heo kia vô nghĩa à? Vâng, nó chỉ là một con heo đất tầm thường nhưng biểu tượng cho cả một sụp đổ. Tôi để nó trên bàn thờ không ngoài mục đích nhắc nhở vết thương trong tim. Nhờ nó, tôi thấy mình bớt cô đơn. Nhờ nó, tôi khinh bỉ cuộc đời. Lòng dục nơi tôi bớt thét gào bất chính. Thưa ông, con heo đất tầm thường thật nhưng nó còn đáng thờ phụng hơn rất nhiều người. Thiếu gì người ở cõi đời này, sống bản thủ hơn cả con heo. Sống tầm thường như loài súc sinh man dã. Thiếu gì những lãnh tụ, rạng rỡ uy nghi nhưng đứng sau những hào nhoáng kia chỉ là một tâm hồn thô bỉ. Thiếu gì những ngôn từ bóng bẩy, những mặt trận, lý thuyết, chủ quyền nhưng rõ ràng sau lưng lớp mặt, nạ khéo léo ấy chỉ là những mưu toan, phản trắc. Ngoài bị kịch đời tôi, tôi tôn thờ con heo còn bởi nhiều lý do khác nữa.

Xin ông đừng nóng nảy, Tôi đã hứa thuật lại bí mật đời mình cho ông nghe. Cứ làm thêm chung rượu nữa đi, chúng ta sẽ cùng phiêu du vào một thăm kịch nhược tiêu. Cũng vào đêm giao thừa năm đó, người mà tôi yêu thương nhất đã phản bội tôi. Sau khi khám phá ra tôi muốn giết nàng nhưng nghĩ cho cùng, giết nàng làm gì. Phải

để cho người đàn bà ấy sống khôn nạn, lây lất. Cuộc đời sẽ đổ xuống thân phận nó đau đớn, nhục nhằn. Nó không được nhắm mắt ngay, yên thân ngay mà phải nhìn thấy lưỡi hái tử thần từ từ, chậm chạp. Tôi xé hồn thú và đuổi vợ tôi ra khỏi nhà. Xem như người đàn bà đó đã chết hẳn trong đời tôi rồi vậy. Đêm đó, ông biết không, tôi vung tiền ra để mua cả chục con đàn bà, và suốt đêm, tôi hành hạ bọn đó như hành hạ những con vật. Tôi trả thù... tôi trả thù... Những đàn bà khôn nạn. Chúng mày phải dọa dầy, phải xử trảm.

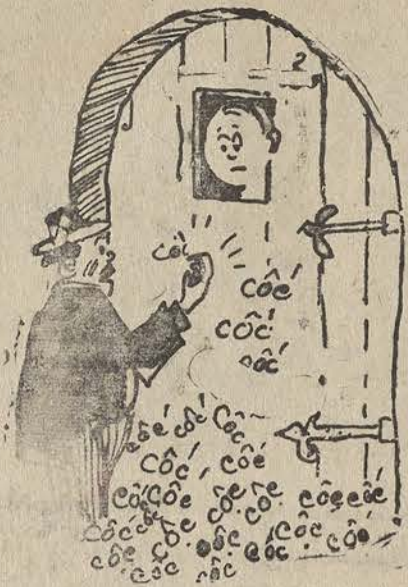
Ông kêu gọi sự bao dung nơi tôi à. Thưa ông, tôi đã từng tha thứ cho nó bao dung. Tôi đã tha thứ cho nó một lần. Nhưng như một kẻ mang chứng mệnh bạo tình trầm trọng. Vợ tôi đã dối gạt tôi lần thứ hai và lần này nó không thể chối cãi được nữa. Ông biết lúc bấy giờ con đàn bà phản bội nói gì với tôi không? Nó còn giọng cái bản mặt đăm lặc của nó ra, rồi nhìn tôi van nài "Chỉ tại anh quá yêu em. Tại anh em mới làm như vậy". Trời ời, đã khôn kiếp 1.6 còn trút hết tội lỗi lên đầu tôi. Nó muốn tôi tha thứ cho nó lần thứ hai, nhưng ông tính xem, làm sao tôi còn đủ can đảm bao dung mà tha thứ.

Tôi gặp vợ tôi trong một sự tình cờ hi hữu. Thương đứa cháu ngoại, tôi lần mò vào khu vực bán đồ chơi tìm mua cho cháu một con heo. Heo đất vốn là mơ ước lớn lao của những tâm hồn trẻ nhỏ. Vừa đứng tiền để dành. Vừa làm vật vui chơi. Suy nghĩ mãi tôi chỉ chọn được thứ đồ chơi bổ ích đó. Trước một tiệm nọ, tôi gặp nàng, nàng cũng mới cầm một con heo đất trên tay. Duyên kỳ ngộ dường như đất trời đã an bài. Con heo vô tri làm đầu câu chuyện giữa chúng tôi. Miệng hai đứa cùng bàn tán về món đồ chơi bằng đất kia nhưng mắt lại nhìn nhau âm thầm, triu mến. Ông biết không, sau buổi gặp nhau hai tháng, chúng tôi làm đám cưới linh đình. Và để kỷ niệm những giây phút đầu tiên, chúng tôi đặt một con heo đất nhỏ nhồi trong phòng ngủ.

Chúng tôi đã sống trong thế giới ái tình, ngập lặn trong tận cùng yêu thương. Cuộc đời phơi trải như một con sông huyền diệu. Vì nàng, tôi yêu nhân loại hơn lên. Vì nàng, tôi thấy thiên chức của con người thật linh thiêng tuyệt vời. Con người không chỉ là những lãnh tụ yêu nước bằng mồm, những dân biểu buồn lịch cời trường, những sư cô hồ mang, những bạo chúa dâm bôn nấp sau lớp áo tu hành khả kính. Con người không chỉ là những kẻ chuyên môn làm giàu bằng xác đồng loại, những tay đầu cơ xương máu thanh niên, những mệnh phụ đa tình, những đi điếm bằng cấp, trí thức. Con người vượt xa bầy đàn ký sinh kia, thể hiện qua khuôn mặt của người vợ hiền ngoan, chung thủy. Tôi hùng hục làm việc, đổi mồ hôi nước mắt mang lại cho người yêu chức phận, vinh

GIẢI PHẨM HEO

hoa. Vợ tôi một mảnh lực thần tiên giúp tôi leo lên đỉnh đài danh vọng. Chúng tôi được thiên hạ vị nể. Đi đâu cũng phảng phất những thềm thì khao khát. Đến đâu cũng ngợp ngụa miệng lưỡi cung khen. Chúng tôi trở nên quan trọng giữa đời, nghênh ngang giữa đời. Tôi hãnh diện về hạnh phúc đang nằm trong tay. Trời ơi, ông biết không, sau này tôi mới biết thứ hạnh phúc ấy cũng chỉ là ảo ảnh. Một buổi chiều vừa đi tỉnh xa về, tôi bắt gặp người vợ thủy chung của mình đang nằm quần quai, trần truồng trong tay một thanh niên khác. Lễ dĩ nhiên trẻ hơn tôi, khỏe khoắn hơn tôi. Thoạt đầu còn tưởng mình mê mệt. Tôi dụi mắt, mở lớn đồng tử. Thôi rồi, trước mắt tôi, đúng là mặt trời lửn đỏ, mặt trời sa đoạ. Cái thân thể đầy đặn kia tôi đã từng ôm ấp, quen từng thớ thịt mùi hương lúc đó đang sừng sờ, xấu hổ. Và bên cạnh, kẻ gian phu cũng sợ hãi xấu hổ theo. Tôi nhảy bổ lên giường, xiết cổ người đàn bà khốn kiếp. Tôi phải giết nó. Giết cho bỏ những tin cậy yêu thương. Giết cho người những đau xót tủi buồn. Nhưng không. Còn địa vị của tôi. Danh vọng của tôi. Nó không thể bị dư luận ngớ ngàng, lên án. Tôi không muốn miệng đời sẽ đưa việc gian dâm nhục nhã lên bàn mổ. Trời ơi, một bà phu nhân mà hành động còn đê hèn hơn một con điếm. Không, địa vị của tôi không thể lung lay. Tôi đã mất tài sản tinh thần, giờ đây tôi không thể mất tài sản vật chất. Ít ra tôi cần nó trong lúc này. Nó giúp tôi bước qua cuộc hành trình quá nhiều mật đắng.

Vâng, thưa ông, ông nói đúng. Lần đó tôi nghiêng rằng tha thứ cho con dâm phụ. Lễ dĩ nhiên sinh hoạt gia đình trở thành buồn tẻ. Chúng tôi đóng kịch với nhau trước mặt kẻ bàng quang. Tôi bắt đầu phải đeo một chiếc mặt nạ đạo đức để che dấu đi một sự thực quá ư sa đoạ. Cái đỉnh thụ đồ sộ của gia đình là địa ngục. Chúng tôi nghi ngờ nhau thù ghét nhau. Chuyện chăn gối vẫn diễn ra từng đêm nhưng với tôi nó chỉ là một hành động trả thù không hơn không kém. Tôi vô nhiễm thân xác nó, chà đạp hơi thở dục tình của nó không vì yêu thương mà lễ dĩ nhiên, vì muốn giải quyết sinh lý. Nó tỏ ra hối hận lắm. Dưới bụng tôi nó im lặng chịu đựng. Đôi mắt nó nhắm nghiền. Nó sợ phải đối diện với đôi mắt đỏ ngầu của tôi. Tôi làm như không nhận ra sự bối rối kia cho tới lúc mệt nhoài nằm ngủ khò khò. Có chớ, thưa ông, tôi đã hỏi nguyên do thúc đẩy nó phản bội. Ông biết vợ tôi nó khai như thế nào không? Chỉ vì con heo đất này đây. Sao? Ông ngạc nhiên sao? Tôi nói thật mà. Chính con heo đất đã đưa vợ tôi vào hành động ư mê, tội lỗi. Số là con heo kỷ niệm ngày cưới của gia đình bị vú già lay hoay làm rớt xuống nền nhà. Vợ tan tành. Đương nhiên vợ tôi phải đích thân đi mua một con heo khác. Dầu gì cũng là «ông mai» của nhau, vợ tôi không muốn dành cho ai cái việc nhỏ nhoi nhưng quan trọng như vậy. Nàng trở lại tiệm bán

đồ chơi xưa. Tại đây vì con heo, một thanh niên đến làm quen với nàng. Rồi chuyện xảy ra đã xảy ra. Con heo khốn nạn kia đã đẩy vợ tôi vào vũng lầy dục vọng. Nàng trở thành tình nhân của người đàn ông không phải là tôi. Nàng biết cõi trần trước mặt kẻ khác không biết xấu hổ.

Có thể lắm. Lỗi không phải về phía con đàn bà. Lỗi tại hoàn cảnh. Nếu con heo đất chẳng vỡ. Nếu nàng đứng trở lại tiệm đồ chơi xưa. Chắc chắn sự ngoại tình không xảy đến. Vâng, tôi cũng đồng ý với ông. Tôi cũng chẳng hẹp hòi gì. Đôi khi phải phân tách kẻ oan uổng cho những người chung quanh. Và tôi dần dà tha thứ cho vợ tôi. Hạnh phúc gia đình bắt đầu ấm áp trở lại. Tôi sẵn sàng đến vợ con hơn và cũng chăm sóc luôn con heo đất kỷ niệm. Tôi sợ hình ảnh tục tĩu kia tái diễn. Tôi sợ có ngày tôi phải giết người.

Hạnh phúc kéo dài trong tháng ngày diễm tuyệt. Niềm mơ ước của hai vợ chồng đã thành hình: chúng tôi sắp có con. Tôi sắp được làm bố. Không cần nói dài dòng ông cũng thừa biết lúc đó tôi sung sướng đến mức nào. Tôi sẵn sàng từng miếng ăn, giấc ngủ cho vợ. Tôi hết hoảng khi nàng thông báo thai nhi trong bụng không đập. Tôi âu lo khi cái thai quần quai trong thân thể nàng. Công việc tại sở được giảm thiểu đi. Hầu hết thì giờ rảnh rỗi tôi dành vào công việc săn sóc vợ. Những buổi chiều mưa tầm tã, tôi lang thang ra phố mua sắm áo quần, tã lót cho đứa con tương lai. Tôi mua luôn thùng sữa Guigo 24 hộp để con có thể dùng trong vòng 6 tháng đầu. Ông bảo tôi chu đáo quá à. Tôi nghĩ bất cứ người đàn ông nào sắp sửa làm bố đều chu đáo như tôi. Có con, gia đình đương nhiên đầy những môi cười. Có con, những phiền toái của cuộc sống trở thành vô nghĩa. Ai không nao nức, hân hoan. Ai không chờ đợi, hồi hộp?

Tôi nhận được tin vợ đau bụng dữ dội vào ngày cuối năm lúc đang loay hoay mua một bó hồng về tặng vợ. Những náo nức của mùa xuân tôi bỏ ngoài đường. Với tôi, mùa xuân là đứa con sắp khóc thét chào đời. Với tôi, mùa xuân là một mầm sống sắp sửa thành tựu. Vợ tôi được đưa vào bảo sanh viện 20 phút sau khi tôi biết tin. Suốt buổi chiều cuối năm còn lại tôi túc trực trong nhà th rong lau từng giọt mồ hôi trên trán người yêu dấu và chờ đợi giờ khai hoa nở nhụy. Ông có con chưa? Chưa có con sao? Nếu ông có con, ông mới thông cảm sự hồi hộp, sáng khoái của tôi lúc đó lên cao đến mức nào. Tôi lính quỳnh như một

thanh niên mới lớn. Bao nhiêu là mơ ước trong đầu. Bao nhiêu là dự tính tương lai. Tôi vẽ trong đầu tôi hình ảnh gia đình khi có thêm một trẻ thơ. Tôi đứng tại hồn tôi một lâu đài hạnh phúc cao ngất. Thưa ông, đi không đủ ngôn từ để diễn tả tâm trạng tôi lúc đó. Chỉ biết nó rất huy hoàng. Chỉ biết nó đầy tin tưởng. Và tôi chết ngất cùng những cảm giác không tên. Tôi tiếp tục chờ đợi.

Nhưng ông ơi. Quá hy vọng để trở thành tuyệt vọng. Leo quá cao rồi ngã xuống buồn đau. Tôi muốn gào thét, muốn điên cuồng ngay sau khi đẩy cánh cửa màu xanh bước vào phòng vợ, Trời ơi, đứa con của tôi kia ư? Dòng máu của tôi kia ư? Không, không thể nào như vậy. Đứa trẻ đen đui như cột nhà cháy mà vợ tôi đang ôm trong tay nhất định không phải là con tôi. Vợ tôi lại ngoại tình. Con khốn nạn lại ngoại tình. Tôi gào khóc như thể rồi ôm mặt chạy ra đường lộ. Cây cối như nghiêng ngả. Thành phố như cháy thiêu. Mùa xuân thực sự cũng bay vèo từ đó.

Xin ông cứ bình tĩnh, tôi chưa kể hết câu chuyện nhục nhã này đâu. Ông muốn biết sau đó tôi hành động ra sao chứ gì? Lễ dĩ nhiên lần này tôi không còn can đảm để tha thứ cho người đàn bà khốn nạn đó nữa. Tôi tống nó ra khỏi cửa. Hôn thú được đốt đi. Chúng tôi thực sự xa lạ với nhau. Tuy nhiên, trước khi dứt một xấp tiền bố thí trong tay nó, tôi không quên hỏi nó nguyên do và tác giả của thằng bé đen đui kia. Ông biết nó nói gì không? Nó ôm mặt khóc rồi chỉ tay vào con heo kỷ niệm «vì con heo đất này. Tại anh quá yêu em. Tại anh em mới làm như vậy». Tôi hỏi sao để tôi lên đầu tôi, nó khóc ngắt «ai bảo anh bày đặt mua con heo. Vì con heo mới sinh ra làm chuyện». Nó kể lể cho tôi nghe nguyên nhân phạm tội lần thứ hai. Điện thoại trong nhà trực trực, một kỹ sư Mỹ đến được gọi tôi điều chỉnh đường giây. Con heo đất vô tình lại bị rơi vỡ. Trong khi thằng kỹ sư Mỹ lúng túng cúi xuống nhặt những mảnh đất, con vợ tôi cũng nhào ra theo. Bàn tay vô tình đụng nhầm bàn tay. Chuyện con heo đất biến thành con heo lòng. Kết quả của cuộc «đối thoại» về «con heo» là đứa hài nhi tóc quần thừa ông. Tôi sống nghi ngờ bằng hữu, anh em, cuộc đời từ giao thừa năm đó.

Kia, ông uống cạn đi. Đừng nên quá tin vào bất cứ ai. Tôi đặt con heo đất trên bàn thờ để nó nhắc nhở mình: không có tình yêu thực, sự thủy chung trên cõi đời này. Chỉ có sự dối trá và làm dưng, bóc lột, thưa ông.

•••

GIẢI PHẨM HEO

10

VIỆT MIÊN LÃO

VISO

bột giặt

Cung Chúc Tân Xuân

Trần Đức Ước

Tổng Thư Ký Phòng Thương Mại
Trưởng Ban Ngân Hàng Thương Mại
Hội Viên Hội Đồng Kinh Tế Xã Hội

Nguyễn Tấn Đồi

Chủ Tịch Tổng Giám Đốc Tín Nghĩa Ngân Hàng
Hội Viên Hội Đồng Quản Trị Phòng Thương Mại

Nguyễn thị Hai

Phó Chủ Tịch Phòng Thương Mại
Giám Đốc Nhà Thuốc TRANG HAI
Hội Viên Hội Đồng Kinh Tế Xã Hội

Nguyễn Bá Đích

Tổng Giám Đốc Công Ty Thành Mỹ
Hội Viên Hội Đồng Quản Trị Phòng Thương Mại

Dương Ngọc Sửu

Hội Trưởng Phòng Thương Mại

Trịnh văn Nghĩa

Hội Viên Hội Đồng Quản Trị Phòng Thương Mại
Phụ Trách Liên Bộ Trực Dụng

Trần thị Mười

Phụ Tá Hội Trưởng Phòng Thương Mại
Hội Viên Hội Đồng Kinh Tế Xã Hội

Nguyễn Quang Đạt

Hội Viên Hội Đồng Quản Trị Phòng Thương Mại
Chủ Tịch Hội Đồng Quản Trị Công Ty Thiên Thanh

Lê Khắc Phẩm

Thủ Quỹ Phòng Thương Mại

Huỳnh Đạo Nghĩa

Quản Lý Công Ty Hynos

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

ĐẠI AN NINH BẢO HIỂM Công ty

Trụ sở : 23, Phú Kiệt — SAIGON
Hộp thư : 2077 — Điện thoại : 20.480 — Điện tín : GESECUR

BẢO HIỂM :

- TAI NẠN — TRỘM CẮP — CÁC LOẠI RỦI RO
- CHUYÊN CHỞ — HỎA TAI — XE TỰ ĐỘNG

ĐẶC ĐIỂM :

GIÁ RẺ — ĐỀN BỒI NHANH CHONG — CHUYÊN VIÊN TRÊN 30 NĂM KINH NGHIỆM

CUNG CHỨC TÂN XUÂN

CUNG CHỨC TÂN XUÂN

Đại lý
MỄ CỐC III

116, Thống Nhất Thị Xã CAMRANH

CUNG CHỨC TÂN XUÂN

CAM RANH ĐỊA ỐC CỤC

Mua — Bán — Sang — Nhượng nhà, phố, đất

VP. 139 Phan Chu Trinh (Cư Xá) CAMRANH

CUNG CHỨC TÂN XUÂN

DIỆP NANG NGUYỄN

Giám đốc

Hãng DÂN SINH

Đại lý ĐƯỜNG SỮA

324, Quốc Lộ I Ba Ngòi CAMRANH

CUNG CHỨC TÂN XUÂN
NHÂN HIỆU «ĐẦU BẾP»

Vị Tố Tào Vị Yêu

Ăn Chay Thượng Phẩm

Đã được viện PASTEUR phân tách và cấp giấy chứng nhận số 1906 chế tạo tinh vi hợp pháp gồm có rất nhiều chất An Co Toan và Vitamin. B Đầy đủ chất bổ.

VIỆN ĐÓNG Công Nghiệp Xưởn,
Số 493-501, Bến Phú Lâm CHOLON

CUNG CHỨC TÂN XUÂN

TRẦN THỊ NIỀM
Đại lý: **MỄ CỐC II**
Thị Xã CAM RANH

5-7 Lê Lai (Cư Xá Đoàn Kết) CAMRANH

CUNG CHỨC TÂN XUÂN

HUỲNH-HUỆ-ÁI

GIÁM ĐỐC CÔNG TY XE BUÝT

(Bus Transportation C.o)

V.P. : 8 Phan Chu Trinh CAMRANH

CUNG CHỨC TÂN XUÂN

Giáo Sư **CHIÊM TINH GIA**
Biệt hiệu THÁI-DƯƠNG

Chuyên Khoa Huyền Bí Học như
Thần. Đoán trúng mọi nhận tiền
Chuyên trị các bệnh nan y như :

LỖ TAI ĐIỆC 10 phút nghe thấy liền
123 Gia Long CAMRANH

CUNG CHỨC TÂN XUÂN

Tiểu siêu thị CAMRANH

Tất cả những món hàng nhu yếu phẩm
trong Siêu thị CAMRANH đều bán ra
với giá chính thức dưới hệ thống của
SIÊU THỊ NGUYỄN DU SAIGON

CUNG CHỨC TÂN XUÂN

Băng Nhạc SHOTGUNS
ÂM THANH NỔI 4444 CHIỀU

Băng Nhạc dẫn đầu năm 1970 về số bán

Được tính nhiệm và uy tín nhất hiện giờ.

Do **NGỌC CHÁNH**
và Ban Shotguns thực hiện
Hội : CRYSTAL PALACE

Tổng phát hành : Nguồn Sống 142 Bùi Viện SAIGON

CUNG CHỨC TÂN XUÂN

XUÔNG

HUỲNH HỮU HÒA

Chuyên làm đồ sắt hàn điện và hàn hơi

292, Quốc Lộ số 1 Ba Ngòi CAMRANH

CUNG CHỨC TÂN XUÂN

Thông ích Xí Nghiệp C.ty
TIXICO

Trụ sở : 60 Trương Minh Ký Gia Định ĐT : 40977
VP : Miền Trung 23 Lê Lợi Phan Rang ĐT : 2035

CHI NHÁNH CÁC NƠI :
Gia Định, Bình Tuy, Phan Thiết
Phan Rí, Phan Rang, Ba Ngòi

MỘT ĐỊA CHỈ TÍN NHIỆM NHẤT THỦ ĐÔ
TẾT ĐẾN RỒI MỜI QUÝ BÀ, CÔ HÃY ĐẾN :

Thẩm-mỹ-viện CẨM-THẠCH

14110 CÁCH MẠNG (10 HỒ BIỂU CHÁNH). PHÒNG LẠNH. ĐT : 40.474

- Mát đẹp, mũi đẹp, mà làn da không được đẹp sẽ làm giảm sắc đẹp đi rất nhiều.
- Cẩm Thạch đã nổi tiếng rất nhiều về phương pháp lột bỏ lớp da mặt nhăn, nám, tàn nhang, càn côi, thành lớp da non mịn màng tươi đẹp với khoa học tối tân Deep Peeling và Fast Peeling. Chỉ 6 ngày sẽ trẻ lại 15 tuổi. Không nám, không đau không sưng phồng.
- Thay da mặt, cổ, tay, chân, thay da toàn diện để Quý Bà, Cô trẻ đẹp lại mãi mãi.
- Bảo đảm làm eo nhỏ bao nhiêu cũng được, khỏi cần giải phẫu, làm trắng da bụng và hết nhăn.
- Sản sóc bộ ngực thật đẹp, và săn chắc.
- Xoa nắn thân hình đều đặn. Mập làm ốm.
- Trị tuyệt các loại mụn, nám sạm, tàn nhang, mặt đỏ.
- Cắt thịt thừa, và sẹo, nốt ruồi.
- Làm sạch da nhờn, chữa da khô, và những vết nhăn trên mặt, khít lỗ chân lông.
- Trang điểm tuyệt đẹp cô dâu, dạ hội, màn ảnh, truyền hình.
- Bà Cẩm Thạch tốt nghiệp hai cấp bằng ưu hạng khoa Thẩm mỹ tại Warflynn Beauty College và Cinderella Beauty Institute tại Hoa Kỳ, và nhiều lần tu nghiệp ở Nhật. Bà Cẩm Thạch sẽ đích thân sản sóc sắc đẹp cho từng người.
- Có phòng nằm cho Quý Bà, Cô ở xa muốn thay da mặt.
- Dùng toàn mỹ phẩm Pháp, Mỹ và những máy móc tối tân nhất hiện nay.

CẨM THẠCH kính mời

CHÓ LỘN

bàn giao

● NGUYỄN VĂN LIM

THỜI gian dù có lơ lửng trôi thì nguyệt tận niên tàn cũng đã sòng sọc đến. Năm cũ chấm dứt, một năm mới lại bắt đầu. Nhưng dù chấm dứt hay bắt đầu thì chu kỳ thời gian cũng vẫn quay đều, không vì một lý do kỹ thuật nào mà căng-tắc được vạn giá nếu có một sự kinh kỳ trời sứt thì lập tức phải uống gi-nô-pô-din. Bởi vì rằng thì là nếu chậm trễ tức là sẽ có lúc bị tắt, tức là sẽ tận thế. Mà tận thế là bỏ mẹ cả đám! Có cớ anh nào ngo ngoe được. Sạch cũng chết, bẩn cũng nghèo có tí. Quân tử hay nguy quân tử cũng đều hai năm mười cuộc đời ráo rọi. Hóa nên, để điều kinh, ấy quên, điều hành công vụ khỏi gián đoạn, ông trời già mới bắt ông cru.. chó bàn giao nhiệm vụ lại cho ông tân...lợn.

Thật ra thì dù người hay chó hoặc lợn cũng đều như nhau, chẳng đứa chó nào muốn bàn giao cả. Bởi vì, thói thường kẻ bị bàn giao bao giờ cũng là kẻ thiệt thòi, không được thăng quan tiến chức mà là bị hạ bệ. Bị hạ bệ thì người cũng còn buồn huống chi là chó. Phải dứt áo ra đi là cả một sự bùi ngùi luyến tiếc, cho nên đã có rất nhiều kẻ bắt chước Ngô Khởi dâng vợ dâng con (Đúng ra Ngô Khởi đã giết vợ, nhưng vì Ngô Khởi ngu bỏ bu dâng vợ dâng con thì vẫn còn đó, chứ giết vợ liệu nửa đêm giờ tí trông canh ba lấy ai là kẻ hợp mô hôi nách mà "đốt đèn lên đánh cuộc cờ người" Thời buổi này chẳng những không thiếu Ngô Khởi cho vợ đi doang mà còn nhan nhản cả Mãi Thần bỏ chồng lấy Mèo. Lại nói, có lắm kẻ đã dâng vợ hiến con để được tại chức khỏi bị bàn giao vừa tồn công vừa mất của.

Thế nhưng chó cũng như người đều có những luật lệ riêng biệt. Thành nào vợ vãn định giờ trở độc tài là sẽ bị đáo tụng đình liền một khi. Tòa án nhiều hơn chợ búa, thiếu gì nơi thụ lý. Tòa dưới không xử được thì lên Tòa trên, trên nữa. Cùng lắm sẽ vác nhau đến Tòa tối cao. Thậm chí các nơi này cũng không đủ tư cách pháp lý để làm Bao Công thì dùng luật giang hồ, lời nhau ra đồng cỏ tự xử. Thiếu gì cách. Đấu lý không xong thì đấu võ. Đấu võ không lại thì đấu súng. Bản chậm là chết, luật tử chiêng đó sòng phẳng, dứt khoát nhất.

Bởi cái sự thượng tôn pháp luật bất buộc đó, hóa nên con chó dù có li cách mấy cũng không thể tham quyền cố vị, đóng đình lấy trước hiệu vương cầu Canh Tuất được. Nhiệm kỳ pháp định đã hết, đương nhiên chó phải nhường... chính trường lại cho "người" khác. Và con lợn dù có ngu si ù lì cũng là con vật theo hiến định được nhảy lên bàn độc nắm giữ quyền hành, lèo lái con thuyền Tân hội.

Thế là dù muốn dù không chó và lợn cũng đã phải làm òn phận. Và theo thông lệ, một buổi lễ bàn giao đã được diễn ra.

Đại khái thì bao giờ và ở đâu, buổi tổng cựu nghinh Tân cũng đều giống nhau cả, dù là chó hay người. Nếu có khác chẳng là, hoặc đơn giản thô sơ, hoặc cầu kỳ kiêu cách. Và năm nay là năm chó đẻ nên cuộc bàn giao rườm rà, càn kê đề ngồng khác hơn mọi niên một ly ông cụ.

Dưới đây là bản tường trình từng chi tiết diễn biến của buổi lễ đó.

Mở đầu cả hai phe Tân Cựu cùng đưa ra hai phái đoàn sơ bộ đề lo về những thủ tục cho cuộc lễ chính thức. Phe năm cũ do chó già thụ ủy. Phe năm mới do lợn xề cầm đầu. Mặc dù là sơ bộ nhưng hai phe đã thảo luận rất là gay go và ồn ào như vỡ chợ. Phe nào cũng muốn thủ lợi. Địa điểm hội nghị, phương vị mỗi phe, kiêu bàn...là những tiết mục được bàn cãi không kém phần gay cấn và dai dẳng chẳng khác gì Hòa đàm Ba lê.

Chó già, bề ngoài trông hiền từ như... chó thiện nhưng lại thủ đoạn, mưu mô đầy mình. "Ông" đã đưa ra đề nghị chọn Ngã năm chuồng chó làm địa điểm buổi lễ. Thậm ý của chó già là muốn có hậu thuẫn nhân dân.

Lập tức, lợn xề, tuy là phận gái, đàn bà già cũng đã khám phá kịp thời và cực lực bác bỏ. "Bà" quả là tay chẳng vừa, đứng là vô quit dầy gập móng tay nhọn, lợn xề cũng với hậu ý lấy nhân dân làm điểm tựa bên đề nghị địa điểm là lò heo chánh hưng.

Hai bên cãi nhau như mổ bò, cò cưa khéo dài đến phiên họp thứ 35 mới dứt khoát chọn sơ thú là đất trung lập có đủ thành phần gia, đả, cầm thú các loài, làm nơi hội nghị. Ở đó, phe nào khéo tuyên truyền là có hậu thuẫn áp lực.

Màn đấu võ mồm thứ hai là kiêu bàn. Lần đầu chó già đã lên tiếng trước, phiên này đến lượt lợn xề. Sau khi rào đón quanh co, lợn đưa ra kiêu bàn... hàng thật. Nó viện dẫn lý do, bàn hàng thật là kiêu thông dụng, ai cũng biết và dễ thực hiện, đỡ tốn sức lao động.

Chó tuy ngu như chó nhưng với lợn nó đâu có vừa nên cũng bài bác thật tinh và cuối cùng đưa ra kiêu... bàn độc.

Thế là hai phe lại có dịp đấu lý. Sự nói sư phải, vãi nói vãi hay. Cãi qua bàn lại, đồng đã 1 tháng rưỡi tức 45 ngày mới cùng nhau chấp thuận kiêu bàn... tọa với một hàng cây cảnh hành và giềng ngăn ngang ở giữa.

Tiếp đến là phương vị chỗ ngồi của mỗi bên. Bây giờ thì cả hai phe đều nhận ra rằng, dù muốn, đối phương cũng không thể chọn cánh hữu hay cánh tả được nếu phía đó trước mặt là hàng cây cảnh không thích hợp với mình. Chó không thể ngồi trước hàng cây cảnh cũng như ngược lại, lợn chẳng thể an tọa sau hàng cây giềng được!

Thế nhưng trong bất cứ một cuộc hội nghị nào, dù là người hay chó hoặc lợn,

các phe tham dự đều đem hết mưu mô, xảo thuật ra đề loè nhau, che mắt nhau. Hóa nên, cả hai bên tuy không hẹn mà đều nhường nhau chọn chỗ trước, ra cái điều ta đây lịch sự. Nhường tới nhường lui rút cuộc chó vẫn ngồi bên gốc cây giềng và dĩ nhiên lợn an tọa bên hàng hành hoa. Hai đầu của hai hàng cây cảnh đó dành cho... ký giả.

Tới đây tường cũng nên nói lên một sự rất chi là hào hứng. Đó là cảnh đám ký giả tuy không bị áp lực của một phe phái nào nhưng cũng tự động chia thành ba nhóm. Một nhóm chịu mùi giềng thì ngồi gần chó. Nhóm kia ngồi kê bên lợn vì khoái mùi hành. Nhóm thứ ba, hành cũng muốn mà giềng cũng thích nên chạy loanh quanh như gà mắc đẻ và được gọi là nhóm trung lập!

Một điểm chót mà cả hai bên đều giải quyết mau lẹ không ửng ằng nhau như chó với mèo là điểm ngày giờ khai mạc chính thức. Ngày tứ ly, giờ tuất, tháng hội đã được đồng chọn làm ngày lịch sử đó.

o o o

Trước ngày khai mạc đúng một tuần lễ, sơ thú là nơi «Hội nghị» bàn giao sẽ được diễn ra, loài người đã chuẩn bị rất chu đáo. Cờ xi rọp trời suốt từ trong ra ngoài. Vòng đai an ninh đã được nói rộng. Đường Nguyễn bình Khiêm bị cô lập hoàn toàn. Đường Thống Nhất là con đường dẫn thẳng tới Sơ thú và cũng là lộ trình hai phái đoàn chó, lợn sẽ đi qua, đã được giới chức thăm quyền đặt ngựa gỗ, giăng kềm gai từng đoạn. Bất cứ loại xe nào ra vào, dù là xe chó hay xe heo hoặc xe của phú de hay của Chánh Hưng đều bị chuyên viên chất nổ khám xét tỉ mỉ.

Giờ lịch sử đã điểm! 35 phút đại bác được bắn xuống gầm cầu Thị Nghè. Bách thú sơ tại đều nghiêm trang nhin dái nhin ỉa một phút. Im lặng tuyệt đối, một tiếng đánh... rầm nhỏ cũng nghe vang dội như sấm nổ...

Đoàn mô tô khí đột dẫn đầu. Kế đến là xe Nã Cầu của Sở Phú de chở «ông» «Canh Tuất. Tiếp theo là xe Đò Tề của Sở Chánh Hưng chở «Bà» Tân Hội. Nói đuôi theo sau là những xe chở hai đoàn tùy tùng....

Điểm đặc biệt của cuộc di hành này là trên mỗi xe của các vị nguyên thủ chó và lợn đều có trưng hình các bậc vĩ nhân của họ.

Xe chó lợn thì một bên có hình chú bát giới, một vị thượng tọa đạo cao đức dày, người khai sáng ra giống nòi nhà lợn, một bên có hình Tổng Thống heo, một «người đã đạt đến tột đỉnh cao sang của Hiệp chúng quốc (nước Mỹ có TT heo do dân Hippies bầu».

Xe chó chó khiêm nhường hơn nhưng thực tế. Trên mũi xe này chỉ có hình chó Laika, một anh hùng chinh phục không gian nhưng đã vị quốc vong thân,

GIẢI PHẨM HEO

chết không toàn thây, một miếng da cũng chẳng còn. Theo sau xe đó là đoàn quân khuyến với đông đủ súng ống đạn dược, lựu đạn cay, lựu đạn khói, phi tiêu, trông uy nghi hẳn hoi như là... lính chó vậy.

Đoàn xe từ tiến vào địa điểm hành lễ. Tất cả ngoại giao đoàn tí sừ dân mọo thìn tí ngo mùi thân dậu đều đứng bật dậy vẫy đuôi vô cánh chào mừng...

Sau những nghi thức thường lệ, quan khách ra về và 2 phái đoàn chó lợn bắt đầu hành sự.

Trước khi đi sâu vào chi tiết, tưởng cũng nên tường trình cùng quý vị về thành phần của từng phái đoàn một ngõ hầu quý vị có một khái niệm tổng quát :

Ngồi bên cánh tả, sau hàng cây giềng là phe chó. Phe chó vẫn do chó già thụ ủy và gồm có chó thiếu cố vấn pháp luật, chó rái cố vấn quân sự, chó vàng cố vấn chính trị, chó đen chó trắng phát ngôn viên, chó văn chó vận, chó bông chó xù thư ký đoàn.

Ngồi bên cánh hữu dĩ nhiên là phái đoàn lợn. Phái bộ lợn ít hơn, cũng vẫn do lợn xề cầm chông và gồm có cố vấn pháp luật heo hoạn, tùy viên quân sự heo nọc, tùy viên chính trị heo nái, phát ngôn viên lợn rừng, thư ký lợn con.

Nhìn chung, thành phần hai bên — chỉ có hai phái chứ không phải bốn phe — có những điểm tương đồng là cùng dùng những... hoạn quan làm cố vấn pháp luật, có lẽ những người đã thiếu đều trầm tĩnh, chín chắn. Chức cố vấn quân sự thì đều dùng toàn thành phần hung hăng là chó rái và heo nọc, có lẽ quân sự cần phải những tip như rứa. Và điểm dị biệt là phe chó toàn giống đực rựa, ngược với phe heo, trưởng đoàn và cố vấn chính trị lại là thị mệ.

Nhưng tựu chung, tương quan lực lượng hai bên đều ngang nhau, kẻ tám lạng, người nửa cân...

Sau khi hai bên đã an vị, chó già với tư cách trưởng phái đoàn năm cũ Canh Tuất, trịnh trọng đứng lên gầm gừ tuyên bố khai mạc buổi lễ :

— Thưa «bà lợn xề», thưa quý vị hậu duệ của chur bát giới tiên sinh. Thưa anh chị em chó má. Thưa toàn thể quý vị, nhân danh là người tiên nhiệm, tôi trang trọng bàn giao lại ngài lợn tất cả những xương xẩu, còm thừa canh cặn, chồi cùn rế rách, vật dụng linh tinh, xin quý vị hoan hỉ tiếp nhận và tiếp tục lèo lái con thuyền quốc gia đến chỗ... tịch liêu. Mong quý vị đừng có bới bèo ra bọ, vạch lá tìm sâu, nhổ lông kiếm vết, hoặc nghe lời dèm pha này nọ mà chê bai. Chó sủa mặc chó, xin quý ngài nhớ cho. Được như vậy loài cầu trệ chúng tôi rất lấy làm cảm kích và hết lòng đa tạ.

Chó già vừa dứt lời và đang loay hoay kiếm thế ngồi ở cái chồi thì lợn xề, mặc dầu thân xác xệ nặng nề cũng lập tức đứng lên ừn ừn đáp từ :

—Thưa ông Chó già, xin ngài cho gửi lời chào mừng đến chó cái phu nhân. Thưa toàn thể gia đình nhà khuyến trung dũng. Thưa anh chị em giòng dõi quý tộc chur bát giới thượng tọa...

Vì đại nghĩa quốc gia Tân hội, vì lòng hào sảng, tạp ăn... chúng tôi sẵn sàng mở cửa lợn lòng bác ái, đón nhận tất cả những gì mà quý đấng tiên nhiệm bàn giao lại.

«Bà lợn» vừa dứt tiếng tức thì bày chó gầm gừ, gâu gâu inh ỏi, lũ lợn cũng ừn ừn ừn ừn ừn ừn. Đám ký giả ba phe hoạt động nhộn nhịp, người này biên chép, ghi âm, kẻ kia quay phim chụp ảnh. Không khí hội trường ồn ào vang dội như hàng thịt hàng cá.

Bầy chó hí hửng vẫy đuôi mừng thầm trút được gánh nặng xương xẩu. Lũ lợn vốn nòi tạp ăn cũng ngoe ngoáy cái vĩ khắp khối có dịp đớp hít. Cả hai phe sự vui mừng đều trào dâng ra tứ tấc.

Cuộc lễ bàn giao tới đây kể như đã bế mạc nhưng hai bên đều muốn nhân dịp họp mặt này cùng nhau rút tĩa tru khuyết điểm ngõ hầu để bề cai trị. Và cuộc thảo luận lại được diễn ra.

oOo

Lợn bây giờ đã trở thành những kẻ đương nhiệm và với tư cách đó, cố vấn pháp luật lợn thiên lên tiếng :

— Loài lợn chúng tôi chân thành tri ân quý bằng hữu loài chó đã để lại cho chúng tôi một di sản tuy không lấy gì làm béo bở, nhưng thời buổi kiệm ước song hành này, có được xương dề mà gặm khỏi đói nhần răng là cả một sự quý hóa lắm rồi. Chúng tôi rất tiếc là phải thượng tôn pháp luật, nghe theo lệnh trên, khắc khổ tuyệt đối nên không thể đãi quý bằng hữu tiền nhiệm một châu lòng lợn tiết canh hay chả chó dựa mận được. Thế nên, để chào mừng sự hòa hợp thống nhất đại đoàn kết huynh đệ của chúng ta, phái bộ lợn chúng tôi xin cùng hát để tiễn các bạn chó bản dân ca «câu quan», phường bát âm bên trời nhạc.

*Con chó nhà quan...gâu gâu
Xích bạc chuông vàng...gâu gâu
Đến khi xỏ xích...gâu gâu
Ra đường ăn dơ...gâu gâu.*

Tiếng hát vừa dứt, phát ngôn viên chó trắng cũng ra cái điều ga lăng bên đứng lên đánh nhịp ca đáp lễ «điệp khúc bán lợn :

*Bà bà đi bán lợn xề...éc éc
Bán đi chẳng được...éc éc
Chạy về lon ton...éc éc
Bà bà đi bán lợn con...éc éc
Bán đi chẳng được...éc éc
Lon ton chạy về...éc éc*

Ánh sáng đèn màu phụt đổi, hội trường trở nên sôi động, rất có cơ đi đến chỗ sầm sỡ. Nàng heo nái là cái đỉnh của hầu hết hội thảo viên. Kể này liếc qua, người kia liếc tới làm cho lợn xề nòi con ghen tuông, nóng mặt bên tuyên bố :

— Đề tranh thủ thời gian, tôi đề nghị chúng ta đi ngay vào đề tài thảo luận và tôi xin hỏi quý chó má : Làm chính trị phải tiên liệu. Vậy tiên liệu mà rành?

Chó già với kinh nghiệm dày mình đứng lên giải đáp :

— Tiên liệu là cái quái gì? Cho tới bây giờ, chó này cũng chẳng hiểu và chẳng cần hiểu. Cứ tới đâu hay tới đó. Đứa nào lảng cháng hốt hết vào pinu de là yên chuyện. Chủ trương của lũ chó chúng tôi là như vậy và nếu không vì luật từ chiêng giang hồ bất buộc, tôi dám ở lại một nhiệm kỳ nữa mà không sợ đứa nào dám... đảo chánh...

Chó rái cố vấn quân sự tiếp thêm :

— Nhưng làm chính trị phải li như thốt hàng thịt, đó là điều kiện tiên quyết!

Heo nọc là tay chẳng vừa đáp luôn :

— Li là nghề của chúng tôi, loài lợn hy vọng rằng không những làm được mà còn làm hơn là đẳng khác!

Heo hoạn lại hỏi :

— Muốn đại đoàn kết, thống nhất các bày này, đàn nọ phải làm sao?

Chó vàng cố vấn chính trị, một quân sư quạt mo nôi tiếng, trả lời :

— Vườn biết đoàn kết là sống, chia rẽ là chết, nhưng chó với mèo có bao giờ hòa thuận, sống chung hòa bình với nhau đâu? Vậy phương sách tốt nhất là cứ chia để trị nhưng phải kín đáo. Điều kiện ất có và đủ để hoàn thành công tác đó là tiền, ấy quên, là xương xẩu, còm thừa canh cặn. Cứ chia cho mỗi bày mỗi đàn một ít là chu. Hợp chúng nó lại làm gì cho tốn sức lao động!

Cả hội trường im phăng phắc nghe chó thuyết giảng. Lời nói như chuông vàng ngân vang trong bốn cõi. Bỗng lợn con phá bầu không khí tịch mịch, cất tiếng :

— Còn tham những?

Chó bông nôi tiếng vừa đẹp trai lại hào hoa quý phái, rất thích đàn bà lợn, vội lấy cơ trả lời để đứng lên liếc nàng heo nái một phát và thủng thỉnh đáp :

— Bạn không nên ích kỷ! Đứa nào muốn làm giàu cứ để cho chúng tự do.

Lại nữa, chúng nó có giàu bạn mới hy vọng được chăm mút no nê chứ! Trên cương vị cấp lãnh đạo xã hội chó má chúng tôi vừa bàn giao lại để trở thành xã hội lợn, tôi chân thành khuyến bạn nên tạo ra những môi trường thích hợp để tham những có dịp nảy sinh. Tham những là lẽ sống của chúng ta, nhất là các bạn, vốn thuộc nòi ăn tạp.

Tiếng nói của chó bông đã êm tai, lời văn lại chải chuốt, cử tọa rên lên những tiếng gầm gừ, ừn ừn, ừn ừn, gâu gâu.

Heo nái thấy Chó bông tổng tình mình ghê quá, bèn cảm thấy lợn lòng xao xuyến nao nao, khép nép đứng lên và không quên nhìn về phía chàng mà nhe mồm cười đánh tùm một cái rồi thỏ thẻ hỏi :

— Muốn thu phục dân tâm, muốn được được lòng quân sĩ. Chúng ta phải mần chi?

Chó rái vốn tính nhà binh nóng như... Trương Phi, từ này giờ thấy đồng viên chó bông qua mặt đã tức đến le lưỡi càn hồng, vội nhảy phóc tới cướp cầm mi cô mà rành:

— Bạc như dân, bắt nhân như lính, chúng nó là những thành phần không cần biết tới. Đếm xĩa đến làm gì cho mệt xác cô nương. Cứ luật sắt mà trị. Cùng lắm nếu sợ chúng nổi loạn, mắt công đi đẹp thì dùng chiến thuật đầu môi chót lưỡi, vuốt ve, nay hứa cho cám, mai hẹn cho bèo, lần lữa đến lúc nào bí lắm mới thấy cho cục xương, vừa đỡ tổn công lại không mất của, tiết kiệm được cho ngân quỹ quốc gia.

Nếu quý vị không làm nổi thì xin cho tôi sang biệt phái ngoại nghạch. Tôi sẵn sàng vì công vụ, vì tổ quốc mới mà đòi quốc tịch và hứa sẽ tận trung báo quốc.

Tôi cũng cần khoe khoang với em rằng, tôi là kẻ chó má đầu tiên được hai huy chương Trung dũng với lá giềng vàng và ba Nghĩa Khuyến bội tinh với cú tòi bạc.

Chó rái thao thao bất tuyệt, khẩu khí võ biền nhưng quý phái, hào hoa và học thức, Cử tọa nghe xong ai nấy đều cảm phục, khen nức nở.

Phái đoàn lợn rất lấy làm đặc ý, tất cả đều muốn mượn về làm cố vấn nhưng còn ngại vì luật pháp nước heo không cho người khác giống giữ quyền trực tiếp chỉ huy. Nay gặp trường hợp này, có lẽ phải chiếu nhu cầu công vụ mà tu chính hiến pháp. Do đó lợn xề bèn lên tiếng :

— Tôi đây, buổi rút tĩa kinh nghiệm kể như đã tạm đủ. Hơn nữa tới đâu hay đó, hóa cho nên, tôi, lợn xề, xin tuyên bố bế mạc.

Riêng về trường hợp đề nghị của chó rái, chúng tôi sẽ nghiên cứu và có văn thư phúc đáp, sau khi hành pháp chúng tôi đưa dự thảo luật sang lập pháp. Tùy ở kết quả đó, chúng tôi sẽ quyết định dứt khoát, nhưng chúng tôi hy vọng rằng với những phương tiện sẵn có trong tay, chúng tôi tin tưởng Quốc hội lợn sẽ chấp thuận những gì mà chúng tôi đưa đến.

Hai phái đoàn cùng rời bàn tọa đứng dậy rửa nhau, liếm nhau, vẫy đuôi từ biệt. Trong khi đó phường cổ nhạc bát âm lại dạo phênh la cử bản «Hợp Thú Thiệu ca» :

*Con gà cục tác lá chanh
Con lợn ừn ừn mua hành cho tôi
Con chó khóc đứng khóc ngồi
Bà ơi đi chợ mua tôi đồng giềng.*

Tiếng chiêng trống chũm chọe bát nhã vừa dứt, tức thì kèn bú dích tây lại tiếp tục trời bản «ờ rờ lui».

*Ờ rờ be đánh đu
Thằng cu nhảy dù
Đồ lô bán súng
Chết cha con ma nào đây
Thằng tây nhảy dù
Thần lẫn cụt đuôi...*

Cùng lúc đó, những thủ tục lễ nghi quân cách lại tái diễn, phái đoàn hai bên lục tục dắt đuôi nối đuôi nhau ra về.

Hội trường nồng nặc mùi xú uế và vang tiếng ruồi xanh.

GIẢI PHẨM HEO

Tiểu Ngạc

Người dân đen
cầm cân

PHIÊN TÒA CHÓ CUỐI NĂM

Cuối năm Canh Tuất, gọi nôm là năm Chó, các «ông tòa»... chó mãn một phiên xử cuối cùng trước khi bàn giao «ngon đèn trời» cho «ông tòa» lợn.

Nhìn vào sổ đăng đường thấy ghi: vụ số: ba vạn chín nghìn, Công Tố Viện và Cầu như Vện kháng Nguyễn văn Người bị cáo về tội phi báng công khai.

Không khí phòng xử trang nghiêm thật lực. Ba hồi chuông ré lên, viên thừa phát lại, tục gọi là mõ tòa, gióng dục la lớn: «Tòa án», khiến những vị khán giả đang ngồi lim dim ngủ gật giật thót mình đứng bật dậy.

Viên chánh án chó xồm khoan thai bước vào, theo sau là hai vị phụ thẩm chó vàng và chó mực. Quý vị «ông tòa» chó mặt mũi rất chi là nghiêm trọng, trông cứ lăm lăm như chó ăn vụng bột.

Viên Chánh án chó xồm cho gọi bị can Nguyễn văn Người và dân sự nguyên cáo Cầu như Vện lên trước vành móng... chó. Liên ngay đó, vị luật sư của bị can xin Tòa cho phép được trình bày khước biện vô thâm quyền, trước khi tranh luận về nội dung. Bằng một giọng hùng hồn, bợt mép sùi cả đồng và nước miếng văng tứ tung, viên thợ cãi nói đại ý rằng thì là: bị can là người, nghĩa là một giống động vật đi đứng bằng hai chân và sờ mó bằng 2 tay thì chỉ có tòa án của giống động vật đi bằng chân mới có thẩm quyền xét xử. Quý Tòa là tòa án... chó mà thành phần gồm toàn là động vật đi và đứng bằng bốn chân lại đểch có tay để... sờ mó vì vậy chiếu nguyên tắc về thẩm quyền «đổi nhân» quý tòa không thể xét xử hiện vụ.

Viên chánh án và hai vị phụ thẩm chó châu đầu vào nhau bàn luận. Cử tọa chỉ nghe thấy gừ gừ nho nhỏ. Chừng 5 phút sau, viên chánh án chó xồm, mặt mày long trọng, đồng đặc đọc một án văn thư như sau:

«Chiếu chi khước biện của bị can bất hợp lý;

Chiếu chi đây là một vụ kiện liên quan tới danh dự và uy tín của loài chó, một giống động vật đi và đứng bằng bốn chân, cho nên chỉ có những «ông tòa» chó, cũng đi và đứng bằng bốn chân mới đầy đủ khả năng và thẩm quyền để tìm hiểu và phán xét xem quả tình danh dự cũng như uy tín của loài chó có bị xâm phạm không;

Chiếu chi chính vì loài người có câu tục dao: «Phủ bệnh phủ, huyện bệnh huyện», còn loài chó thì chưa hề có đũa nào thêm làm phủ, làm huyện, vì vậy không thể giao hiện vụ cho loài động vật đi đứng bằng hai chân và «sờ mó» bằng 2 tay xét xử giao như thế chắc chắn công lý sẽ không thể phát huy một cách kịch liệt được;

Chiếu chi hơn nữa, năm nay còn là năm chó, mà trong một giáp mười hai năm, trúng vào năm con nào thì mọi việc đều thuộc thẩm quyền của con đó, do đó bản tòa có thẩm quyền là cái chắc;

Bởi các lẽ ấy

Vì quyền lợi tối cao của công lý, bản tòa nhất định khư khư giữ lấy thẩm quyền.

Đọc xong, viên chánh án chó xồm liền quay sang bị can và cho biết rằng y bị truy tố về tội công khai phi báng, trong trường hợp này là: y thường dùng những lời lẽ «Đồ chó», «Đồ chó chết», «Đồ chó đẻ» vân vân... để sỉ vả những đồng loại phân phúc, lừa lọc, đều cẳng, khôn lịn. Phát ngôn như thế, y đã làm tổn thương đến danh dự và uy tín của tập thể chó, vì lẽ chó không hề phân phúc, lừa lọc, đều cẳng, khôn lịn.

Bị can Nguyễn-văn-Người mặt mày xanh lét (ý hẳn trong bụng thầm nghĩ rằng mình bị các «ông tòa» chó xử thi cuộc đời kể như đen hơn mồm chó rồi) suýt soa thưa rằng:

— Bẩm Ba tà ông nhơn, đên giới soi xét, chúng tôi sờ dĩ phát ngôn bậy bạ như thế là do thói quen truyền lại từ lâu đời, chứ thiệt tình chúng tôi không có ác ý gì đối với loài chó sốt cả.

Bị can không còn gì khai thêm, Tòa bèn trao lời cho bên Dân sự nguyên cáo. Vị thợ cãi của Cầu như Vện đứng bật dậy, đỏ mặt tía tai «sủa» rất chi là hung hăng:

— Thưa quý tòa, cái giống người không có quyền khinh bỉ tập thể chó bằng cách mỗi khi gặp một đồng loại nào nham nhở, đều giả là dùng ngay danh từ «đồ chó» để thân tặng. Làm như vậy hiển nhiên là xâm phạm tới danh dự và uy tín của... chó. Vì rằng tuy là chó, nhưng chó có rất nhiều đức tính cao đẹp mà phần đông quý vị đi bằng hai chân, sờ mó bằng 2 tay không có. Trước hết là lòng trung thành của chó. Chó không bao giờ cắn chủ, dù là cắn trộm Chủ dù nghèo khổ chó cũng không bỏ, «con không chê cha mẹ khó, chó không chê chủ nhà nghèo».

Canh gác là nghề của chàng, thì chó hết sức là tận tụy, không hề lợi dụng chức vụ để ăn cắp ăn nầy. Loài người thường nói mỹ tự rằng: «Luôn cửa tiền cửa hậu, không thêm luôn bờ dậu chó chui», nhưng cam đoan với quý tòa rằng thì là cái vụ luôn cửa hậu của con người tano để tiện, hèn hạ hơn cái sự luôn bờ dậu của chó nhiều. Dùng chữ «chó chết» để chó ba thăng người vô tích sự, vô trách nhiệm, chuyên môn ăn hại, đá nát cũng là sai bét. Tại sao không dùng chữ «đồ người chết» để mắng bọn đó, vì người chết không những là hết xài mà còn tốn hao một mớ bạc khá đông để lo tống táng. Trái lại chó chết còn để lại... thịt chó, đem quạt chả, thơm thấy bà, ướp vào sường tỉnh nhân sự. Rất rằng một miếng chả chó, thơm mồm bấy ngày lặn. «Sống ở trên đời ăn miếng dòi chó, thác xuống âm phủ biết có hay không», «ngon như ốc chó», bằng ngần ấy câu tục ngữ đủ chứng tỏ chó chết chưa chắc đã là hết chuyện. Đồng ý rằng chó có cái tật hơi xấu một tí tẹo là thích mắng dè ca ca nhưng đóp ca ca như thế chẳng qua chó chỉ làm công tác vệ sinh là loại trừ cái cặn bã thời tha của người bài tiết ra, một công tác hết sức là hữu ích và đầy ắp chính nghĩa. Thiên nghi còn có làm thăng người đóp nhiều thứ lý kỳ và bản thiú hơn ca ca nhiều, mà cái sự đóp này lại làm cho xã hội của đồng loại điều đứng, nguy nan.

Ấy đây, chỉ sơ sơ bấy nhiêu cũng đủ thấy dùng danh từ «đồ chó» để chỉ bọn người lem nhem vô tích sự là hoàn toàn... thất thiệt. Một nhà luân lý học người Tây là me sir Narrey đã phải thốt ra rằng: «Quand vous avez beaucoup étudié les hommes vous aurez une grande estime pour les chiens» diễn nghĩa là: khi đã khảo sát nhiều về loài người, bạn sẽ có sự mến chuộng vĩ đại đối với loài chó. Tóm lại, hiển nhiên Nguyễn văn Người đã phạm tội công khai phi báng Cầu như Vện và toàn thể tập thể chó do Vện là đại diện dân chính. Về hình phạt xin để tùy tòa, dân sự nguyên cáo chỉ xin một tí bồi thường danh dự.

Sau khi Công tố viện khê nhích đít đứng dậy, phát biểu rất ngắn ngủi rằng:

xin tùy tòa, Luật sư của bị can bèn phùng mang trợn mép ca bài con cá như sau:

— Đồng ý là chó có nhiều đức tính «cao đẹp», nhưng Người cũng có nhiều đức tính cao đẹp, không những không thua mà còn hơn chó. Xin quý tòa phân biệt người với... «ngom». Ngom cũng đi đứng bằng hai chân, sờ mó bằng hai tay, trông bề ngoài rất khó phân biệt chúng với Người. Nhưng ngom là ngom, người là người. Không thể áp dụng thuyết biểu kiến ở đây để đồng hóa người với «ngom» được, bởi lẽ luật hình phải được giải thích chặt chẽ. Chỉ có ngom mới hay phân thủng, lừa lọc, tham nhũng, làm đủ mọi thứ chuyện nham nhở có hại cho đồng loại. Bởi vậy, xin quý tòa tha bổng cho Người.

Ba tòa ông lớn chó nghị án hồi lâu, cuối cùng viên chánh án chó xồm tuyên đọc bản án như sau:

— «Chiếu chi Nguyễn văn Người không chối cãi rằng y thường dùng các danh từ «đồ chó», «chó chết», «chó đẻ» vân vân... để sỉ vả đồng loại để tiện, nham nhở, khôn nạn vân vân và vân vân...

Chiếu chi như thế là xâm phạm tới danh dự và uy tín của tập thể chó, vì chó không hề khôn nạn, nham nhở, để tiện vân vân... trái lại chó rất mực trung thành, tận tụy và thủy chung;

Chiếu chi tuy nhiên động vật đi đứng bằng hai chân và sờ mó bằng hai tay cũng nhiều phần tử có vẻ số đức tính cao đẹp hách hơn đức tính cổ truyền của loài chó;

Chiếu chi cần phải phân biệt Người và Ngom; giống ngom cũng đi đứng bằng hai chân và sờ mó bằng hai tay, nhưng chúng cư xử khác hẳn giống người, chúng có đủ 35 tật xấu, thói hư như bất trung tham nhũng, lọc lừa vân vân và vân vân...

Chiếu chi luật hình cần được giải thích chặt chẽ, tuy hoàn toàn giống nhau về hình thức nhưng về nội dung Người và ngom khác nhau xa, cho nên không thể hồ đồ đồng hóa Người với ngom.

Chiếu chi vì vậy, Người có quyền dùng chữ «chó» để mắng mỏ những tên ngom, mà không hề can tội phi báng.

Bởi các lẽ ấy

— Nhân danh nền công lý chó.

— Truyền bỏ tù tất cả mọi tên ngom khi chúng dùng danh từ «chó» để chó đồng loại, dù là để mắng yêu cũng triệt để cấm chỉ.

— Truyền miễn nghị cho tất cả mọi tên động vật đi đứng bằng hai chân và sờ mó bằng hai tay xứng đáng với danh xưng là người;

— Tuyên bố vô thâm quyền về khoản bồi thường một tí vì chó không biết tiêu tiền, và cũng đừng nên học tập cách tiêu tiền kéo hư thân mất nét mấy hồi;

— Phán rằng bản án này sẽ được đăng tải trên tuần báo Con Ong số xuân, vì tuần báo này là tuần báo đầu tiên duy nhất đã có một câu chúc tết thành thực, đầy nhiệt huyết và sáng choang chính nghĩa rằng thì là: chúc cho khắp cả trên đời vua quan sĩ thứ dân trong nước sao được cho ra cái giống người!».

Phiên tòa bế mạc. Cử tọa ra về còn tấm tắc khen nền công lý chó là công minh quá cỡ thợ mợc..

GIẢI PHẨM HEO

Đi hoang

● truyện ngắn của MAI THẢO

CHIẾC Peugeot 404 mới tinh hào, màu xám nhạt, từ trên phía nhà thờ Đức Bà đổ xuống, rẽ sát vào hè đường Tự Do, ngay chính giữa lối vào hành lang Eden. Lúc này là vào khoảng 4 giờ chiều. Sau giấc ngủ trưa thiêm thiếp chấp chớn những tấm cửa sắt nặng nề khép đóng bằng những khóa đồng to nặng, những tiệm hàng trong hành lang vừa mở rộng trước những bước chân người rạc ròi và thưa thớt đi qua. Trên chiếc giá gỗ lớn dựng đứng ngang hông nhà sách Xuân Thu, nụ cười tinh quái thông minh của Shirley Mac Laine chiếm gần hết phần tư một áp phích vẽ cảnh một vùng thôn quê Nhật Bản nằm thơ mộng dưới những chùm hoa Anh Đào đỏ chói.

— A! Shirley Mac Laine, anh!

— Ừ. Shirley.

— Anh coi chưa?

— Chưa.

— Hay là... anh quay về đây đón em. Rồi chúng mình cùng vào xem.

— Không hay là gì được hết. Em mua đồ mừng xong cứ về nhà trước. Muốn vào xem một mình cũng được. Nhưng xem thì gọi điện thoại về nhà. Cho các con nó khỏi chờ cơm.

— Ai lại đi xem một mình. Em chưa vào rạp chớp bóng một mình bao giờ.

— Đàn bà bây giờ đi xem ciné một mình là thường. Vào tiệm ăn một mình là thường.

— Hừ, anh nói chuyện thật hay. Anh định nói loại đàn bà nào mới được chứ.

Lâm cười xòa, nhìn sang người vợ mà giọng nói đã mất tự nhiên và thoáng hẳn lên một nét giận dữ. Hòa ngồi thẳng trong dáng điệu cứng nhắc của bức tức muốn gây chuyện, muốn khiêu khích. Chiếc áo dài trên người Hòa, bằng gấm Thượng Hải, nguyên tiền vải đã trên sáu ngàn đồng, Lâm nhìn màu áo gấm rực rỡ dưới nắng, nhớ chàng đã mua cho Hòa hàng áo, và một chiếc sắc tay da cá sấu, trong chuyến đi đầu năm của chàng sang Hương Cảng. Cỗ Hòa đeo một chuỗi hạt trai một người bạn gái mua cho họ từ Đông Kinh tháng trước. Cái áo đắt tiền. Chuỗi hạt trai đẹp. Nhưng phút này, cái nắng còn ngọt ngào, Hòa thì đang giận dữ và Hòa không đẹp chút nào. Những giọt mồ hôi lấm tấm trên vầng trán thấp. Lốp phần thoa khá đầy cũng không bôi kín được những đường nhăn, hai gò má cao, mắt nhỏ, đuôi mắt dài và sắc, miệng mím chặt, ở Hòa như sự già nua đáng ghê sợ và thù ghét nhất của một người đàn bà đã tới, nó tới với sự tàn phai, nó tới với sức tàn phá, Hòa không làm gì được. Và trở thành hẳn học. Hẳn học và độc ác. Những dấu hiệu thứ nhất ấy về sự già xấu của mình, Hòa biết Lâm, như nàng, đều nhận thấy từ ít lâu nay.

Bao giờ? Không rõ nữa. Từ một buổi tối nào đó, khi nàng đã lau rửa hết sơn phấn, lên giường, mà ngọn đèn ngủ trên đầu giường vẫn chưa được tắt đi. Từ một buổi sáng nào đó, Lâm dậy sớm hơn, đi làm, nàng còn bản bật ngủ, Lâm đứng đó, bên cạnh thành giường, yên lặng nhìn xuống nàng đang ngủ say mà nàng không hay biết. Hay có thể là từ những buổi trưa như buổi trưa hôm nay, xe đã đậu rồi Hòa chưa chịu xuống, cái nắng lóa chói và số sàng chung quanh như một ngọn đèn trầm nên làm hiện rõ từng khoảng trống, từng đường nhăn, tổ cáo từng khu da thịt tàn phai, bóc trần từng miền dung nhan tàn tạ? Vợ chồng ăn ở đã bao nhiêu năm, cái tơ cái tóc của nhau cũng không người nào dấu được người nào hết. Đó là cái sự thật ghê gớm, của chung sống, của vợ chồng. Thời kỳ thơ mộng của hứa hôn đã xa rồi. Xa vời. Thăm thẳm. Tuần trăng mật chỉ còn là một kỷ niệm người ta cùng tránh không muốn nhắc lại, vì nhắc lại để làm gì. Những tấm hình rạng rỡ tươi cười của ngày cưới như một ly rượu đầy uống hết để bằng hoang ngây ngất và thần tiên say, những tấm hình đó vất bỏ, đầu đó, ở một đáy hòm, một học tủ, không nhớ. Và sự thật ghê tởm đó của chung sống, của vợ chồng, trở thành một giọt cường toan, nó đang làm đứt rời cái nó từng nối kết. Một chút, một chút. Từng ngày và từng ngày.

Những biến thái, những đổi thay hiện ra, trong những cái không đâu, qua những điều nhỏ nhặt. Một nụ cười tắt sớm một chút để thành giọng gào. Một lời nói, tuy vẫn ngọt ngào, nhưng đã thiếu cái hơi thở nồng nàn, cái âm thanh say đắm của ngày xưa. Một cái gì đó rất mong manh và không xác định được, nói rằng cuộc chung sống vẫn êm đềm, nhưng tình yêu từ lâu hình như không còn nữa. Điều khiến cho Hòa biết nàng đã tàn phai, nhan sắc nàng thời đã hết một mùa xuân lông lẩy, nàng thấy nó một phần trong tấm gương nặng soi từng buổi sáng, và một phần lớn hơn, rõ hơn, không ngờ vực và nhầm lẫn được, trong ánh mắt của chồng. Ánh mắt người chồng, người tình, là tấm gương trong suốt nhất. Bằng nó, thấy mùa Xuân còn đó hay đã nào nề và phiền muộn mùa thu. Bằng nó, thấy Hòa còn hai mươi, hay Hòa bây giờ đã ba mươi bảy tuổi.

Hồi này, Hòa thấy Lâm không nhìn nàng thật lâu, âm áp, dịu dàng như hồi trước, hai người mới yêu nhau và mới lấy nhau. Chàng không tránh nhìn nàng. Nhưng chỉ còn nhìn nàng thật nhanh, và cái nhìn đó khỏi sự dè dặt, nàng cảm thấy, nàng nhìn lại, là Lâm với vẻ quay nhìn đi phía khác. Những lúc đó giữa hai vợ chồng có một cái gì thật lúng túng, thật ngỡ ngàng.

Một lần, trong phòng riêng, Hòa đánh liều hỏi, nàng hỏi Lâm điều nàng đã biết

mà trái tim vẫn hồi hộp đập mạnh:

— Sao anh không nhìn em?

Lâm hơi giật mình. Chàng chớp mắt:

— Hỏi lạ nhỉ?

— Em hỏi. Anh cứ trả lời đi.

Và Lâm đã vừa cười vừa trả lời, câu trả lời của tất cả những người chồng không muốn làm cho vợ giận:

— Không nhìn em thì nhìn ai.

Hòa bực bội nghĩ thầm: "Anh nhìn những người đàn bà khác". Những người đàn bà khác. Những người đàn bà khác. Thật là ghê gớm. Không thể nghĩ tới. Tự ái, trong khoảnh khắc, khiến Hòa lặng người và nín thinh. Nhưng rồi nàng không thể dừng mà không hỏi tiếp:

— Em già rồi phải không?

Câu hỏi thăm thương. Câu hỏi ngu xuẩn. Hòa hỏi xong là tự rửa thầm mình ngay tức khắc. Nàng muốn gì? Muốn đây Lâm đến chỗ nói dối, đóng kịch? Muốn Lâm trả lời nàng vẫn đẹp, như hồi nào chàng gặp nàng lần đầu tiên ở cửa Đại Học, khi đó nàng còn là một nữ sinh viên, nàng vẫn đẹp, đậm thắm và khác thường, đẹp như buổi sáng, ấy, chàng liêu lĩnh đến nhà nàng, liêu lĩnh lên buồng riêng nàng, nắm lấy tay nàng, bảo chàng yêu nàng và muốn lấy nàng làm vợ? Tại sao lại thơ ngây và dại khờ như vậy? Chỉ riêng cái lối nhìn thờ ơ và vội vã của Lâm bây giờ, nàng đã biết lâu rồi nàng không còn trẻ đẹp. Cuộc chung sống vẫn êm đềm, nhưng tình yêu, như tất cả những sự thật không bao giờ vĩnh cửu của đời người tình yêu đã bay qua.

Trưa nay, quay sang Hòa lại bắt gặp ở Lâm cái nhìn lúng túng đó. Như chàng sợ nhìn lâu, nàng sẽ ngượng. Ngượng với những nếp nhăn và sự tàn tạ của nàng, nhìn lâu là một điều không nên. Tức lắm. Và tức lắm thì phải gây chuyện. Nhưng gây chuyện bằng cách nào. Lâm không phải là loại đàn ông vũ phu, có những hành động quấy quấy, giúp nàng, những lúc tức giận có thể dễ dàng gây chuyện. Chàng vẫn chiều chuộng nàng. Trong gia đình, chàng vẫn dành cho nàng cái quyền làm chủ, định đoạt hầu hết mọi việc theo ý nàng muốn. Ngày Sinh Nhật nàng, ngày kỷ niệm hai người lấy nhau, chàng chưa từng quên đưa về tặng nàng một bó hoa, mời bạn bè đến nhà ăn cơm, mua cho nàng những đồ dùng chàng biết nàng ưa thích. Những lần nàng sắp to tiếng, chàng cười xòa và chịu nhịn, chịu lùi ngay. Cũng chưa một lần bỏ nhà đi hoang đến sáng mới về, như chuyện cơm bữa với Đức, với Mai, hai người bạn thân của chàng mà nàng ngắm ngẫm thù ghét.

Lâm bao giờ cũng thật thông minh, chàng đọc ngay được từng ý nghĩ trong đầu óc vợ, ngay từ lúc ý nghĩ chưa thực sự thành hình. Chàng biết chàng từ chối không chịu đi xem ciné cùng với Hòa, làm Hòa cụt hứng. Và nàng đang muốn gây chuyện,

GIẢI PHẨM HEO

— Tối mai. Tối mai đi.
— Anh vẫn bảo việc gì có thể làm hôm nay không nên để đến ngày mai.
Lâm vẫn cười, và Hòa càng tức thêm. Chẳng đặt hai cánh tay cho duỗi dài trên tay bánh, chàng nhìn thẳng về trước mặt. Giọng chàng bình tĩnh và dịu dàng:
— Nhưng Shirley mac Laine thì chờ chúng mình đến tối mai.
— Không tối mai, tối một gì hết. Hòa vùng nói lớn.

Thấy vợ đã nổi nóng thật sự, Lâm xích lại gần, giọng nói của chàng hơi đổi khác, nửa âu yếm, nửa trách móc:

— Em trẻ con vừa chứ. Đã bảo từ nhà là chiều nay anh phải đến sớm. Rồi từ sớm sang Kho Năm để nhận hàng về mà. Xuống đi, mua đồ cưới còn gửi đi cho người ta cho kịp.

Chàng nói đùa:

— Bộ định chờ người ta mời ăn đây tháng đưa con đầu lòng mới gửi đồ mừng đến hay làm sao đây.

— Thế bao giờ anh về?

— Xong việc anh về ngay

Lâm ngồi yên trong xe, nhìn theo Hòa hăm hực mở cửa xe bước xuống và đi vào hành lang. Sự Hòa nghi, và có thể nhìn trở lại, Lâm chờ cho Hòa khuất bóng ở chỗ rẽ lưng chừng hành lang mới mở máy, từ từ lái xe đi. Chàng nhìn đồng hồ 4 giờ 15. Cho xe rẽ tay phải, đi vào đường Lê Lợi, Lâm ngồi ngả người vào thành ghế, thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Vợ chồng mà phải sống khéo léo, rào sau đón trước, thì sống như thế gần như đã muốn mang cái ý nghĩa buồn thảm của một chịu đựng, một cực hình. Hồi này, chàng thấy chàng dường như đang đẩy Hòa và chàng tới cái lối sống không còn thành thật không còn tự nhiên như thế. Hòa có nghĩ ngợi gì? Lâm đặt câu hỏi và tự kiểm điểm lại. Không, chàng chưa để lộ ra một dấu vết nào khiến Hòa có thể nghi ngờ. Công việc làm ăn bề bộn, chàng thường phải vắng nhà luôn luôn, Hòa thừa biết như thế. Sự thật đã như thế, từ bao nhiêu năm nay.

Lâm chép miệng, không muốn bận tâm hơn nữa về sự Hòa nghi ngờ. Chàng đưa tay lên điều chỉnh lại tấm kính chiếu hậu. Tòa nhà Quốc Hội đã bỏ lại khá xa sau lưng. Trong tấm kính chiếu hậu, không in lên một hình dáng một khuôn mặt nào quen thuộc. Lâm lắc đầu mỉm cười, vui thú và chính sự cần thận quá quắt của mình. Hồi này, chàng luôn luôn nhìn vào tấm kính chiếu hậu. Tại sao lại phải như thế. Phải nghi và tin là Hòa chưa nghi ngờ gì được hết.

Lâm dặm mạnh chân ga. Chiếc xe đi hết con đường Lê Lợi, lượn một vòng nghiêng nghiêng tuyệt đẹp qua bùng binh chợ Bến Thành. Giờ này, chắc Căn vừa thức dậy, đang tắm, chưa ra khỏi nhà, Lâm nghĩ thầm. Rút một miếng thuốc lá, châm lửa hút, Lâm phóng xe thật mau về phía Chợ Lớn.

Lâm lái thật nhanh, mắt chàng nhúu lại, chăm chú tìm kiếm những khoảng trống để vượt khỏi những chiếc xe chạy bình yên dềnh dàng trước mặt. Tới ngã tư Nancy, Trần Hưng Đạo. Đèn đang xanh bất chợt chuyển sang đèn đỏ. Hai người cảnh binh đứng sánh vai nhau trên hè đường với cuốn sổ biên phạt đầy cộm trên tay khiến Lâm không dám liều lĩnh vượt qua. Tiếng chuông rít lên. Chiếc xe giậm dứ đứng lại nói thay cho người sự bức tức muốn bật lên thành tiếng chửi thề. Lâm nhận thức thêm một điều nữa, một thói quen mới đến với chàng từ ít lâu nay. Là chàng thù ghét thậm tệ những ánh đèn đỏ ngã tư, những ánh đèn có quyền uy số sàng và bất khả kháng bắt chàng dừng xe lại, và thường lại rơi đúng vào những lúc Lâm vội vã và ít thời giờ nhất.

Một chiếc xe từ phía sau vượt lên

dừng sát ngang xe Lâm. Người đàn bà trong xe nhận kèn, kéo tới nâng sự chú ý của Lâm. Và hỏi lớn:

— Anh Lâm, đi đâu vội thế?

Lâm giật mình quay sang và nhận ra Xuyên. Xuyên là cô em họ của Hòa. Thịnh thoàng vẫn lại nhà chơi, đôi khi Hòa giữ Xuyên ở lại ăn cơm. Lâm không thù ghét gì Xuyên, nhưng mỗi lần Xuyên bắt chợt lại chơi là một lần Lâm e ngại. Sau mỗi bữa cơm, khi Lâm đã lên buồng riêng, Xuyên còn ở lại nói chuyện với Hòa dưới phòng khách. Xuyên vui vẻ dễ thương, quý mến vợ chồng Lâm thực tình, nhưng Xuyên lắm chuyện, hay ném những cái nhìn soi mói vào đời tư kẻ khác. Một buổi trưa Lâm từ trên gác xuống, chàng đi dép Nhật Bản, bước đi êm nhẹ, Xuyên và Hòa không biết, chàng tình cờ nghe lỏm được câu chuyện đang nói giữa hai người. Về chàng, tất nhiên:

Xuyên:

— Chị phải giữ anh ấy.

Hòa:

— Giữ cái gì mới được chứ,

— À, giữ, giữ đủ thứ. Giữ mọi mặt.

Đàn ông bây giờ họ ghê gớm lắm chứ không hiền lành như chị tưởng.

Tiếng Hòa cười:

— Chị chẳng tưởng gì hết. Nhưng anh Lâm, chị chẳng thấy có gì phải giữ anh ấy hết. Anh ấy muốn làm gì thì làm. Từ hồi lấy nhau đã như vậy. Anh ấy muốn làm gì thì làm.

Xuyên kêu lên:

— Thế đâu có được. Chị dễ dàng quá. Có ngày anh ấy đưa gái về nhà lúc đó chị mới ngã ngựa người ra. Nhà em đấy, không khéo giữ, bây giờ cũng một mũi.

Sau đó Xuyên tuyên án tất cả những người bạn trai của tất cả những người chồng. Bản cáo trạng thật nặng nề và cũng thật khắc nghiệt. Theo Xuyên, người bạn trai nào của chồng cũng đáng để phòng và ngăn cấm hết. Bạn đến nhà chỉ có một mục đích duy nhất: mắt trước mắt sau, rủ chồng mình đi chơi. Họ khích bác, họ "đẩy cây". Nào là hiền lành quá, vợ con nó cưới lên đầu lên cổ. Nào là cứ ở nhà ru rú, nó hèn nó nhụt người đi. Bạn hữu, theo Xuyên, không được cái tích sự gì hết. Phải nói, nói đốp chát, nói trắng trợn, nói cho đến khi họ rất mặt không dám bẽn lãn lại văng đến nữa.

Hai chị em im bật, và đưa mắt nhìn nhau, khi Lâm đang hăng và từ trên lưng chừng cầu thang bước xuống. Khi Xuyên cáo từ ra về, Lâm mỉm cười, hỏi Hòa:

— Có Xuyên hồi này xem chừng rảnh rỗi lắm nhì.

Hòa ngáy thơ:

— Chứ đâu tắt mắt tối suốt ngày như em ấy à. Xuyên nó thế mà sướng. Việc lớn việc nhỏ, chồng làm cho hết. Suốt ngày chỉ ăn rồi đi chơi.

Lâm chờ Hòa nói xong mới nghiêm mặt:

— Đàn bà nhàn rỗi quá, bao giờ cũng như vậy, thừa thì giờ không biết làm gì là ngồi lê đôi mách, nhòm ngó vào đời sống người khác. Anh đã nghe hết những điều lắm cảm cô ấy vừa dạy khôn dạy khéo em. Bảo cho cô ấy biết là canh giữ chồng thì mặc xác cô ấy. Nhưng đừng có lòi thòi đến chuyện chồng con người khác.

Ý chừng Hòa cũng nói lại thế nào đó, Xuyên không nằng đến chơi như trước nữa. Thịnh thoàng gặp nhau, Xuyên làm bộ lễ độ, xa cách, gìn giữ ý tứ. Nhưng Lâm biết thừa là Xuyên không còn cảm tình với chàng.

Bây giờ gặp Xuyên ở giữa đường, Lâm hơi giật mình. Chàng thân nhiên:

— Tôi sang Kho Năm.

Xuyên cười tủm tỉm:

— Anh đang ở trên đường vào Chợ Lớn. Kho Năm Kho Sáu nào đâu.

Biết mình lỡ lời, Lâm chống chế:

— À, vào gần đây đón một anh bạn rồi mới sang Khánh Hội.

Xuyên vẫn cười, nhìn thẳng, nói: "Anh là ghê lắm nhè!" Không đợi Lâm kịp có một phản ứng, Xuyên lại vụt xe đi, lúc đó đèn vừa chuyển sang màu xanh. Lại một thứ "tai mắt nguy hiểm" nữa, mình phải hết sức đề phòng, Lâm nhủ thầm.

Ý nghĩ này làm cho Lâm cau mày bức tức. Với Xuyên một phần nhỏ. Với chính chàng nhiều hơn, một lời nói cũng phải kiểm soát, và cuộc sống của Lâm đã mất hẳn sự thoải mái tự nhiên, sự thoải mái tự nhiên mà Lâm từng đã đặt thành một tiêu chuẩn hàng đầu cho những ngày tháng của chàng, tiêu chuẩn đó như một con đường quang đãng và thẳng bằng đang lệch dần. Một vòng lượn, một ngã rẽ nào đó đang đẩy dần Lâm vào một phương hướng, một con đường khác.

Tâm trạng xao xuyến bắt đầu tự đâu?

Sự đổi thay nhủ lên và bèn rẽ từ nguyên nhân nào? Lâm thường đặt cho chàng câu hỏi đó. Và câu trả lời thì mơ hồ và đến từ nhiều ngã khác nhau. Trước hết là tuổi. Mỗi một tuổi đời đều dàn phần cho nó một bất ngờ, một bí mật không bao giờ hẹn trước. Tuổi hai mươi đầy tin tưởng. Nhưng tuổi 30 mười đã có những chuyện lay, những xao xuyến ngấm ngấm. Đến tuổi bốn mươi có phải là tuổi người ta nhìn ngắm lại mình, và những nghi ngờ khi đó cũng bắt đầu ám ảnh tâm trí? Sau nữa, là cái chung quanh. Saigon chung quanh Lâm, Saigon với những người đàn ông cùng một lứa tuổi với Lâm, Saigon những ngày gần đây, như đang trải qua một cơn sốt kỳ lạ. Những ngày chói chang. Những đêm ngọt ngọt. Thần trí con người cũng vậy, cũng nằm trong một trạng thái bất thường. Sóng gió nổi dậy ở những tâm hồn yên ổn nhất. Nỗi loạn này mằm ở những cuộc đời khép kín nhất. Những hồi trọng pháo ì ầm đêm đêm vọng về từ những miền phụ cận, ánh hỏa châu sáng lóa những vòm trời ngoại ô, những trận đánh ác liệt tưởng thuật lại hằng ngày trên những mặt báo nói lên sự hiện hữu của chiến tranh đau khổ lâu dài chưa có triệu chứng lắng dịu và chấm dứt trên đất nước này. Chiến tranh. Chiến tranh nói rằng những cuộc sống mong manh, những tháng ngày bất trắc, vẽ lên hình ảnh một ngày mai mịt mù, và làm nảy sinh ra ở thành phố lớn này một trạng thái sinh hoạt kỳ lạ. Người ta muốn hưởng. Cho mau. Cho thỏa. Người ta muốn sống. Cho đủ. Cho vừa. Vũ trường tiệm ăn, đông đặc. Những nơi chốn ăn chơi mọc ra như nấm cùng với những dãy nhà chọc trời, cùng với những cuộc đời bùng nổ. Sống đi. Vì sống chỉ một lần. Tận hưởng những

(Xem tiếp trang 40)

GIAI PHẨM HEO

Cung
Chúc
Tân
Xuân

LÊ-HỮU-LỢI

TỔNG GIÁM ĐỐC

ĐẠI-LỤC TỬ-U-QUÁN

(Continental Palace)

ĐT : 22520 - 90.155 Saigon

Cung
Chúc
Tân
Xuân

BÙI-VĂN-QUAN

HỘI ĐỒNG KINH TẾ XÃ HỘI
Phó Chủ Tịch Tổng Đoàn Công Kỹ Nghệ VN
Chủ Tịch Tổng Giám Đốc

KHIÊM TÍN HĂNG

84-86, Trần quý Cáp Saigon

ĐT : 21.830-25.036-90179

HẾT ĐAU BAO TỬ

Thuốc nhập cảng
ĐỨC QUỐC

ULGASTRIN : Trị ung loét

bao tử, ợ chua, đau loét, bao tử.

ULGASTRIN: Trị đau bao tử

kinh niên và cấp tính, đau

bao tử vì lo nghĩ quá nhiều.

ULGASTRIN : Công hiệu

chắc chắn.

Thơm ngon dễ uống Bán

tại các nhà thuốc Tây.

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

**RESTAURANT
AEROPOST**

Hân hoan :

chào mừng quan khách quốc nội, đón tiếp quan sát viên

quốc tế, thường làm xa cảng Tân Sơn Nhứt

nhân dịp xuân Tân Hợi

ĐT : 22.881-336-337-338-339

Máy cày H

MC CORMICK INTERNATIONAL 323D

Sản xuất tại Pháp quốc - Dành riêng cho lúa Thần nông

- THÍCH HỢP ĐỀ CANH TÁC QUANH NĂM
- ĐÁP ỨNG ĐÚNG NHU CẦU LÚA THẦN NÔNG NHỜ CÁC ĐẶC ĐIỂM : NHE NHÀNG, GỌN, DỄ ĐIỀU KHIỂN TRONG CÁC RUỘNG NHỎ.
- TRANG BỊ DÀN CÀY 4 CHÁO, TRÁNH KHỎI PHẢI XỬ DỤNG DÀN XÔI MAU HƯ
- THÍCH HỢP ĐẶC BIỆT CHO MIỀN TRUNG VÀ CAO NGUYÊN TRUNG PHẦN

MÁY CÀY MC CORMICK INTERNATIONAL KIỂU 323D, 28 MÃ LỰC

Giá phỏng định 594.781đ - Giao hàng : có sẵn giao ngay

Mọi chi tiết xin liên lạc

AMTRACO Đại lý độc quyền INTERNATIONAL HASVESTER tại Việt Nam

504 Trịnh Minh Thế Khánh Hội, Saigon - Điện thoại : 91545 - 93396

Và các đại lý tại miền Tây

THỜI HƯNG 8-10 Đại lộ Tự Do (Long Xuyên)

QUÁCH HẢI 51-51A, Thái Lập Thành (Sóc Trăng)

Đại lý tại miền Trung

HƯƠNG GIANG CÔNG TY 34, Duy Tân (Huế) và 28, Lê Lợi (Đà Nẵng)

ÂM THANH VÀ CUÔNG NỘ

KỊCH LÝ PHẬT SƠN • KỊCH LÝ PHẬT SƠN • KỊCH LÝ PHẬT SƠN • KỊCH LÝ PHẬT SƠN

NGƯỜI :

- 1— VẤN, chủ nhà, trạc 40
- 2— THU, nữ sinh viên, trạc 20
- 3— LÔI, thi sĩ, trạc 30
- 4— TUẤN, công tử, trạc 30

CẢNH :

Một biệt thự trên đồi.

Sân khấu là một mảnh vườn cỏ mọc, thưa thớt vài cây lớn, có hàng rào xanh thấp và một chiếc cổng nhỏ. Một ngôi mộ còn mới nằm trong vườn, trên bia viết : « Lê thị Dã Thảo, 19 tuổi, tạ thế ngày 10, tháng 10... », nét chữ còn mới và sắc sảo.

Phía sau là mặt tiền của một ngôi nhà nhỏ, màu sắc đi dờm, mặc dầu có vẻ bề hoang. Xa hơn là một góc lầu đài trang nghiêm, cổ kính.

Buổi sáng một ngày đầu xuân.

Nắng trong và lạnh. Tiếng chim riu rít trên các cành lá. Pháo nổ lác đác từ xa, đưa lại.

MỞ MÀN

Vấn và Thu đi vào. Cả hai đều mặc đồ lạnh.

Vấn đầu trần, không cravate, ngậm pipe. Thu đeo xách tay, đội mũ.

VẤN : (chỉ ngôi nhà)

— Đây là buồng học riêng của Thảo. Sách vở, đồ đạc của Thảo vẫn còn y nguyên. Cả cây đàn dương cầm nữa. Cây đàn mà khi xưa Thảo thường đàn những bài bi ca của Tocelli, của Brahms... (nghĩ, xúc động)

Gia đình chúng tôi chỉ có một mình Thảo là gái. Thảo lại là em út. Chúng tôi nâng niu Thảo như hạt ngọc. Chúng tôi giữ gìn tất cả những kỷ niệm của Thảo — dù là những kỷ niệm đau lòng. Tôi cất giữ cả những bông hoa đã héo khô mà Thảo ép giữa những trang vở học trò. Thư từ của Thảo nữa. Thư của bạn bè, của... (khựng lại — hơi bối rối)

Vàng, thư của bạn-bè thảo.

THU : Tôi cũng viết cho Thảo mấy lá thư.

VẤN : Vàng, tôi biết. Tôi có thấy mấy lá thư đó lúc thu-dọn lại bàn học của Thảo, để bỏ lại thành một bó.

THU : Ở Sài Gòn, chúng tôi đều nhớ Thảo. Mọi người mong Thảo chóng khỏi bệnh để trở lại trường. Thật không ngờ...

VẤN : Vàng, thật không ngờ (chỉ năm mồ) Bây giờ Thảo nằm đây.

(Hai người đi về phía năm mồ. Thu ngồi xuống, sờ tấm bia)

THU : (đọc) Lê thị Dã Thảo, 19 tuổi, tạ thế ngày 10 tháng 10. Trời ơi ! Té ra Thảo mới chết, lúc trong năm. (có tiếng pháo nổ đằng xa)

VẤN : Vàng, Thảo mới chết trong năm — đúng ngày lập đông. Tính đến hôm nay chưa đầy ba tháng.

THU : Tôi thật không ngờ. Ở Sài Gòn, bạn bè Thảo có ai biết gì đâu. Dọc đường đi từ thành phố tới đây, tôi còn định ninh rằng chị em sẽ gặp nhau, tay bắt mặt mừng. Thật buồn quá.

VẤN : Đó là lỗi của gia đình chúng tôi. Đáng lẽ chúng tôi phải báo tin buồn cho các bạn bè của Thảo biết. Nhưng... tang gia bối rối... (cười buồn) Vàng, cái chết của Thảo làm chúng tôi tan nát tinh thần. Và lại, mẹ tôi... mẹ tôi muốn chôn cất Thảo lặng lẽ.

THU : Tôi nghiệp. Thảo còn trẻ thế, mơ mộng thế (khựng lại) Mà Thảo chết như thế nào anh Vấn ? Lúc trước, tôi có thấy Thảo ho thúng thắng. Hôm Thảo đi chiếu điện, tôi đi cùng với Thảo. Bác sĩ cho biết Thảo bị lao phổi, nhưng bệnh chỉ mới chớm phát, chỉ cần chữa thuốc đúng cách và tinh dưỡng một thời gian.

VẤN : Vàng, Thảo đã nghỉ học, trở về đây nghỉ ngơi và chữa thuốc.

THU : Bệnh của Thảo có bớt không?

VẤN : Thảo đã khỏi bệnh hẳn. Có Thu cũng biết đó, bệnh lao bây giờ không còn là bệnh nan y.

THU : Thảo đã khỏi bệnh ! Vậy không phải Thảo chết vì bệnh lao ?

VẤN : Vàng, Thảo không chết vì bệnh lao. Thảo... (bối rối)

Thảo... Thảo không nói gì với cô về chuyện ấy ?

THU : Không. Trong thư của Thảo không có dấu hiệu gì chứng tỏ rằng Thảo sắp chết. Thảo luôn luôn vui cười, mơ mộng (khựng lại).

Chỉ có lá thư cuối cùng, lá thư Thảo gửi cho tôi cách đây nửa năm, trong thư Thảo nói đến một mối tình.

VẤN : (khẩn trương) Một mối tình ?

THU : Vàng. Thảo nói về người yêu của Thảo. Một thi sĩ — mà cả gia đình Thảo đều không chấp nhận.

VẤN : (lớn tiếng) Không có thi sĩ nào hết. Thảo nó tưởng tượng ra để đùa cô đấy.

THU : Thảo trông trọng ra ?

VẤN : Cô lạ gì, những người con gái cô đơn thường hay sống bằng tưởng tượng.

THU : (hoài nghi) Tôi thấy...tôi thấy Thảo đâu có cô đơn đến thế.

VẤN : (ngghiêm trọng) Cô Thu, đó là chuyện nói đùa của Thảo. Tin hay không tin là tùy ở cô. Nhưng tôi mong rằng cô nên quên đi thì hơn. Nhất là đừng kể lại câu chuyện với người khác. Vì Thảo đã chết. Và những chuyện đồn đại như thế sẽ làm tổn hại đến danh giá gia đình chúng tôi.

THU : Nghiêm trọng đến thế cơ à ?

VẤN : (dịu xuống) Tôi mong cô quên câu chuyện tình bịa đặt ấy đi. Thảo là một thiếu nữ trong trắng. Cho đến chết, Thảo vẫn còn trong trắng như một thiên thần.

(đổi giọng, cười).Mãi nói chuyện, tôi quên không mời cô về nhà, dùng nước trà.

THU : Cám ơn anh. Tôi ít uống trà lắm.

VẤN : Trà Đalat ngon lắm, cô nên dùng thử. Tôi chắc ở Saigon, các cô ít khi được uống những búp trà do chính tay mình ướp lấy. (Nghiem trang) Cô còn ở Đalat chơi lâu không, cô Thu ?

THU : Dạ, sáng mai tôi về Saigon. (Nghĩ) Thật buồn quá. Tôi muốn trở lại, đốt vài nén nhang để từ biệt Thảo, nhưng chắc không có đủ thì giờ.

VẤN : Cô muốn đốt nhang ? Trong nhà còn nhiều lắm, nếu cô cần...

THU : Vàng, thế thì may quá. Phiền anh cho xin vài nén.

VẤN : Vàng, để tôi đi lấy.

(Vấn vô. Thu đứng im, tư lự. Lôi hiện ra ngoài hàng rào, xóc xếch, phờ phạc)

THU : (ngạc nhiên) Chào... ông.

LÔI : (bối rối) Xin lỗi. Tôi không định làm phiền cô... Tôi không ngờ ở đây có người...

THU : Ông nói gì, tôi chưa hiểu.

LÔI : Không, không hề gì. (Đưa tay lên chào — làm như đang đội mũ) Để lúc khác tôi trở lại cũng được (Quay đi).

THU : (vội theo) Này ông... (bật lớn tiếng) anh Lôi !

LÔI : (dừng sững lại) Cô biết tên tôi ?

THU : (mừng rỡ) Té ra anh là anh Lôi. Tôi là Thu, bạn học của Thảo. (đưa tay bắt tay Lôi) Chắc anh cũng đến thăm mộ Thảo ?

LÔI : Vàng, tôi đến thăm Thảo. Tôi thăm Thảo lần cuối cùng. Làm sao cô biết tên tôi ?

THU : Tôi không biết. Tôi đoán vậy thôi. Thảo có nói nhiều về anh ở trong thư.

LÔI : Thảo nói ở trong thư (lưỡng lự) Thảo... Thảo có nói gì nữa không ? Chẳng hạn về cái chết. Cái chết của Thảo ?

THU : (ngạc nhiên) Tôi tưởng anh phải biết rõ về cái chết của Thảo.

LÔI : Tôi à ? (Đưa tay lên đầu, cười chua chát) Tôi làm sao biết rõ được cái chết của Thảo.

THU : Anh không biết rõ ? Anh là người yêu của Thảo !

LÔI : (bỗng nổi giận) Vàng, tôi là người yêu của Thảo. Tôi là người mà Thảo đã lựa chọn, bất chấp ý kiến của mọi người, bất chấp mọi chuyện thị phi. Nhưng tôi chỉ là một thi sĩ, một thằng nghèo mặt rệp — Không sự nghiệp, không tương lai (cay đắng) Người ta đã dựng 1 bức tường chắn giữa chúng tôi. Thảo ở bên kia bức tường, bị đám đông chung quanh nằng vạy hãm. Còn tôi, tôi ở ngoài bức tường, ở ngoài hàng rào. Tôi làm sao biết được chúng nó đã giết Thảo như thế nào.

GIẢI PHẨM HEO

THU : (kinh ngạc) Giết Thảo ? Ai giết Thảo ?

LÔI : (chỉ tay về ngôi nhà lớn). Bọn quý sứ. Bọn quý sứ bản thù, luôn luôn to mồm nói đến danh giá gia đình...

THU : (Bàng hoàng) Anh... anh không nên nghĩ thế.

LÔI : (xếp xuống bất ngờ)
— Vâng, cô nói đúng. Tôi không nên nghĩ thế. Vì thật ra, tôi không được chứng kiến phút cuối cùng của Thảo. Tôi chỉ được nghe những lời đồn đại.

(Có tiếng kêu rú điên rồ, từng hồi của một bà già đưa tới, trong tiếng pháo tếp nổ lẹt đẹt. Cả Thu và Lôi cùng căng thẳng, lắng tai nghe).

THU : (ghê sợ) Cái gì thế ? Tôi nghe thấy tiếng kêu rú. (Lôi vẫn lắng nghe. Tiếng rú cuối cùng vang lên.) Hình như có người điên ở trong nhà.

LÔI : Đó là tiếng bà già, mẹ của Thảo. (Cười rú, chảy nước mắt) Bà già điên thật rồi. Vị phu nhân cao quý, giông giở thế gia lệnh tộc, đã mắc bệnh điên rồ. Ha ha ha ha ha...

(Nín cười đột ngột Văn hiện ra, cầm một thẻ nhang.)

THU : Kia, anh Văn.

VĂN : (nhợt nhạt) Cậu trở lại đây ! Cậu còn dám vác mặt trở lại đây !

THU : (lo ngại) Anh Văn !

VĂN : (cổ nín giận, run rẩy) Cậu trở lại đây làm gì ?

LÔI : Tôi muốn gặp Thảo. Tôi đến thăm Thảo lần cuối.

THU : Anh nên đề cho anh Lôi thăm Thảo lần cuối.

VĂN : (chua chất) Lần cuối...

LÔI : (nói với Thu) Tôi muốn từ biệt Thảo trước khi đi xa.

VĂN : Ha ! Cậu luôn luôn nói đến "đi xa" mỗi khi gặp chuyện rắc rối.

LÔI : (xanh mặt) Anh nói thế có ý nghĩa gì ?

VĂN : Có ý nghĩa gì cậu không hiểu à ? (Nở tung) Cậu đừng làm bộ ! Khi Thảo hấp hối trên giường, chúng tôi cho người đi tìm cậu thì cậu ở đâu ? Cậu đi xa ! Cậu đi xa ! Cho đến lúc chết nó còn khóc, còn kêu tên cậu. Nó sẵn sàng tha thứ cho cậu, nó chỉ mong được nhìn thấy mặt cậu lần cuối cùng. Nhưng cậu đi xa.

LÔI : (nước mắt ràn rụa) Thảo muốn gặp tôi. Thảo muốn gặp mặt tôi trước khi chết.

VĂN : Đúng thế. Nó muốn gặp mặt cậu trước khi chết. Nhưng bây giờ thì hết rồi. Thảo đã chết. Chúng tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa. (Đưa nhang cho Thu) Nhang đây, cô Thu.

THU : (cầm nhang) cảm ơn anh. (Văn đánh quẹt cho Thu châm nhang)

LÔI : (lắc đầu, chùi nước mắt) Không phải tôi giết Thảo. Không phải vì tôi mà Thảo chết.

VĂN : (phản ứng như điên) Ai giết Thảo ? Cậu muốn ám chỉ ai ?

LÔI : Chính tôi cũng đang muốn biết. Tôi cũng đang muốn biết các người đã giết Thảo như thế nào ! (Nghĩ một giây) Tôi sẽ gặp người đàn bà khâm-liệm cho Thảo, lúc Thảo chết.

VĂN : (choáng váng) Cậu đã gặp... Cậu đã gặp cụ Tắm ?

THU : Cụ Tắm là ai ?

LÔI : Đó là bà vú, nuôi Thảo từ lúc nhỏ.

THU : Bà ấy bây giờ ở đâu ?

LÔI : Tôi không biết. Khi gặp tôi, bà ấy nói đã xin nghỉ việc ở đây.

VĂN : (lớn tiếng) Cụ Tắm bị đuối (nói với Thu) Đó là một cụ già vô học, bép xép, hay tưởng tượng những chuyện nhảm nhí.

LÔI : (chán chường) Anh nói sao cũng được. Nhưng tôi không tin bà Tắm dám bịa đặt một chuyện như thế. (nói với Thu) Cô Thu, có lẽ tôi không có quyền nói ra chuyện này trước mặt cô.

THU : Không, anh cứ nói. Tôi là bạn Thảo, tôi có quyền biết chuyện gì đã xảy ra cho Thảo.

VĂN : Không. Cô nên về dưới phố. (Lấy lại bó nhang trong tay Thu, cầm xuống) Gia đình chúng tôi rất cảm ơn cô đã có lòng nhớ đến Thảo.

LÔI : (cười) Anh không nên đuổi khách một cách sơ sài như thế, anh Văn. Cô Thu đâu phải là bà Tắm. Cô ấy có quyền ở lại.

VĂN : (nóng) Cậu là một thằng điên. Một thằng điên nguy hiểm.

LÔI : (nhảy qua hàng rào vào vườn) Anh hãy trả lời đi, anh Văn. Bà Tắm nói có đúng không ? Người Thảo đâm máu khi Thảo chết. Máu tràn ngập trên giường, dưới đất.

VĂN : (lùi, hét) Điên ! Đồ điên !

THU : (nắm Lôi) Anh Lôi !

LÔI : (rên xiết) Tôi phải biết. Tôi phải biết chúng nó giết Thảo như thế nào. (Tuấn hiện ra ngoài hàng rào, tay cầm bó nhang, đèn cầy.)

TUẤN : Anh Văn trả lời đi. Không có ai giết Thảo hết. (đẩy công bước vào).

VĂN : (như sống lại) A, anh Tuấn... (nói với Thu) Đây là Tuấn, chồng sắp cưới của Thảo. Đây là cô Thu, bạn học của Thảo ở Sài Gòn.

TUẤN : (bắt tay) Chào cô. (Tiếng rú của bà già vang tới. Mọi người cùng nhìn lại.)

THU : Tiếng ai kêu đó anh Văn ?

VĂN : (rủ vai xuống) Mẹ tôi... Mẹ tôi. Bà cụ bị loạn thần kinh từ khi Thảo chết.

TUẤN : Tất cả chúng ta đều tán loạn tinh thần từ khi Thảo chết. Chính tôi, nhiều lúc tôi cũng tự hỏi rằng tại sao tôi chưa phát điên. (Lôi quay đi).

THU : Anh Lôi ! Anh đi đâu ?

LÔI : Đủ rồi. Tôi đã biết rõ câu chuyện.

TUẤN : Anh biết những gì ? Không, tôi sợ anh chưa biết gì hết.

VĂN : (khàn trương) Anh Tuấn !

TUẤN : (nổi nóng) Tôi mệt rồi. Tôi đã mệt đừ vì những chuyện đồn đại trong thành phố này. Người ta nói rằng chính tôi giết Thảo.

VĂN : (cổ cười) Ha ! Toàn là những chuyện điên rồ.

TUẤN : Đúng thế. Toàn những chuyện điên rồ mà người ta tin là thật. Tôi trở thành cái bung xung cho người ta đàm tiếu. (Nổi giận). Dĩ nhiên, không ai dám nói trước mặt tôi. Người ta đợi tôi quay lưng đi rồi mới xì xào. Đàn bà con gái thì lờm, nguyệt. Bọn thanh niên thì nhỏ nước miếng. (Xanh người). Người ta gọi tôi là thằng "bạo dâm" — một "con quỷ râu xanh".

VĂN : Anh không nên chấp...

TUẤN : (lớn tiếng — chua chất) Không nên chấp ! Tôi gần phát điên, muốn trốn khỏi cái thành phố này ! (đẩy xuống) Tôi muốn tìm cách thanh minh. Tôi muốn làm cho người ta hiểu rõ, nhưng không biết làm thế nào. (nói với Thu). Xin cô hiểu cho, không phải vì tôi mà Thảo chết. Tôi yêu Thảo. Tôi chỉ yêu Thảo như một người đàn ông yêu một người đàn bà.

VĂN : (cản lại) Anh Tuấn !

TUẤN : (hất tay Văn) Cô Thu phải biết rõ chuyện này. Tôi không cưỡng hiếp Thảo, trong một lúc nhà vắng người như người ta đồn đại. Tôi không phải là một con quỷ râu xanh như người ta đồn đại. Gia đình Thảo làm chứng cho tôi. Chính gia đình Thảo khuyến khích tôi ngủ với nàng. (rủ xuống) Tôi chưa biết rằng Thảo yêu người khác. (quay sang Lôi) Xin anh tha lỗi cho tôi.

THU : Trời đất !

VĂN : (mắt đỏ ngầu) Anh Tuấn điên rồi. Anh nói chuyện bịa đặt như một thằng điên.

TUẤN : Không, tôi không bịa đặt. Anh đừng che dấu nữa. Chính gia đình anh khuyến khích tôi. Nhất là bà cụ — mẹ của anh — mẹ của Thảo.

VĂN : (quát) Anh không được nói đụng tới mẹ tôi.

TUẤN : Anh lầm rồi, anh Văn. Tôi nói ra sự thật đó không phải để nói xấu bà cụ. Trái lại thế, tôi rất quý trọng và cảm ơn bác. Tôi biết rằng bác muốn tác hợp cho hai đứa chúng tôi, muốn đưa chúng tôi vào cái thế vãn đã đóng thuyền.

VĂN : (ôm đầu, rên rĩ) Trời đất ơi, tôi cũng đến phát điên lên mất.

THU : Bây giờ tôi bắt đầu hiểu rõ câu chuyện.

LÔI : Tôi cũng bắt đầu hiểu rõ. (ôm mặt, rên xiết) Bọn quý sứ đã giết Thảo. Bọn quý xứ đã giết Thảo.

TUẤN : Không. Anh đừng hiểu lầm. Không phải Thảo chết vì chuyện tôi vừa nói. (qua sang Văn) Anh Văn làm chứng cho tôi. (lớn tiếng) Đúng không anh Văn ? Hai tháng sau đó Thảo mới chết. Hai tháng sau ! Tôi không biết những chuyện gì đã xảy ra trong hai tháng đó. Tôi không có trách nhiệm gì về cái chết của Thảo.

VĂN : (tức giận, chua chất) Anh không chịu trách nhiệm ! Té ra bây giờ anh đổ trách nhiệm lên đầu gia đình chúng tôi (quát) Anh là thằng hèn ! Một thằng hèn đốn mặt !

THU : Anh Văn !

VĂN : Anh nên bước khỏi chỗ này. Đừng bao giờ trở lại đây nữa.

TUẤN : (chua chất) Bây giờ anh xua đuổi tôi. Trái hẳn với lúc trước.

VĂN : (uất) Tôi đập vỡ cái mặt anh ra.

THU : (hoảng) Anh Văn !

TUẤN : Cô đừng sợ, cô Thu. Chúng tôi là những người có học, con nhà giông giở, không đến nỗi đánh nhau như bọn cu li đâu.

VĂN : (xanh xám, run rẩy) Anh là thằng hèn. Một thằng hèn khiếp nhược. Một thằng hèn bản thù, tôi tàn, đốn mặt nhất trên đời.

TUẤN : (cười nhạt) Tôi hèn ? Tôi hèn vì tôi không có trách nhiệm trong cái chết của Thảo ! Anh muốn tôi nhận một tội ác mà tôi không biết đến ?

VĂN : (hét) Anh không biết đến ! Thật là khốn nạn ! Anh cho rằng tự nhiên Thảo nó chết à ? Tôi nói thẳng vào mặt cho anh biết : Nó tự vẫn ! Nó tự vẫn chỉ vì giọt máu của anh trong bụng. Nó ghé tòm anh đến nỗi lựa chọn cái chết, thay vì lấy anh.

TUẤN : (như người chết) Thảo phá thai ? Té ra Thảo phá thai ? (hét) Anh nói láo ! Anh nói láo ! Tôi không biết gì hết. Tôi không có trách nhiệm gì hết. (Vung chạy) Anh nói láo ! Anh nói láo !

(Văn rú xuống. Lôi vẫn đứng ngây như tượng đá. Sân khấu im phắc. Bỗng, tiếng kêu rú của bà mẹ vang lên. Thu như choàng tỉnh.)

THU : Anh Văn. Bây giờ trở rồi, xin phép anh tôi về dưới phố. (Văn rú xuống, không trả lời. Lôi lắc đầu, ôm mặt.)

LÔI : Đây là một cơn ác mộng. Đây là một cơn ác mộng.

THU : Tôi phải về dưới phố. Anh cũng nên đi thôi, anh Lôi.

LÔI : Vâng, tôi cũng đi bây giờ. (Hai người bước qua hàng rào. Văn vẫn ngồi rú. Đột nhiên, bật tiếng gào lớn)

VĂN : Nói láo ! Chúng nó nói láo ! Tất cả chúng nó đều nói láo ! (Tiếng kêu rú của bà mẹ vang lên, ghé rợn, từng hồi. Đẳng xa, một tràng pháo nổ)

MÀN HẠ

TẾT NHÀ THIA

• NGUYỄN-ĐÌNH-THIỆU

TÔI không có được cái tật đáng yêu như HHT — sưu tập đủ loại bật lửa trên đời —. Tôi cũng chẳng có nổi cái máu cốp nhặt tiền nông, cất nó vào một chỗ, để lâu lâu đem ra ngắm vuốt, thường thức cái công lao khó nhọc của mình như một vài anh bạn nhà giàu của tôi vẫn thích thú say sưa...

Tóm lại tôi chẳng có một cổ tật nào đáng gọi được là yêu dấu, họa chăng chỉ có đay chất tính xấu trong đời.

Giữa những hàng cây đại cổ thụ tính nết xấu xa, tôi bị treo lủng lẳng trên một cành cây oan nghiệt: Đàn bà!

Đời tôi không bao giờ được ngọt đàn bà.

Có những người bạn thối mồm, hay thọc cả chân tay mồm miệng vào đời tư người khác, họ gọi tôi là gã sưu tập đàn bà!

Cha mẹ ơi... Lỡ mang cái danh xưng đó, tôi đã bị hiểu lầm mà ngã vào tai tiếng biết bao lần.

Tôi nào phải một ông vua! Tôi cũng đâu là một nhà đại phú... Bởi chỉ những vị vua, những bác nhà giàu, mới đủ tiền mà làm cái công việc đáng mê luyện đó.

Sưu tập đàn bà! Ừ... Giá mà tôi có của. Tại sao không?

Tôi tưởng tượng đến cảnh một mình tôi, ngự trong một khu nhà rộng, được xây cất đầy đủ tiện nghi, quanh tôi là hàng trăm chị đàn bà. To béo có. Gầy ốm có. Trắng, đen, vàng, đỏ cũng có...

Chà chà... Ở góc này là một cô gái Mỹ, góc kia là một nàng da đỏ, phòng sau là một nàng Ấn độ và phòng trước là một thiếu nữ Ba Tây....

Ồi cha mẹ ơi... Tôi mà được sống trong một cái hậu cung như thế. Chắc hẳn là tôi tung hê hết bút nghiên, vứt bỏ hết mộng mị giang hồ để buộc chặt con chim bay nhảy đó đây vào những cái lồng son đủ kiểu...

Nhưng khốn nạn cho tôi. Tôi chẳng bao giờ được ngã vào cái may mắn đó. Mà đời tôi. Tuy cũng có lắm đàn bà đấy, nhưng toàn là những chị đàn bà cùng một màu da, cùng thứ tiếng, cùng cả cái tánh cả ghen, ích kỷ mà Thượng đế đã ưu ái ban cho cái giống liền bà...

Nào tôi có muốn thế đâu!

Trên cái cõi đời tạm bợ này. Tôi cũng như trăm triệu thằng đàn ông khác. Tôi ước ao có một mái gia đình nhỏ ấm, một người đàn bà thương yêu, và nếu đường kiếm ăn đứng chật vật, cũng nên có thêm dăm ba chú lỏi cho vui cửa vui nhà, cho những lúc nổi máu giang hồ vật, tôi sẽ nhìn lũ con mà thở dài bẻ gãy cái chí nhớn ấy đi...

Mà tôi, lắm khi tôi tự hỏi mình, và tôi biết rằng quả thật tôi là một thằng không hề có chí nhớn bao giờ!

Chí lớn đã không, mà tật xấu lại nhiều. Tôi lặn ngụp mãi cái đời tôi trong vũng ao hồ đầm mê khoái lạc. Tôi chóng chán. Tôi mau quên. Chóng chán ngay cả cái đường vợ con mới là khốn nạn!

Vâng. Rồi tôi cũng như những người đàn ông khác. Tôi cũng có gia đình. Vợ tôi đẹp mà ngoan. Con tôi đông và khoẻ khinh. Nhưng cái hạnh phúc nhỏ bé, dễ dàng mà người ta có thì tôi—chính tôi—lại không.

Cũng chỉ vì tôi mau chán. Tôi không chịu nổi cái cảnh sống cứ đều đều, thường thường một nhịp. Nó như cái quả lắc đồng hồ. Nó làm tôi mòn mỏi tâm hồn, chán chường thêm kiếp phù du. Đều rồi một hôm nào đó. Lòng tôi tự dưng rộn lên tiếng gọi của tự do. Tự do hay là chết! Tôi đã nghe cái lời kêu gọi réo rắt ấy từ một xô xinh tằm tối, tội lỗi nào đó của nội tâm. Và tôi a lè hấp khấn gói giang hồ.

Cái sự giang hồ đó của tôi—khốn khổ—nào có bao giờ được dịp ra khỏi cái thành phố bé mọn này.

Đã lắm ngày tôi mơ một chuyến đi xa, xa thật là xa...

oOo

II

Cuối năm ấy, trong những ngày trời đất vào xuân. Tôi lang thang lếch thếch ở Sài Gòn. Tôi được cái may hơn thiên hạ là khỏi phải lo tới tiền nông sắm Tết cho gia đình. Vợ tôi — năm đó — là một tay buôn bán giỏi. Việc chi tiêu trong nhà tôi giao cả cho nàng. Và tôi — cái thằng chồng một đời lang bạt, luôn luôn vờ đóng vai một thằng đại bất đắc chí để dọa vợ con, để bất kỳ lúc nào muốn đi đâu cũng được, cho dù có nổi máu ba gai, khấn gói gió đưa mà đi ngay vào ngày Tết.

Cuối năm đó tôi bất ngờ gặp một

người bạn ở xa về. Như tôi đã nói, bạn bè tôi nhiều đũa đay tật xấu, mà tôi lại là một gã may mắn không có chí nhớn bao giờ. Nên tôi rất bằng lòng mà kết giao với những người trong đủ các nghề, các giới. Mà cái anh bạn đó của tôi, anh ta làm giàu bằng đủ cách ở một tỉnh miền Trung.

Gặp tôi, anh bạn thăm hỏi tung bưng. Chiều đó, trong một bữa rượu ngà say. Người bạn hỏi tôi năm nay ăn tết nơi nào?

Tôi rầu rĩ mà trả lời rằng chưa biết tết tiếc ở đâu... Tôi bảo tôi ghét cay ghét đắng cái cảnh ăn tết với gia đình... Tôi đang mơ một chuyến giang hồ vật đi xa...

Người bạn bèn vờ ngay lấy câu tôi nói mà rằng:

— Vậy thì năm nay ra ngoài Trung ăn tết với vợ chồng tao.

— Mày lấy vợ hồi nào?

— Cách đây bảy tháng.

— Sao chẳng thấy cưới xin gì cả?

— Mày còn lạ gì tao. Từ ngày tao bắt đầu lấy vợ tới nay, qua bao nhiêu vụ, có người nào tao cưới hỏi bao giờ. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ, qua mấy đời vợ, quả tình tao chưa biết mặt mũi cái đám cưới nó tròn hay méo ra sao.

— Vợ mày có dễ chịu không? Hay ngày tư ngày tết, thấy cái mặt tao, bà ấy nổi tam bành lên thì vỡ mặt.

— Yên trí đi mày... Người vợ kỳ này ngoan lắm. Tao lấy em chỉ vì cái nết em ngoan. Đẹp thì chẳng đẹp nhưng ngoan ngoan, chiều chồng thì đứng nhất thế gian này.

Ấy thế là tôi nhất định đi. Gia đình tôi vốn đã chán cái mặt tôi cũng chẳng người nào ngăn cản. Tôi xách cái va-ly nhỏ, đón chuyến máy bay chiều hai mươi tám tết và làm một chuyến giang hồ đi ra ăn tết nơi đồng đất nước người...

oOo

III

Ra tới cái tỉnh xam uất của miền Trung nghèo đói ấy, tôi mới biết được một điều. Một điều chẳng vinh dự gì cho cái phẩm hạnh của tôi. Đó là cái người bạn đã mời tôi ra đây ăn tết với gia đình nó, hiện đang khai thác một thứ kỹ nghệ đã cũ mèm hàng ngàn vạn năm nay: nhà thổ!

Ồi giới ơi... Rõ đẹp mặt chưa? Đang là một người đang hoàng, bỗng tự dưng tôi lao đầu vào ăn tết ở cái trung tâm nhà thổ này này.

Gớm! Thế này mà ông bà cụ tôi biết được. Vợ con tôi mà hay... Than ôi! Một đứa con đã từ khước gặp gỡ ông bà tiên tổ nó trong ngày đại lễ cực kỳ thiêng liêng. Để khấn gói quả mướp đi ra miền đất xa vời. Tưởng ăn r cái tết với vương với tướng. Ai mà ngờ nó ra ăn tết với một thằng bạn không lấy gì làm thân thiết lắm, kèm theo một lũ gái phần son đệ tử của vị thần có đôi lông mày bạc...

Đẹp mặt chưa? Rõ đẹp mặt chưa?

Nhưng thôi. Đã trót thì phải trót. Đã lỡ bước sang ngang tấp vào cái bến này rồi. Thì đành ăn một cái tết với những người con gái sống bằng cái nghề đang phát đạt, đang bành trướng mạnh ở nước ta. Nó phát tài đến nỗi có nhiều ông bà lớn, xưa nay vốn con giòng cháu giống, mà nay cũng mở và làm chủ nhà thổ như thường.

Thậm chí đến nỗi một anh dân biểu còn dám bạo mồm bạo miệng, uống năm bảy tẩn thuốc liều mà tố một ông Cảnh sát quyền cao chức lớn đã lợi dụng cái địa vị của mình mà kiêm thêm chức vụ: Giám đốc hãng sơn ba toang Mỹ miền Trung! Đẹp mặt chưa hở giới?!

Vậy thì bây giờ. Tôi xin cực tả cái mùa Xuân con Rệp ấy. Cái mùa xuân có tôi — thằng lẳng từ hư đồn nhất gia đình — rơi vào vòng tay yêu mị của các em con giòng cháu giống Bạch Mi thần...

Ồi... Đã xuân thì xuân nào xuân chẳng là Xuân...

GIẢI PHẨM HEO

oOo

IV

Em Xuân. Nàng kiều nữ trong chốn hồng trần gió bụi này. Người đẹp nhất trong đám mưới em không đẹp này. Người đã từng tuyên bố hiền hách rằng em xuất thân từ một cửa nhà khuê các lấy lừng ở đất Thần Kinh...

Người con gái ấy. Vâng nàng ấy đã được vợ của thằng bạn đem gán cho tôi. Vợ nó bảo tôi rằng :

— Xem trong các cô của nhà em. Có cô Xuân này là người thông minh thạo văn chương hơn cả. Mà cái tính bác, nghe nhà em bảo vốn thích văn chương. Em Xuân nó cũng có lòng mến bác. Thôi thì ngày tư ngày tết, có thương nhau hay không xin bác cũng nhận tấm lòng của em Xuân mà an ủi nó.

Thằng bạn tôi long trọng đứng cười.

Tôi mặt trở ra hỏi nó :

— Có phải mày bày ra cái hảo ý này không ?

— Hi hi... Thấy mày ra ăn tết với vợ chồng tao có mỗi một mình. Tao sợ mày buồn thành ra...

— Thôi được. Chỉ sợ cô Xuân không mến nổi tao thôi.

— Nó mê tít mày đi rồi. Hôm mày mới ra, vừa thấy nó đã hỏi thăm về mày rồi rít tít mũi. Mày hiểu đấy. Các em loại này là chúa trùm lẳng mạng. Mày bằng lòng chứ ? Em Xuân đâu có tệ gì...

Vâng. Nó nói đúng. So với các em trong cái nhà này thì Xuân đứng nhất. Mà so với những người con gái khác trong cái tỉnh này thì nàng cũng chẳng chịu đứng hàng nhì.

Nàng đẹp. Bởi đẹp nên nàng kiều. Nàng tiếp khách tùy theo ngẫu hứng. Nàng làm việc theo kiểu Nam Kỳ. Nghĩa là kiếm đủ tiền tiêu là nghỉ đi chơi. Nhờ thế mà thân hình nàng chưa nát, và cái nhan sắc của nàng nó chưa như cánh huệ tàn...

Khi vợ thằng bạn đưa nàng vào cái phòng tôi. Nàng có vẻ ngượng ngùng rất là gái Huế.

Nàng liếc tôi đã trần những khoé mắt đa tình, nhưng nàng vẫn cứ đứng thu thu một góc, bắt tôi phải bỏ dậy, tới nắm tay nàng mà ngọt ngào nói chuyện mến thương nhau...

Đêm đó là một đêm ba mươi Tết.

Tôi thao thức nhớ nhà. Thao thức cả đêm vì ân hận đã trót ra đây.

Nàng Xuân như hiểu cõi lòng tôi. Nàng không nề bắt tôi phải nằm nghe nàng kể câu chuyện đời nàng. Câu chuyện mà có lẽ sẽ phải bắt đầu bằng ba tiếng : Vì hoàn cảnh...

Nàng Xuân năm đó của tôi đã rú rê được ba bốn nữ đồng nghiệp vào cái phòng tôi ở để gây nên một sóng chấn cạ sát phạt nhau mua vui cho cái thằng tôi trong một đêm ba mươi tết xa nhà vì tự mình mời mình khăn gói ra đi...

Bốn nàng đêm đó. Nếu trí óc tôi may mắn còn bình thường thì hẳn phải mang những cái tên là Đào, Phương, Phi và Liễu

Cả bốn nàng, nhan sắc trên mức trung bình. Chưa nàng nào trót đại có con, ngoại trừ nàng nào thì cũng đã phá thai mới sáu bảy lần !

Bốn cái con người đó ngồi chung với một thằng đàn ông nặng lòng sầu nhớ, ngồi chung với một nàng Xuân đã biến thể thành một người vợ yêu chồng, sẵn sóc cho tôi từ cây tằm, ngậm nước...

Ôi cái đêm hôm đó. Ôi cái tình nghĩa giang hồ. Sao mà nó vui đến thế, mà sao nó cũng cay chua tới thế...

Chúng tôi làm một đường uỳnh chắn. Trong đêm giao thừa, giữa sóng chấn mừng xuân. Cả bốn nàng đã không ngớt kể cho tôi nghe về cái cuộc đời mình.

Nghe chuyện của bốn nàng. Tôi mới lòng muốn khóc mà cũng lộn ruột thích cười.

Tôi cảm thấy cả cái xã hội đàn bà nó quay cuồng ngay trên chiếu bạc. Rồi thì nửa cái xã hội đàn ông nó cũng nằm ngửa tênh hênh như những con thối vắn, thối vắn đen đét rơi trên chiếu, đem cho câu chuyện nào nùng có, tình tứ có, sầu muộn cũng có của những người đàn bà mang số kiếp chuân chuyên...

Ôi... Cái đêm giao thừa năm ấy. Nó ghi khắc trong tôi một niềm kỷ niệm khó mà quên.

Bởi cái đêm hôm đó. Tôi đã ngẫu nhiên mà lần đùng ngã ngửa vào những kiếp đàn bà thời chiến.

Nó cũng đã đưa tôi vào tận nỗi lòng mộc mạc của những người đàn bà khổ lụy vì tình, đắng cay vì nước loạn dân nghèo đói rồi đem thân mình mua vui cho thiên hạ đời lấy miếng cơm...

Cái xã hội đàn bà trong một nước chiến chinh đã lóa lờ trước mắt tôi trong sóng uỳnh chấn. Để cho tới khi đêm hết ngày về. Đứng trước một ngày mừng một đầu năm. Tôi đã ngao ngán nhìn lên trời cao mây trắng mà tự hỏi tôi rằng cho tới bao giờ nước mới thái bình, cho bốn năm người bạn gái phong trần ấy làm lại cuộc đời...

O
o o

V

Buổi sáng hôm mừng một tết năm con rệp ấy. Nàng Xuân đã gục vào lòng tôi mà khóc nức lên như một đứa trẻ thơ.

Những người con gái khác trong cái động quý phái, đất tiền này thì chia nhau tàn nát ra mỗi người một ngã.

Người thì ngủ ly bì ở trong phòng.

Người thì vui đầu vào chiếu bạc.

Người thì ngồi tính số đời, số gửi tiền hay số nợ suốt một năm qua...

Lại có người thì khóc lên rưng rức như cái nàng Xuân khổ lụy của đất nước đắng cay này...

Tôi đã vuốt tóc nàng Xuân mà bảo :

— Thôi nín đi em. Cái số em khổ lụy. Cái số nước mình là số kiếp ăn mày. Cả nước này khốn nạn chứ nào riêng mỗi một mình em !

— Nhưng anh ơi... Tương lai em rồi nó sẽ thế nào ?

— Anh làm sao biết ! Đến cái đời anh, anh còn chẳng biết đường nào mà số nó nữa là...

— Vậy chúng mình tắc ty cả sao anh ?

— Cả nước này tắc ty chứ nào riêng bọn chúng mình !

— Anh ơi... Em hy vọng vào anh đấy. Chỉ có anh họa may mới gỡ rối được đời em...

— Em ơi... Anh hy vọng cả vào ông nhà nước. Đến ông nhà nước còn không gỡ được cái nhà ông ấy, thì anh làm thế nào mà gỡ được cái đời em ra khỏi cõi lâu hồng...

— Anh bảo em đi. Anh dạy em đi. Em phải làm thế nào cho năm mới hả anh ?

Tôi đạo mạo. Tôi nghiêm trang mà phán với nàng rằng :

— Em bỏ cái nghề oan nghiệt này đi. Em làm ăn lương thiện, một thời gian rồi em sẽ có chồng.

— Làm ăn lương thiện thì làm cái gì anh ? Làm thơ ký lương không đủ tiền cơm. Làm cho Mỹ thì thế nào cũng trở lại cái nhà này. Mà buôn bán thì em làm sao đóng thuế cho nổi hả anh ?

Tôi thờ dài. Thờ dài cay đắng hơn cả thầy Không Tử kệt lương trong rừng rậm.

Tôi nào biết khuyên nàng cái nỗi gì ? Tôi nghĩ cái thân tôi. Nghĩ gần rồi lại nghĩ xa. Nghĩ xa rồi lại nghĩ gần...

Nghĩ mãi càng lúc càng thêm bí.

Tôi lại thờ ra ai oán mà rằng :

— Thôi anh em mình đành đợi em ơi.

— Anh bảo đợi cái gì anh ?

— Hòa bình !

— Liệu có không anh ?

— Chắc có...

— Ba má em đã đợi và đã chết. Anh chị em đã đợi rồi cũng chết. Em đợi rồi đến cái nỗi này. Con em rồi cũng đợi nữa sao anh ?

— Anh cũng ngãng cò cò ra đợi đây này.

— Anh ơi !

— Ôi.

— Hay chúng mình trong khi chờ đợi hãy cứ lấy nhau cái nhé ? Sống nay chết mai mà...

— Ừ... Sống nay chết mai em ạ...

— Anh lấy em đi.

— Thôi để anh «mừng tuổi» cho em vậy...

— Vâng. Em đợi anh nè...

oOo

VI

Bây giờ tôi đang ở Sài Gòn. Hòa Bình vẫn chưa tới. Đất nước đói rách hơn. Kép trẻ, kép đẹp Kim Ngọc và Bích Huệ vẫn cứ đều đều « show » trên ti vi đêm tháng một lần...

Mùa xuân này tôi nghĩ đến Xuân.

Ngày hôm nay tôi nghĩ đến mình...

Tôi đang rách tằn rách tẻ. Tôi đã gõ máy chữ suốt mấy ngày nay, viết bài báo xuân muốn rách cả sương sườn...

Xuân ơi... Viết đến như anh mà không khá được, thì Xuân này không khéo anh ở tù bưng vì lao phổi...

Ôi cái tôi ơi...

Viết cật lực cũng chỉ đủ tiêu hàng đấm bầy bữa thì cái kiếp con người thời chiến nó là cái thế thống gì ?

Ôi Xuân lại đến. Ôi rồi Xuân lại đi...

Con chó ủng oàng đi. Con heo hùng hục tới... Tới con gì nước tôi mới được thái bình, cái thân tôi mới kiếm được thừa dư và những người con gái năm nào đó mới có quê hương mà làm lại cuộc đời...

oOo

VII

Thôi thế là xong. Bài đã viết xong rồi.

Tết năm nay tôi ở lại Sài-gòn. Tôi ăn một cái tết với người yêu bé bỏng của riêng tôi.

Tôi sẽ chẳng đi đâu. Chúng tôi hai đứa sẽ nằm ở trong phòng. Sẽ cầu nguyện cho tương lai hai đứa...

Tết năm nay tôi viết những giòng này. Viết khi người yêu tôi nằm cạnh.

Em ơi...Biết tới bao giờ anh đưa em về chơi Hà-Nội cho con chúng mình được ngắm hồ Gươm ?

Biết bao giờ chúng mình được sống mà quên đi hai chữ hận thù, mà khỏi phải nhìn nhau tự hỏi :

«Rồi mai đây có còn được sống với nhau chăng ? Bao giờ tới phiên anh giải ngũ ? !!! »

GIẢI PHẨM HEO

Salon XE HƠI PHI LONG

64-66-68 Võ Tánh Saigon

ĐT : 93.072

NƠI TẬP TRUNG ĐẦY ĐỦ

CÁC HIỆU XE HƠI

DANH TIẾNG

Cả kê dê ngỗng

● BÀI VIẾT CHO CUỐI NĂM

Thế là hết một năm con Chó. Lời sấm đã đầy cho năm nay, « Chó mực vẩy đuôi mừng Thánh chúa ». Chờ đợi cả một năm mới mòn, chẳng thấy được Thánh chúa ở nơi mô... Lời của Mạnh Tử hãy còn văng vẳng bên tai. « Đã sinh ra trong thời loạn, chúa cần phải lựa chọn bề tôi, nhưng bề tôi cũng phải chọn chúa mà thờ ». Những thằng viết lách lang thang như chúng tôi, lúc nào cũng đóng vai một mảnh hồn lưu lạc, như những câu thơ già nua của Huy Cận «Hồn lưu lạc, không hề thờ một Chúa, yêu một người, ta dâng cả tình thương.»

Trời về cuối năm, thế mà cũng lạnh. Nhất là những ngày đường phố bừng lên màu sáng Nô En. Mùa mưa vừa chấm dứt được vài hôm. Những vũng nước trong những ngõ hẻm, thiếu ống cống, không thoát được đi đâu, vẫn còn nằm trơ ở đó. Nước chưa bay hết được lên trời, để nhập bọn với những đám mây trắng trên kia, trả lại cho đất màu xám thê lương.

Khi viết một bài cho cuối năm, óc tôi thật trống, thật vắng tư tưởng. Người bạn Thanh Nam nói chuyện với tôi:

— Không có bài nào mà chúng mình viết vô duyên như những bài viết cho những số báo Xuân...

Thật tình như vậy. Về cuối năm, chúng tôi thường biểu diễn những màn «bế quan» ngoạn mục. Trông thằng nào cũng hốc hác. Hỏi ra, mới biết là tất cả đều bù đầu để viết bài Xuân.

Một điều mơ ước nhỏ mọn cho những thằng nhà văn là không phải viết báo Xuân. Nói là mơ ước nhỏ mọn, thật cũng không phải là quá đáng. Anh Sơn Nam, một cây viết ăn khách nhất của báo miền Nam, đã bàn với tôi, làm sao đòi các đảng chủ nhiệm phát một tí tiền cơm cho những thằng viết trang trong nhật báo. Khi phát tiền thưởng Tết, các đảng chủ nhiệm chỉ nghĩ tới những kẻ phụ trách trang ngoài.

Đã một dạo, chúng tôi nghĩ tới việc thành lập một Hội. Đó là Hội những thằng viết văn trang trong Nhật Báo. Mọi cái tên dài lê thê. Bàn tiệc hôm đó, ngồi ở quán em bé Hương, có đông đủ mặt cái Bang, từ một túi tới chín túi. Người đề nghị việc thành lập Hội, đã thuyết trình một cách rất hùng hăng:

— Nếu những thằng làm trang ngoài mà đình công, thì những thằng trang trong có thể thay thế được là cái chắc. Nhưng những thằng viết tiêu thuyết ở trang trong mà đình công, tao thách những thằng làm tin ở trang ngoài viết thay. Như vậy, chúng mình cần phải đòi cho được 1 sự ưu đãi..

Khi mà sự ưu đãi phải đòi hỏi, thì sự ưu đãi ấy đã mất đi nhiều tính chất văn nghệ. Một người đẹp, để người khác khen mình đẹp, thì cái đẹp ấy còn có giá trị. Tự mình khen mình đẹp, thì cái đẹp ấy đã giảm đi mất một nửa. Ấy là còn chưa kể đến việc mình xấu thấy mẹ, mà lại tự nhận là đẹp, thì xin lỗi các bạn, nói theo kiểu kiếm hiệp Kim Dung, thì đây chỉ là một... phát hơi xì khó ngửi. Con khi mà đôi lốt cạp, thì chỉ là mục tiêu của các tay thiện xạ. Cũng chính vì thế mà bàn mãi, Hội đó vẫn chưa thể thành hình.

Nếu mà tất cả những tờ báo mà mình cộng tác, chỉ cần thưởng cho một nửa

tháng lương, cũng đủ ăn tiêu vung vít trong mấy ngày Tết. Chẳng cần phải viết báo Xuân làm gì cho thêm mệt. Nhưng chuyện đó, xét ra rất khó thực hiện, khó hơn việc lấy đất, lấy đá trên mặt trăng.

Viết về một bài tổng kết cuối năm, tôi muốn viết về chuyện trong làng.

Những người ở ngoài nhìn vào, thì thấy cuộc đời những tên viết văn, viết báo thật sung sướng. Tuy chẳng vinh dự gì, nhưng lâu lâu lại thấy một người mạo nhận là ký giả. Tôi muốn tới gặp con người nhận vợ, nhận bầy đó để hỏi một câu, chỉ một câu thôi. Làm ký giả thì có gì là oai phùng mà bạn lại phải mạo xưng như thế?...

Viết tới đây, tôi lại nhớ tới câu chuyện của thằng Diệp Đình. Một ngày ngồi ở nhà hàng Thanh Thế, một chú bé đánh giày đã để đôi giày của hắn ra để... sửa sắc đẹp. Sau một hồi, dùng cả tài năng lẫn nghệ thuật, chú bé đánh giày cũng chỉ làm tăng sự thâm mỹ của đôi giày lên được một tí tẹo. Chú đòi tiền công năm chục. Diệp Đình trợn mắt:

— Gì mà tới những năm chục?... Chú mày tưởng tao giàu lắm sao. Ký giả mà...

Chú bé đánh giày bèn biểu diễn một bộ mặt ngạc nhiên:

— Trông cậu sáng sủa, tư cách đàng hoàng, thế mà cậu cũng làm ký giả à?...

Câu chuyện này được thằng Diệp Đình kể đi, kể lại nhiều lần, và hắn coi như một tác phẩm đặc ý nhất.

Nói đến chuyện làm báo, thì phải nói đến chuyện cải chánh và chuyện kiểm duyệt. Người trong nghề thì biết rằng nên tránh những vụ cải chánh. Vì càng cải chánh bao nhiêu thì chuyện càng tùm lum lénbáy nhiều. Nếu bị bôi nhọ, việc tốt hơn hết là cứ phớt tỉnh ăng lè. Coi cái đôn ấy như đôn đánh xuống nước. Mặt nước chỉ hơi chao động một chút, rồi lại phẳng lì. Khuấy động lên, bùn rác sẽ nổi lên theo, mắt công làm cho lảng đi, mệt lắm l...!

Chuyện về cải chánh, nếu viết thành một chuyện tiểu lâm thì phải được biến chế từ một chuyện tiểu lâm cổ.

Có một anh chàng ký giả chở vợ đi chơi trên một chiếc xe gắn máy. Chợt một chiếc xe xích lô quẹo ngang mà không thêm «xì nhan». Hai xe đụng nhau cái rầm. Chuyện cãi cọ xảy ra như thường lệ. Và câu kết luận của anh ký giả:

— Anh lái xe như cái củ xê của tôi...

Nói xong câu đó, nhà ký giả đạp máy xe, lại chở vợ đi. Nhưng bà vợ ngồi đằng sau chính ngay:

— Anh nói nó là củ xê của anh, thì ra nó lại được nằm ngủ với em, được ăn ăi với em. Anh chẳng biết gì cả, chỉ biết nói lấy được.

Nhà ký giả hồi chánh liền một khi. Ước mình quá, anh chàng vòng xe lại, bắt gặp chiếc xe xích lô hồi nãy. Anh đi tới, nói như quát vào mặt anh đạp xích lô:

— Tôi cải chánh câu nói hồi nãy. Anh không phải là củ xê của tôi. Anh là củ xê của anh nghe không?...!

Câu chuyện này, dù chỉ được biến chế theo một chuyện tiểu lâm cổ, nhưng xét ra đó là một câu chuyện về cải chánh, được mấy thằng ký giả ưng ý nhất.

Còn chuyện về Kiểm duyệt. Sự kiểm duyệt đã được hiến pháp nước Giao Chi

Cộng Huê không công nhận, nhưng Nhà Nước chúng ta vẫn duy trì kiểm duyệt. Quan Thượng Thơ Bộ Ông Loa còn tuyên bố rằng, duy trì kiểm duyệt là để bảo vệ hiến pháp. Đúng là 1 trận đồ bát quái. Việc đó, có thể biểu diễn bằng bài đồng dao Ròng Rắn mà con nít miền Bắc thường hát chơi. « Vào rừng chẳng biết lối ra, thấy cây lúc lắc, ngỡ là vàng tâm? »

Cách đây vài ngày, bạn Thế Uyên đã hội họp vài chục anh em ở Hàm Gió, rồi đưa vấn đề kiểm duyệt ra bàn cãi. Rất nhiều tên, rất ức kiểm duyệt. Hiền lành như em gái Bích Vân mà còn bị ngậm tôm Bụi Phấn Hồng, mãi không chịu cho ra. Riêng người bạn Thế Uyên thân mến thì được chiếu cố một phát, tới ba tác phẩm. Để được ba đứa con mà bị cản trở, không cho làm giấy khai sinh, thì hỏi ai mà không tức hộc máu mồm. Sau một hồi hội thảo « toi bởi hoa lá », những bằng hữu thân mến của tôi quyết định đưa kiện kiểm duyệt lên Tối Cao Pháp Viện.

«Con kiến mà kiện củ khoai». Nếu mà kiện được thì nhiều người đã kiện từ lâu rồi. Nhưng cũng nên làm một phát, cho đời biết mặt, biết tên, biết đầu không nhờ đó mà tương lai không sáng như đèn xe ô tô. Ít ra thì tương lai cũng còn sáng hơn bây giờ.

Chuyện kiểm duyệt cũng được mấy thằng nhà báo đưa vào câu chuyện tiểu lâm. Câu chuyện được kể như thế này:

Một bản tình ca được thâu thanh vào đĩa hát. Mang lên kiểm duyệt thì được Nhà Nước khép vào tội, có những lời ca khiêu dâm. Rất may là không bị khép tội phản chiến, khiêu dâm không bị đi tù. Chỉ có phản chiến mới đi tù. Hỏi những lời ca nào khiêu dâm, thì được giải thích ở mấy câu sau này:

«Budi sáng thức dậy, anh hôn em lên má...»

«Budi trưa về nhà, anh hôn lên đôi bàn tay...»

«Budi tối đi ngủ, anh hôn lên đôi môi...»

Ý kiến của ông Nhà Nước:

— Hôn lên má, hôn lên tay thì cũng còn có thể coi như là được đi. Nhưng hôn lên đôi môi thì nghe tục tĩu quá. Nếu ông muốn phát hành, thì phải chấp thuận một sự kiểm duyệt da beo, nghĩa là gạch bỏ câu «hôn lên đôi môi». Nếu bằng lòng như vậy thì tôi mới ký để cho ông phát hành.

Vì tiếc của trời, nên phải tuân theo mệnh lệnh của đảng kiểm duyệt. Câu châm ngôn «kiểm duyệt là cha mẹ», lúc nào cũng phải tự nhắc nhở. Kiểm duyệt da beo, da chó hay là da người chẳng nữa, ăn cũng phải coi ngon như món «bào ngư» ông Kiểm Duyệt rất có lương tâm. Cầm cái đình, ông gạch bỏ bốn chữ «hôn lên đôi môi» trên đĩa hát. Tự tay ông làm, mới được coi là yên chí, không có sự phát hành lậu. Sau đó, mọi người nghe lại đĩa hát đã được phối hợp nghệ thuật:

«Budi sáng thức dậy, anh hôn em lên má»

«Budi trưa về nhà, anh hôn lên đôi bàn tay.»

«Budi tối đi ngủ, anh... càn cách... càn cách... càn cách... càn cách... càn cách...»

Đó là chuyện tiểu lâm về Kiểm duyệt mà giới giang hồ hắc bạch rất chịu.

Ôi, nếu kể ra hết những chuyện tiểu lâm của mấy thằng nhà báo, thì còn nhiều lắm. Một người mới bước chân vào làng, nếu ngồi ở quán chị Năm đường Phạm

GIẢI PHẨM HEO

Ngũ Lão mà nghe chuyện làm báo của những đàn anh, thì thật dễ sinh chán nản, muốn bỏ nghề ngay. Nhưng không hiểu sao con trai, con gái, cứ ùn ùn xung phong vào cái nghề này hơi đông, hơi kỹ. Tác phong của những ký giả trẻ, nhiều khi rất kèn càng, nặng về phần trình diễn. Trò ma giáo, nhiều khi vượt qua mặt các đàn anh.

Rất nhiều người trẻ tuổi muốn nổi tiếng bằng cách đi đường tắt. Bạn trẻ của chúng ta rất nóng ruột, muốn đốt giai đoạn. Vì vậy, cách hay nhất là cứ để những bậc đàn anh ra mà chửi. Mới đầu thì chửi nhẹ. Dần dần, đi vào con đường nặng tay thêm. Nếu đàn anh mà trả lời, thì đã được coi như trúng số độc đắc. Từ đó trở đi, ta có quyền ngang hàng với các đàn anh rồi.

Còn thêm 1 đòn bá đạo nữa, là tự mình lại chửi mình, nhưng viết dưới 1 tên khác. Đòn này rất nguy hiểm. Nếu không khéo sẽ bị «boomerang effect», nó quật lại cho vỡ mặt, vỡ mặt. Con đường đi làm báo, sao mà thật lắm cay chua!

Người ở ngoài làng, nếu có một bữa nào lang thang tới Tòa soạn, chắc lòng sẽ tràn đầy cảm phục. Năm bảy ông Nhà Văn đang sáng tác, gõ máy chữ lách cách, hay là đang cạo giấy xoàn xoạt. Vài ba ông Nhà Báo đang làm tin, vừa xé vừa ghim, rồi lại còn ngồi vẽ «ma kết» cho số báo sắp in. Ông nào cũng khó khăn, biểu diễn một bộ mặt táo bón rất nhân nhó, khó thương.

Nhưng nếu người đó được tôi kể cho nghe chuyện Tòa Soạn với một tí tô màu, phụ đề chữ Việt, thì chắc sẽ vỡ tan tành lòng cảm phục. Bạn có nhìn thấy ông phóng viên ngồi ở góc bàn kia không? Bạn không biết ông ta đang làm gì à? Ông ta đang ngồi chờ «tô lô phôn» đấy. Số là, ông ta đang viết một thiên phóng sự rất nặng ký. Điều tra, phóng sự cần thận. Ông ta viết thật rõ ràng, tỉ mỉ, cặn kẽ, mọi móc từng chi tiết, cứ như là nằm dưới gầm giường nhà người ta. Nhưng tên nhân vật thì lại rất mập mờ với đúng ý nghĩa «mập mờ đánh lộn con đen». Sau mỗi kỳ đăng báo, ông phóng viên có lương tâm này, không quên việc loan báo cho bài đăng ngày mai, với hàng chữ in thật đậm. «Ngày mai, chúng tôi sẽ phanh phui hết những mánh khéo làm tiền và bóc lột của tên X...». Rồi ông phóng viên ngồi chờ «tô lô phôn».

Khi tiếng chuông điện thoại vừa reo là ông này chụp ngay lấy. Đứng có ai hồng tranh cướp điện thoại với ông vào giờ đó. Cầm điện thoại lên, ông sửa giọng:

— A lô! Đây Tòa Soạn Nhật Báo X...
— Dạ, chính tôi!

— Ông muốn ngưng đăng loạt bài đó. Chuyện đó, không thể chiều lòng ông được vì phương châm của những người làm báo chúng tôi là ngay thẳng và vô tư...

— Thưa ông, chúng tôi có đủ tài liệu...
Dạ, thưa ông cứ việc đưa chuyện này ra Tòa Án. Có lợi cho chúng tôi là lại có một bài tường thuật và lại được hân hạnh nhắc tới tên ông trong nhiều kỳ báo nữa...

— Ông muốn điều đình... Hề hề...
Nói ở đây không tiện. Chúng ta nên gặp nhau ở một quán nước nào đó. Quán Hoàng Hoa là tiện nhất. Mười lăm phút nữa, ông sẽ tới?... Dạ, tôi xin chờ ông, Chào ông!

Nhà phóng viên đây ập lương tâm ấy bỏ điện thoại đánh «cục» một phát, mặt hớn hờ hẩn lên. Rồi xoa hai tai vào nhau, lớn tiếng tuyên bố với cả làng:

— Trúng mồi rồi!... Thắng nào muốn đớp hít thì đi theo tao!

Đấy, bạn đã biết được tâm sự của một ông Nhà Báo rất có lương tâm là như thế. Bây giờ, tôi lướt các ông Nhà Văn. Nhiều lúc, bạn đọc nhiều cuốn tiểu thuyết, thấy ở trong đó, «lời lời châu ngọc, hàng hàng gấm thêu», bạn đã tưởng rằng, ông nhà văn ấy phải hào hoa, phóng đảng. Chắc là tất cả tinh hoa của đất trời đều tụ tập vào con người ấy. Nhưng bạn có nhìn thấy cái ông «rau rĩa rậm rạp», tóc tai mọc

một cách quá ư là mất trật tự, đang ngồi gãi đẽ kia không?... Ông nhà văn Y... đấy!... Bạn ngạc nhiên hay sao?... Chắc bạn không thể tưởng rằng đây là tác giả những áng văn chương tuyệt tác, như cuốn «Loan hỏa châu» và «Nghĩa vụ trai thời loạn». Nói nhỏ để bạn nghe, ông ta trốn quân dịch đấy. Ra đường thấy cóm đang xét giấy tờ là a lê hấp, đi một đường phú linh. Ấy thế mà ông ta lại tả trận mạc thật hay, cứ y như thật. Chưa hết ngạc nhiên đâu. Hãy nhìn ông ta sáng tác.

Nhà văn Y...ngồi viết văn, đưa cả hai chân lên ghế. Thế ngồi của ông ta là một thế ngồi ở trong cầu tiêu. Nhiều người đã phê bình cái lối ngồi ấy, thì được ông ta sửa lên rằng:

— Thì viết văn cũng như đi cầu chứ khác... mẹ gì!

Bạn đã thấy chưa?... Viết văn, viết báo có nhiều tiếng đề gọi. Mới đầu thì được đặt tên là công việc dạo dề. Rồi có kẻ gọi là «đi khách». Ý muốn nói là nhà văn, nhà báo, cũng chỉ được xếp ngang hàng với một em đi. Cứ ai trả tiền là... «đi», chẳng cần biết khách đẹp trai hay xấu trai, còn trẻ nít hay đã già via cốc đẽ. Vậy bạn chẳng lấy làm lạ, khi thấy hai ông nhà văn bảo nhau:

— Hồi này mày «đi khách» hơi kỹ đấy nhé!

— Mày thì cũng «đi khách» tùm lum còn nói gì tao. Lại còn «đi khách» Phụ Nữ nữa, thì tao... thua mày rồi.

Nhưng ông nhà văn Y... này lại gọi công việc viết văn, viết báo là đi cầu. Như vậy, có nghĩa là ông ta ỉ ra văn, Bời vì ỉ ra văn nên mới có danh từ táo bón. Những lúc táo bón đề tài, mấy thằng nhà văn, nhà báo thường biểu diễn những bộ mặt xuống tẩn, khó khăn lắm.

Khi bạn đọc những áng văn chương ấy, không hiểu có thấy mùi gì không? Riêng tôi, công việc sáng tác đã thành một sự đá đeo, nặng nhọc lắm. Viết xong được một trang giấy, chú thợ xếp chữ đứng rình ở đằng sau lúc nào không biết, chộp lấy tờ giấy rồi chạy xuống nhà chữ. Nhiều khi, mới viết xong được nửa trang, đã thấy chú thò bàn tay lem luốc tới, đặt chiếc thước ngang tờ giấy, đánh xoạc 1 cú, rồi lại chạy. Không có thì giờ đọc lại những gì mình đã viết ra. Thế thì làm sao mà tác phẩm lại không nặng mùi?...

Buổi sáng hôm nay, tôi ngồi nói chuyện với một anh thầy giáo dạy trường tư. Cả hai thằng chúng tôi đều than với nhau về nghề của mình và kết luận rằng, hai cái nghề ấy thật giống nhau, không khác gì hai anh em sinh đôi, cùng cha, cùng mẹ.

Khi mới thành lập một ngôi trường thì chủ trường tới năn nỉ và hứa hẹn đủ

điều. Lúc đó, trường chỉ là một ngôi nhà rách nát, học trò chỉ có dăm đứa nửa người, nửa ngòm nửa đười ươi». Tên chủ trường xuống nước:

— Mày về đây với tao. Chúng mình là anh em cả mà. Tao mà có cơm ăn thì mày cũng phải có cháo. Chúng mình sống với nhau với một tinh thần làm đều, chia đủ. Trả lời tao đi mày!... Còn nghĩ ngợi cái mẹ gì nữa. Ô kê, tao xếp giờ ngay cho mày, bắt đầu từ ngày mai.

Ấy thế là thằng thầy giáo hùng hục lao đầu vào dạy. Đến khi trường đã thành một trường lớn với đầy đủ tiện nghi, học trò đông đúc, chủ trường mới lên mặt...chủ trường.

Vài ba trận đá bàn, đá ghế. Hết đá bàn, đá ghế là tới phiên biểu diễn «đá bèo». Tới lúc đó, tốt hơn hết là chỉ còn cách bỏ trường mà đi, đóng vai một ông thầy giáo mất chỗ dạy, hay nói văn tắt hơn là ông thầy giáo «mất dạy».

Tôi gật gù cái đầu:

— Thế thì cũng giống như làm báo. Tờ báo mới ra lò, bao giờ ông chủ báo cũng tỏ ra chiều hiền đãi sĩ. Thằng nào có tiếng một chút, thì được ông chủ báo bốc thơm rất kỹ. Mày còn lạ gì cái giống mình, chúa là ưa nịnh. Con gà trống, chỉ vì nghe lời chú cáo, nhắm tít mắt lại mà gáy nên bị ăn thịt. Chúng mình là những con gà trống ngây thơ ấy. Mới đầu, bao giờ cũng vậy, ông chủ báo thường dụ về viết với những câu rất ngọt. «Báo mình mà, về đây công tác cho vui. Chúng mình là bạn chứ đâu phải là chủ với thợ viết». Thế là bỏ hết, đề về với «báo mình». Nhưng đến khi tờ báo tạm vững một chút, có một số độc giả khá khá, thì ông chủ báo lên mặt ngay. Lúc đó, nếu viết lạng quạng, sẽ được ông chủ mắng «anh viết như vậy là chết báo tui rồi còn gì!». Thời kỳ từ «báo mình» tới «báo tui», mau hay chóng, còn tùy ở thời và ở thế. Khi mình thời đã hết, thế đã mất, lúc đó chỉ còn rút lui cho êm. Như vậy, lại đúng ý của anh chủ báo quá rồi...

Bài viết cho cuối năm, tôi viết về nghề làm báo của thời này. Bạc bèo không thể tưởng. Nhiều lúc, chỉ mơ ước có được một ít tiền, nằm nhà cả năm, không thèm viết gì cả, chắc sẽ sung sướng lắm. Còn như bây giờ, một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày, là phải múa bút đủ cả ba trăm sáu mươi lăm ngày, vì năm nay, có vài ba tờ báo dọa sẽ phát hành vào đúng ba ngày Tết.

Nhưng nếu có tí tiền cơm rồi có giải nghệ được không?...Bây giờ vẫn chưa có tiền. Vậy khi có tiền rồi, lúc đó sẽ biết ngay. Ngày đó, chắc rằng sẽ còn lâu...

ĐỀ HỨC CÀN

Cung Chúc Tân Xuân

DACOTEX
KỸ NGHỆ DỆT ĐÔNG Á

Điện tín "DACOTEX"

TRỤ SỞ :
35, Đường Phú Kiệt
Đ. T. 93047
SAIGON

CÔNG XƯỞNG :
185-189 Hương Lộ 15 Phú Thọ
Đ. T. 51621
CHOLON

GIAI PHẨM HEO

Cung Chúc Tân Xuân

NHÂN DỊP XUÂN VỀ TOÀN THỂ NGHỊ VIÊN HỘI ĐỒNG
ĐÔ THÀNH KÍNH CHÚC ĐỒNG BÀO THỦ ĐÔ MỘT
NĂM MỚI THỊNH VƯỢNG, AN KHANG VÀ HẠNH PHÚC

Nguyễn văn Điều
Nguyễn ý Đức
Phạm ngọc Hợp
Nguyễn đình Trị
Gíp A Dziêng
Hà thế Ruyệt
Hoàng gia Kỳ
Huỳnh văn Tấn bd Huỳnh Tấn
Tăng huệ Ký bd Thục Linh
La Mến
Giáp văn Thập
Huỳnh văn Duôi
Nguyễn tấn Khang
Lê xuân Tảng
Lâm minh Lê
Lý thanh Cần tự Ng. kiên Giang
Âu Vi
Châu văn Sen

Phó thái Gia
Dương công Bá
Nguyễn văn Năm
Lưu vĩnh Lữ
Trần Tông Lâm bd Ân Phượng
Triệu sêu Hoạch
Lâm Xuân tự Châu quới Lâm
Võ thị Ba
Nguyễn văn Nam
Dương văn Long
Trương tấn Lộc
Trần Tuấn
Lâm ngọc Nhã
Huỳnh văn Hậu
Nguyễn văn Khôi
Nguyễn thị Thu Cúc
Vòng chấn Sênh
Mai như Mạnh

● VỌNG NGÔN CHI

MỘT nhà tiên tri nào đó đã "bói nhâm" rằng sao chổi sẽ đung trái đất và trái đất sẽ tông bẽ, loài vật, chó, lợn cũng như người sẽ ngóm củ tí đề trở về với cát bụi. Những trường như vậy thì Chi này sẽ không có bài chào mừng ông Hợi và cậu chó sẽ là niên hiệu cuối cùng. Nào ngờ chó vẫn còn đó, nhưng dù có... li cách mấy, chó cũng phải nhường... chính trường lại cho lợn.

Tất cả vạn vật hiện diện trên cõi thế muôn vàn phiền tạp này, lợn cũng như người, mỗi "con" đều có một cương vị, một thế đứng riêng biệt của nó.

Nếu cương vị của người là chủ súc vật, thế đứng của người là...hai chân, thì cương vị của heo là làm mồi nhậu và thế đứng của nó là cái thế chắc chắn nhất, không phải thế chân vạc ba càng mà là tứ túc! Thế nên, nói đến nó mà không đầy đủ chẳng hóa ra loài người đã khiếm khuyết lắm ru?

Chi này cũng như toàn thể quý vị đàn ông con trai nam giới, đàn bà con gái nữ nhi đều đã nhờ cái thú heo mà được vợ được chồng. Bởi vậy, do đó, hóa cho nên, chúng ta không thể thiếu bần phận đối với đấng... Hợi là "người" đã...tạo dựng ra các "ông cụ, bà cụ thân sinh của các con ta". Muốn vậy, ta phải tìm hiểu thân thế, ái tình và sự nghiệp của...ngài.

THÂN THỂ

Trong 12 con giáp, lợn là con vật biểu trưng cuối cùng của một chu kỳ thập nhị niên. Nếu là người thì lợn là... con út giàu con út, khó con út. Thế nên măm con lợn sẽ là năm quan trọng.

So sánh giữa những con vật biểu tượng mỗi năm: Tí Sửu Dân Mèo Thìn Tị Ngọ Mùi Thân Dậu Tuất Hợi, mặc dầu lợn đứng cuối cùng, nhưng về thân xác nó lại đứng vào hạng trung bình, to hơn Tí và nhỏ hơn Sửu.

Về tính tình, con lợn nhất định phải là con vật hiền lành nhất, phúc hậu nhất. Lợn không ăn mặn mà dùng chay trường và nhất là không bao giờ sát sinh.

Truy tìm lai lịch nguồn gốc, loài người được biết rằng chính Chư Bát Giới là ông tổ đã khai sáng ra giống giống lợn. Nguyên thủy Chư Bát Giới cũng ác ôn còn đồ Cộng sản lắm, nhưng sau vì theo Đường Tam Tạng thỉnh kinh ở Tây Trúc được thầy giảng thuyết quanh năm, lâu dần thấm nhuần vào tận lực phủ ngũ tạng. Và trở nên hiền lành Từ đó lợn nổi tiếng trong thập nhị con giáp.

SỰ NGHIỆP

Như trên đã nói, lợn là con vật hiền lành. Ai chửi nó cũng được, ai giết nó cũng chẳng sao. Nó chỉ an phận thủ thường, ăn no ngủ kỹ, không bon chen danh lợi, không ghen ghét giàu sang. Ai nuôi nó cũng chẳng chê. Tuy nhiên không phải vì vậy mà lợn không có sự nghiệp.

Nếu có những người ăn nên làm ra, có nhà lầu xe hơi, mờ mịt mờ mặt với đời, phải chăng là cũng bởi nhờ bán những lứa lợn được giá.

Nếu có những người nên vợ thành chồng, và ăn đời ở kiếp với nhau, sinh con đẻ cái cả bầy cho đến đầu bạc răng long, phải chăng cũng là nhờ cái thú lợn tế to hồng.

Nếu có những bữa nhậu tốt, những nôi cháo ngon, phải chăng cũng nhờ cái đầu heo. Mượn đầu heo nấu cháo cũng còn ngon hưởng chi là đầu heo chính cống.

Và, đáng giá nhất, giống lợn đã để lại cho loài người một vụ vật, đó là cái lưới mà sách Quốc văn giáo khoa thư đã dùng nó như là một thí dụ để diễn nghĩa, đề tài đạo vậy.

ÁI TÌNH

Mặc dù lợn là một giống hiền lành, lại là con cháu của một vị chân tu (Chư bát Giới) nhưng cũng như muôn loài, món ái tình không thể thiếu được (ái tình là cái chi chi?) và như một định luật bất di dịch, tất cả những con vật nào, kể cả người, hễ dính tới ái tình là đều có chuyện, không nhiều thì ít.

Trong 12 con giáp niên danh, có 4 con nặng nợ với ái tình nhiều nhất là dê, gà, chó và lợn. Nhưng xét cho cùng, lợn vẫn là con vật ít bị tai tiếng hơn cả. Nó chỉ động thủ, hành sự khi bất khả kháng. Âu đó chẳng qua cũng chỉ là một sự chẳng đáng đừng, mấy ai, người cũng như lợn, đã tránh được. Hơn nữa vì trùng ái tình nó kỳ cục lắm, nó đã từng làm cho nhiều người trở thành lợn, thì, nếu lợn có bị ái tình nó hành đến lên cơn mà làm tinh loạn cào cào châu chấu, bắt kẻ biên giới (ái tình sáng phòng che mà!) cũng chẳng nên trách, bởi tại nó là... heo.

Thân thế, ái tình và sự nghiệp của lợn đã được trình bày và diễn nghĩa khá đầy đủ, thế nhưng lịch sử heo cũng như người, nó đây truyền, liên tục, từ con tôn cháu, họ hàng dây mơ rễ má, chuyện nợ lịu vào

chuyện kia, cho nên chuyện heo cũng không phải là ít. Chi này xin kính trình đề toan thể quý vị được tường lãm.

HẠM HEO

Công lao của heo không phải là ít và tác giả đã nói đến hơi nhiều ở mục sự nghiệp của nó rồi. Tuy nhiên, đã định công thì cũng phải luận tội.

Một trong những trọng tội của nó là đã làm cho con người nôi lòng tham trở thành hạm. Và đã làm tiêu tủng một đời người. Vụ hạm heo ở Chánh Hưng—Hình như là Huyện Thung—là một dẫn chứng điển hình.

Hiện tại cũng như tương lai hẳn đã có, sẽ có nhiều người bị nó làm nhục. Đừng tưởng bỏ là heo không làm nên chuyện mà có phen vỡ nợ, mất mặt, hơi những phường đồ tề!

VỊNH CON HEO

Nếu nước Mỹ nổi tiếng với đô la vô địch, với quyền Cảnh Sát quốc tế, thì nước Mỹ cũng còn nổi tiếng với heo Ham-sia nữa!

Nếu nước Mỹ nổi tiếng về heo thì cũng chính nước Mỹ đã bị mất tiếng về vụ vịnh con heo. Thời Kennedy, vị TT trẻ tuổi tài cao, vì muốn nhờ cái gai Cu-ba trước mắt, chính phủ Kennedy đã tài trợ cho một số du kích quân chống Phi đen Cát-Trô đồ bộ lên vịnh con heo. Và những người này đã thất bại. Nhưng thất bại đến đâu đón thật sự như heo bị thiến, vẫn là nước Mỹ.

TỔNG THỐNG HEO

Cũng vẫn chuyện nước Mỹ, cách đây vài năm, không biết vào thời Jhonson hay Nixon gì đó, tác giả quên bỏ nó mất rồi, ngay sau khi bầu cử TT thật sự của nhân dân Hoa Kỳ, một nhóm Hippies Mỹ cũng đã tức thì tổ chức một cuộc bầu cử TT khác. Khác một cách lạ lùng, có một không hai trong lịch sử loài người. Kết quả một con heo đã được đắc cử TT, dĩ nhiên là TT Mỹ quốc.

Một Chư Bát Giới ở Tàu, một TT heo ở Mèo, ôi! loài lợn chúng mi đáng hãnh diện lắm. Bao giờ cho nước ta được cái vinh dự đó nhỉ?

DÂN BIỂU HEO

Nói đến nước ta, Chi này lại sức nhớ ra rằng heo ta cũng đâu đến nổi tề, bèn có bao nhiêu bi quan đều vớt đi hết.

(Xem tiếp trang 54)

GIẢI PHẨM HEO

CHỒ chết là hết chuyện nhưng năm chó đã hết mà chuyện chó lại vẫn còn nhiều lúc nhúc. Thế nên, để tiên chân Câu Tuất, Mộc này gọi là có vài lời, trước để giúp vui độc giả thân mến của bồn báo, sau là để tổng biệt... kể chó ra đi.

Để tổng cậu thượng lộ được bình an, không bị nửa đường dựa mận, zét ra chẳng có gì hay ho, ý nghĩa hơn là nhắc lại thân thế, ái tình sự nghiệp và những gì liên quan đến cậu, như là con người vẫn thường làm mỗi khi tiễn một người rời nhiệm sở. Và con người đã bốc thơm bằng một câu là diễn văn tiễn biệt. Cậu là chó, cóc phải là người, hẳn nhiên cậu thích thổi, càng nặng mùi càng tốt. Thổi như... cút mà cậu còn chẳng chê thì chỉ những kẻ ngu hơn... chó mới bốc thơm, phải không... thưa cậu chó?

Thân thế, ái tình, sự nghiệp và những gì liên quan đến năm con chó, tức là cậu đều dài lòng thông như một khúc đời chó nhưng chung qui nó cũng chỉ quanh quẩn bên những thổi tha hồi hám như cái ờ chó mà thôi.

Tuy nhiên, dù sao, dầu có thế nào, xã hội loài chó cũng có những tôn ti trật tự của chó, thế nên, nhân danh là chủ cậu — gọi là cậu, dù là cậu chó, để tỏ chút... lịch sự người chứ không phải hỗn như gấu, giống cậu — kể viết bài này cũng đã định hàng ngũ hóa thành từng đoàn thể, chó mẹ chó con, chó cái chó đực, nhưng nghĩ cho cùng, dù có tô son điểm phấn, đeo xích bạc chuông vàng thì chó cũng chỉ là chó, đến khi xô xích vẫn ra đường ăn dơ. Thế nên, "xin" tiên cậu bằng những gì rất thổi và rất chó.

CHÓ NĂM CHỖ

Đứng ra chó cũng có... tư dinh, tức là cái cũ, nhưng chó thì bao giờ cũng khổ như chó (không biết có khổ như nhà văn không, thưa cụ Nguyễn Vỹ) nhất là chó VN đang có chiến tranh tràn đầy, cho nên rất hiếm chó có chỗ ở đàng hoàng, và chúng thường phải tự lực kiếm một chỗ ấm áp ở những cái chõ. Người cũng còn muốn ấm thân hưởng chí là chó. Nhưng khổ thay, chõ thì nhỏ mà thân chó lại to, đầu đầu hồ đuôi, hóa nên chúng đã loanh quanh để tìm một thế nằm. Và con người đã lấy điển tích đó làm một... phương ngôn hoa thơm cỏ lạ.

Và có lẽ giai do tiền định, trong năm con chó (1970), ở cái đất Giao Châu điều

đứng này, câu thành ngữ chó đó đã đúng phúc như là một lời sấm trạng vậy. Tất cả đều cũng chỉ loanh quanh như chó năm chõ!

Mộc này xin đan cử một vài cái loay hoay, gọi là dẫn chứng, kéo quý vị độc giả thân mến lại cho rằng vọng ngôn thì, nói lão ăn tiên.

Để giải quyết nạn mãi dâm và cờ bạc, đầu năm con chó, cụ Tổng Phiêu đã tung ra một giải pháp là hệ thống và công khai hóa hai ngành, điếm và cờ bạc rồi cho khai thác như là khai thác một kỹ nghệ. Nhưng rất may, giải pháp phiêu lưu đó chưa kịp ra đời đã phải phiêu diêu miền địa ngục cùng với tác giả Tổng Phiêu. Và bi giờ, điếm đang trên đà phát triển ghê gớm, i-nông-đề khắp hang cùng ngõ hẻm cho tới lâu đài nguy nga, đến nỗi đã có một tờ nhật báo (được hưởng quy chế giấy) nhận thấy nổi chí cụ Tổng Phiêu có thể sống được, bèn lập hẳn một ban thống kê lo về địa chỉ và giá biểu của chị em ta.

Gần đây nhất, để chấm dứt tệ trạng chợ đen, chính phủ đã cho tăng giá hàng chính thức lên bằng giá chợ đồ, những trường "áo" sẽ chết, nào ngờ, trước kia giá noa 1 đô la có 250, nay song hành lên thành 400. Chợ đen đã chẳng những không ngóm mà lại còn tồn tại, sống mạnh sống hùng, thế mới...bỏ mẹ chứ ! Chó đẻ thật !

Than ôi... giống chó còn cho rằng chỉ năm chõ mới ấm thì không sao thoát khỏi cái cảnh loanh quanh được. Và như thế câu thành ngữ chó sẽ sống mãi với người, tức là giống chó đã để lại cho giống người một...danh ngôn làm gương vậy.

TUẤT.

Trong 12 con giáp Tí Sửu Dần Mão Thìn Tỵ Ngọ Mùi Thân Dậu Tuất Hợi, có lẽ chó là con giáp bị người bóc mà nhiều nhất. Thương cũng réo tên cúng cơm ra để nưng :

- Thăng chó đẻ thương quá.
- Chó cứng của anh đáng yêu lắm.
- Ghét thì thôi, hết chõ nói, họ hàng hang hốc, chó cái, chó đực bị lôi ra hết :
- Đồ chó ghê !
- Quân chó má !
- Phường cầu trẻ !
- Thăng chó dái !
- Con chó đẻ !... ôi thôi, hằm bà lằng.

Ông Lương Long, đài Vào Thị Thành Hay (VTTH), đài Vô Tam Thị Tứ (VTTT), hồi đầu năm, khi chỉ trích mặt sát một vài người trong Quốc Hội tiếp tay với CS, đã đồng thanh gọi họ là 1 con chó, 2 con

chó, 3 con chó...«Buồn» là chỉ mới có 3 con, nếu được thêm vài con nữa thành một bầy, chính phủ dám trưng dụng để phọc mẽ làm một đơn vị quân khuyển không chừng lại có ích cho các toán phản du kích tiêu diệt CS.

Bị tể như vậy nhưng đầu đã hết. Người ta tức bực, giận hờn nhau, chó cũng bị lôi ra đả toại bời. Ngài Độc Long, trong một cuộc họp báo đã từng thổ lộ, để giảm nô khí, để hạ hỏa cho hết ám ức ngài thường chửi chó mắng mèo và sau đó ngài cảm thấy dễ chịu, thoải mái. (Xem như vậy chó cũng còn là một liều thuốc ngoại khoa nữa)

Chó thật là khổ như... cây.

Tim hiểu nguyên nhân, một nhà địa lý đã cho rằng, mà tở chó định tắng hàm rông nhưng không đúng long mạch nên bị động.

CHÓ NGÁP ĐƯỢC RUỒI

Mặc dù mà tở chó bị động nhưng cũng đã có một vài con khéo luôn lọt thỏ địa diêm vương nên đã bỗng chốc trở thành vương cầu ăn trên ngời chốc.

Trong những kỳ bầu bán vừa rồi, cũng đã có một vài người được mô tả như là một thứ chó ngáp được ruồi. Không hiểu nguồn tin đã căn cứ vào đâu, bằng vào cái gì mà loan truyền như vậy. Mộc này vì phải vật lộn với sinh kế hàng ngày nên chưa phối kiếm được. Vậy chẳng may nếu có vị nào cảm thấy... đúng như thế thật mà bị chạm tự ái, cũng xin quý vị miễn thứ cho.

CHÓ NHẢY BÀN ĐỘC

Trên chiều hướng chó ngáp ruồi, rất nhiều hy vọng có những con chó sẽ nhảy lên bàn độc. Chó đã nhảy lên bàn độc thì cũng như người, tuy vô tài bất tướng nhưng một khi đã nằm được cở trong tay thì cứ chỉ việc phát.

Họ hàng nhà chó đã tỏ ra rất phấn khởi và đặt nhiều kỳ vọng ở những chó nhảy bàn độc. Một trong những điều mong ước của lũ chó là chờ dịp xoay lại ngời mà tở. Trong hiện tại, lũ chó đang cấu kết, chia bè lập đảng, củng cố, giữ gìn cái bàn độc sao cho vững chắc để trở thành độc tôn.

Loài người nên lấy đó làm một sự răn mình, đừng vì yêu chó mà để chó liếm mặt.

CHÓ ĂN VỤNG BỘT

Nhà Dân biểu HHT đã tự nhận là con chó ăn vụng bột. Nhân danh là một trong những cử tri đã nặn ông lên thành Dân biểu và đã theo dõi ông

GIAI PHẨM HEO

ong bấy nhiêu niên, Mộc này vẫn chưa sao tìm thấy được ở ông một điếm nào khả dĩ gọi là ăn vụng bột cả. Sao ông giữ bí mật nghề nghiệp vậy. Tuy nhiên, trong năm con chó, kẻ hèn này vì muốn tìm hiểu ông nên đã phải tốn rất nhiều tiền mua bột để rình mò xem chó ăn vụng ra sao, và may mắn thay, kẻ hèn này đã được "chiếm ngưỡng". Và bởi đó đã khám phá ra rằng ông HHT chỉ là kẻ lạm nhận danh nghĩa của chó. Chó ăn vụng bột nó lên lút, dấu diếm, tuy không biết chùi mép. Ông HHT làm gì cũng ồn ào khoa trương, trái với thú tính thiên bẩm của loài cầu trệ.

BỘ CHÓ MÚA BẮC

Trong quý vị độc giả trung thành của bản báo đã có vị nào được nhìn thấy con bộ chó mùa bắc chưa? Nếu chưa, xin mời quý vị đến phú de và cứ tự nhiên vật con chó nằm xuống mà bới lông nó—Như quý vị vạch lá tìm sâu vậy—quý vị sẽ thấy những con vật nhỏ, gần bằng con ruồi và có cánh, nó chính thì là bộ chó. Quý vị hãy để ngửa nó ra cho chồng 4 vó lên trời, rồi ngắt một đoạn bắc—thứ tiếm đèn đầu lạc ngày xưa—đề vào chân nó, tức thì nó sẽ múa cho quý vị xem. Nó múa may ra rít lăm, hung hăng hơn con bộ xít và bằng con... bộ chó, nhưng cũng chỉ quay cuồng, đưa lên đưa xuống, quanh đi quẩn lại loay hoay một trò, như con chó nằm chồi vậy.

Trong sinh hoạt thường nhật ở miền Nam này cũng đã có nhiều kẻ được kể như là những con bộ chó. Có khác chăng là bởi chúng mang lột người nên thông minh, biết lựa thời cơ, đón gió để múa may quay cuồng diễn võ dương oai cho nên cũng đã có nhiều "con" gặp thời, không những đã làm nên chuyện mà lại còn lên như diều, tiếng nói như còi. Nhiều người lúc đầu mặt sát, chửi rủa âm ỉ nhưng cuối cùng cũng chỉ như chó sủa trắng, "nó" vẫn còn đó. Những người chót chửi rủa, chẳng biết vì lẽ gì không lên tiếng nữa, im hơi một cách lạ lùng. Phải chăng đó là triệu chứng mà chó đã đến ngày phát?

CẬU CHÓ

Ngoại sứ loài chó có một huyền thoại nói về cái vưu vật của giống chó đực. Và loài người—Một văn hào nào đó—đã diễn nghĩa là «cậu chó». Cậu chó ở «nguyên vị, tại chỗ» với giống chó, sự tác hại cũng đã rất chi là ghê gớm, một khi nó đã leo thang biến thể sang giống người thì sự công phá còn nguy hiểm gấp bội.

Với loài người, báo chí đã nhiều lần nói đến sự lộng hành của nó: 12 thằng nhóc con, cậu chó kẻ như «chưa mở mắt» ấy thế mà cũng lên con, toa rập bắt cóc hăm hiếp một cô gái mới 16 tuổi hoa. Có đứa lại làm đến 2 phứa. Thế mới biết giống quỉ nó khiếp thật.

Tuy nhiên, tin trên chỉ gây xúc động chứ không gây ồn ào cho lắm bằng vụ cậu chó Mỹ ở Hàm Tân. Nguồn tin nói rằng có đến hàng chục lính Mỹ, thằng nào thằng đó cậu chó to và dài như bắp tay. Chúng đã thay phiên hăm hiếp cho đến chết cả hai mẹ con nông dân.

Tin trên vừa loan truyền, tức thì được khích động và các bà trong Hội Phụ Nữ Đòi Quyền Sống do phúNgô bá Thành cầm chịch (và hình như có cả vài ông sư) bèn vỗ lẩy và kêu ầm lên như là lúc bà Phó Đoan được Xuân Tóc đỏ hiếp vậy. Kết quả, chẳng biết quyền sống có được bồi đắp, trình tiết có được vá vúi lại hay không nhưng hai nạn nhân có lẽ mồ đã xanh cỏ mà nội vụ hình như đã tan rã dần như xác thịt của hai kẻ xấu số vậy.

oOo

Với chó, viết đến đây kẻ cũng đã nhiều và đủ, nhưng khổ nỗi là năm Tuất lại có lắm chuyện đáng gọi là chuyện chó chết, chuyện chó đẻ, hóa nên xin được tiếp tục.

Nói như vậy, kẻ hèn này quả không dám hèn như chó mà đồng hóa chuyện người với chuyện chó, nhưng dù sao, những diễn biến sắp kẻ cũng đã xảy ra ở năm con chó, cho nên nếu có vô tình hay hữu ý mà lầm lẫn chuyện người cũng như chuyện chó, cầu cũng như nhân tưởng độc giả cũng chẳng nên khe khắt bởi lòng tìm vết mà tức giận, chửi chó mắng mèo.

KINH TẾ

Nếu trong năm con chó đã có nhiều người bị chửi là chó, gây ồn ào một thời nhưng rồi cũng bị chìm vào quên lãng (quên nên mới có kẻ dẫm lại lên những bước chân của con chó trước) thì cũng đã có người được tạc tượng ghi nhớ đời. Người đó là ông Tổng Trưởng kinh tế Phạm Kim Ngọc. Con Ông đã khởi xướng và đã tạc hình ông ở trang bìa, do đó, cho đến bây giờ, mọi người vẫn nhớ đến ông, luôn luôn nhắc đến ông. Có lẽ kẻ vì quá ái mộ đến nỗi mỗi khi mở miệng nói chuyện gì đều phải nói Phạm Kim Ngọc trước, như là một đứa có tật quen miệng chửi thề vậy.

Nói đến ông TT kinh tế P.K. Ngọc mà không nhắc đến kiếm ước, phân xuất quân binh, giá gạo, giá giấy... là những công lao sự nghiệp của ông thì thật là một thiếu sót lớn lao.

Thế nhưng nếu viết dài báo phải thêm trang mà Con Ông là tuần báo chỉ được hưởng qui chế giấy... gói thuốc, gói trà cho nên đắt lắm. Vậy xin có lời ai điếu với ông, với nền kinh tế nước nhà ở đây.

CHÍNH TRỊ

Trong năm qua nền kinh tế đã có quá nhiều ồn ào—ồn ào như chó sủa ma—thì về chính trị cũng không kém phần lăm chuyễn lời thổi sôi động.

SVHS đã hai ba lần khởi xướng đấu tranh đợt 4 đợt 5 nhưng... làm chính trị phải li, nên chính phủ cũng như SV, sư nói sư phải, vãi nói vãi hay. Và cho đến bây giờ, SV vẫn nhất định li khởi xướng, tái khởi xướng dài dài. Vô quít dày gập móng tay nhọn. Chưa biết li nào thắng, li nào thua.

Các vị sư sãi gốc Miền cũng nhất quyết đòi quyền thiêu số và đã gây nên ồn ào một thời nơi... góc đường T.M. Giảng.

Các vị sư sãi gốc Việt cũng vì muốn thống nhất hai khối thống nhất nên đã nhiều phen đụng nhau đến tóe lửa và đã gây ra hỏa thiêu VNQT. Sở vôi rồng đã kịp thời dập tắt. Lửa không phát tiết ra ngoài nhưng còn âm ỉ ở trong lục phủ ngũ tạng, tức là lửa lòng. Lửa lòng nó nóng lắm, nhất là lửa lòng các vị sư.

Vụ độc tài sáng suốt, vụ cao man cấp duồn Việt kiều... ôi thôi, đủ cả lục đục thất tình... Nhưng rất may, tất cả đều đã qua đi và mọi người thấy nhẹ nhõm. Nhẹ nhõm mới dứt được căn bệnh lậu củ đình thiên pháo. Nhớ lại vẫn tưởng như «chúng nó» đang còn rúc rìa. Vừa đau, vừa sợ, vừa thương, vừa lo «nó» tái phát.

XÃ HỘI

Mặc dù chính phủ ta đã kiểm soát được 98% dân số và 95% đất đai nhưng người dân vẫn phải sống trong tình trạng một nước có loạn lạc tới bờ. Do đó xã hội rất nhiều nương. Trộm cắp, cướp cù

giết người, hiếp dâm xảy ra hàng ngày.

Nguy hiểm và đặc biệt đến trở thành quốc nạn là tham nhũng.

Vụ Thương phế binh với linh mục QYV Nguyễn Huệ với Hà Thúc Nhơn, vụ 4 va ly bạc với ông Đỗ Cao... là những vụ gây ồn ào xúc động nhất và còn không biết bao nhiêu là các vụ tham nhũng âm thầm khác... Nhưng thôi, nói đến tham nhũng sợ thấy mẹ, lỡ không may tham những bắt đầu súng thì chỉ có đường vác... súng nước mà vù...ra ngoại quốc

QUÂN SỰ

Nước ta đang có chiến tranh, nói đến quân sự e rằng mọi người... sợ, phải đi trốn quân dịch, thế nhưng không nói đến một vài vụ điển hình như vụ thăm sát và CSDC ở Huế thối nhau thì nó ầm ức như là ầm ức sinh lý vậy. Nhưng nghĩ lại, thà ầm ức sinh lý còn đi kiếm chỗ mà giải quyết được, chứ nói đến quân sự, tức ức phải nói đến súng ống đạn dược, mìn lựu đạn, chiến tranh. Trong khi ai cũng ưa Hòa bình nói hòa bình e rằng Mộc này mang tiếng lạc hậu, hiểu chiến điều hâu?

VĂN HÓA

Nói đến Văn Hóa tức là nói đến một cái gì to lớn, vĩ đại và trang trọng như là một thứ cổ mai trong vườn thượng uyển. Mộc này vốn là kẻ vừa lem nhem vừa nham nhò, nói động đến văn hóa sợ rằng mang tội thất kính với 5 ngàn năm văn hiến (4 ngàn từ khuya rồi) và phạm thượng với Lão Mai Tiên Sinh chăng. Hóa nên chỉ xin được nhắc đến một vài nhà làm văn hóa để gọi là tưởng nhớ đến văn hóa theo hệ thống... văn giai.

Cụ ông Phạm viết Tuyền, cụ bà Hoàng hương Trang là những vị mà Mộc này nhớ đến, nhớ đến với một tâm tư của những ông thân chủ xóm Khâm Thiên nhớ các cô đầu, hay ngược lại, các cô đầu nhớ khách làng chơi. Cái nhớ đó, lúc thì rào rạt nuôi tiếc như ả hầu rượu ngâm:

«*Hồng Hồng! Tuyết Tuyết,
Mời ngày nào chữa biết cái chi chi
Mười lăm năm thăm thoắt có xa gì
Ngoảnh mặt lại đã tới kỳ to liễu...*»

Lúc thì ngồ ngáo hùng hổ như khách chơi đập trống «Tom.. Tom chát! chát tom» Lúc lại hồ hững đầy đura như cung văn khảy đàn «phưng phưng phưng, chum chin chum xanh»

Ôi hai cụ, chúc hai cụ trường thọ cùng Lão Mai Tiên Sinh để nỗi nhớ của Mộc này có diêm tựa khi tuyết tích như nền cổ nhạc cổ đầu bị tuyết tích vậy.

Viết đến đây, người viết đã có thể tìm một câu kết để chấm dứt bài báo được rồi, nhưng tình vẫn dài, lại nữa, Mộc này vừa mới nói chạm đến văn hóa, bỗng nhiên cảm thấy mình như là một người đang làm văn hóa thực thụ. Và trách nhiệm, bồn phận của

(Xem tiếp trang 53)

GIẢI PHẨM HEU

Universal Trade Agency

CUNG CHỨC TÂN XUÂN

Tân bị đập một cú thật mạnh, thụt lùi từ ngoài cửa vào nhà, anh ngã ngửa ra sàn, đầu đập mạnh xuống đất đau như trời giáng. Mặc dầu đau điếng người đi, nhưng anh cũng gắng gượng lồm cồm bò dậy. Vừa đứng vững được trên hai chân, anh đã vội gập cổ lên nói vọng ra phía ngoài:

— Mày có giỏi thì mày vào đây!
Có tiếng một người đàn ông nói vọng vào:

— Có giỏi thì ra đây!
Tân lại nói gần như thét:
— Mày có giỏi thì mày vào đây tao xem nào!

Tiếng người đàn ông lại dõng lên:
— Ra đây đi! Có giỏi thì ra đây!
Tân vẫn không chịu ra và cứ đứng trong nhà phùng mang trợn mắt quát nhặng xị lên:

— Tao nhất định không ra! Nếu mày có giỏi thì cứ vào đây đi!
Một người đàn ông vác dằm vạm vỡ bỗng lững khùng đi vào. Tân giật mình thụt lùi lại mấy bước, đoạn nói giọng yếu ớt:

— Thôi... anh... đi ra đi!
Người đàn ông cười vang lên và nói:
— Chú mày điên rồi à! Chú mày mời ta vào đây, bây giờ tại sao chú mày lại bảo ta ra!

Tân nói:
— Nhưng mà bây giờ tôi muốn anh ra! Anh có ra hay không? Nhà này là nhà của tôi, anh hiểu chưa?

Người đàn ông cười khẩy:
— Nhà của chú mày hay nhà của người khác, ta không cần biết. Ta chỉ biết rằng một khi chú mày có «nhã ý» mời ta vào thì ta vào, có thể thôi. Bây giờ chú mày muốn gì?

— Tôi chẳng muốn gì cả? Tôi chỉ muốn anh đi ra khỏi cái nhà này của tôi tức thì. Anh có ra hay không?

Người đàn ông đáp cụt lùn:
— Không!
Tân hơi kinh hoàng, nhưng cũng cố giữ thái độ bình tĩnh hỏi tiếp:

— Thế tôi hỏi anh, tại sao khi không anh lại đánh tôi?

Người đàn ông cười hà hà:
— Tại sao khi không ta lại đánh chú mày à? Tại chú mày... lưu manh du đảng?
— Tôi làm gì mà lưu manh du đảng?

Người kia nói:
— Chọc gãi một cách khả ố ngoài đường như vậy mà còn không gọi là lưu manh du đảng thì gọi là cái gì bây giờ? Những thằng mất dạy như chú mày còn phải cho ăn đòn thêm nữa mới đáng.

Tân xua tay:
— Thôi, tôi không nói lời thời gì nữa hết. Tôi mời ông ra ngay...

Người đàn ông cướp lời:
— Ta không ra.
— Bộ anh định vào đây gây sự với tôi hay sao đây?

Người đàn ông gằn giọng:
— Gây sự với chú mày đây! Chú mày có làm gì ta không?

Tân thách thức:
— Anh gan thật. Được rồi! Anh đã muốn thế thì anh có giỏi... có giỏi... anh... cói chiếc áo vét tông của anh ra đi!

Người đàn ông mỉm cười từ từ cởi chiếc áo vét tông mặc ngoài ra mắng trên thành ghế cạnh đó. Tân suy nghĩ một lát đoạn khoát tay:

— Thôi...anh mặc áo vào đi!
Người đàn ông cười vang lên:
— Ô hay! Anh bảo tôi cởi áo ra, bây giờ anh lại bảo tôi mặc áo vào thế là nghĩa lý gì?

— Ờ, tôi bảo anh mặc áo vào đây, anh có mặc vào không? Mặc vào rồi ra đi!

Người đàn ông sẵn tay áo sơ mi lên, từ từ tiến lại gần Tân. Anh hốt hoảng lùi dần, nhưng khi bị dồn tới chân tường không còn chỗ lùi nữa, anh đành đứng dừng lại, đưa hai tay ra phía trước như đề van vãn. Người đàn ông đưa ngón tay chỏ lên chỉ thẳng vào mặt anh:

● TRỌNG TÁU

— Không những ta không mặc áo vào mà ta lại còn không ra nữa. Nếu chú mày có muốn ta ra thì chú mày phải lãnh thêm một bài học... như thế này này!

Nói vừa dứt câu thì người đàn ông đã đưa tay dấm mạnh vào mặt Tân một cú. Anh bị nổ đom đóm mắt ngã tựa lưng vào tường, đứng thờ hờng học. Trong khi Tân đưa tay lên nắn lại quai hàm thì người đàn ông bình tĩnh trở lại chỗ ghế lấy chiếc áo vét tông lên mặc vào. Trước khi đi ra, người đàn ông không quên quay lại dặn với:

— Ta muốn cho chú mày thêm một bài học như vậy để giúp chú mày nhớ dai một tí. Để chú mày nhớ kỹ rằng ở cái tuổi thanh niên như chú mày, người ta cần phải nghĩ đến làm những công việc hữu ích cho xã hội hơn, chứ không phải là cứ ngheo ngẩn đi ngoài đường chọc gãi một cách khả ố như con nhà mất dạy ấy, nghe chưa?

Nói xong người đàn ông đi ra. Nhưng chỉ một giây sau, như bị quên một điều gì, người đàn ông hấp tấp quay lại. Tân sợ hãi quá rú lên một tiếng. Người đàn ông hất hàm nói:

— Ta quên chưa nói cho chú mày biết ta là Nguyễn Trọng Hùng ở số 1270 đường Hai Bà Trưng. Chú mày có muốn kiếm ta thì cứ việc đến đó mà hỏi. Sở dĩ ta phải cho chú mày biết rõ tên tuổi và địa chỉ là vì ta không muốn mang tiếng là thằng hèn, sợ không dám xưng danh tính với người.

Sau khi người đàn ông bỏ đi. Tân lão đảo đi lại ghế ngồi ôm đầu suy nghĩ. Anh lầm bầm:

— Năm hết Tết đến rồi mà bị nó cho xoi phạt thủ như thế này, nghĩ cũng đau đớn thật. Không lẽ ba ngày Tết mình lại vác cái mặt sưng húp như thế này đi mà nhát các em hay sao?

Anh lại tự nhủ thầm: «Chuyện này xảy ra, chung quy cũng tại gái mà ra cả. Ở mà kẻ ra nó nói cũng phải! Thanh niên như mình thật là vô tích sự, chẳng làm được điều gì lợi ích cho quốc gia xã hội chỉ cả ngày lo chuyện mèo chuột không thôi».

Qua một bài học «quá đau», đau tới thế xác, Tân đâm ra hối hận và ghét phải đẹp. Anh tự hứa từ nay anh phải «mãn lại cuộc đời». Anh cần phải trở thành một thanh niên vạm vỡ, đầy đủ sinh lực để sống cho ra sống, cho xứng đáng với danh thơm của một thanh niên.

Nghĩ lại cái thân hình khẳng khiu gầy đét như cò ma, gió thổi bay đi được của mình, mà Tân thấy buồn. Anh quyết định

từ nay trở đi sẽ xa lánh tất cả bọn đàn bà, hoàn toàn cắt đứt mọi liên lạc với phái đẹp. Anh sẽ từ bỏ mọi cuộc vui chơi trác táng để... mãn lại cuộc đời. Anh sẽ đi tập «duy đồ» để thành một võ sĩ lừng danh hầu sau này có thể đem chút tài mọn ra đóng góp với đời. Và anh cũng không quên nghĩ như thế này: «Mặc dầu thằng khốn nạn thằng Hùng ấy có cho mình một bài học đích đáng để mình sáng mắt ra thật đấy nhưng nó vẫn là kẻ thù của mình. Mấy cái dấm nó thoi vào mặt mình đến này đom đóm mắt ra, mình làm sao quên được. Thế nào ta cũng phải rửa mối thù này!»

Anh quyết định tầm sư học võ và khi nào đã «khỏe người ra», thế nào anh cũng mò tới nhà cái tên Hùng nào đó để đánh cho nó một trận toại bời cho nó biết tay.

Tân tự biết là mình có tính hay quên. Anh quyết định phải ghi vào cuốn sổ tay những gì anh định làm và không làm. Cái anh định làm là «học võ». Cái anh không định làm là «không cờ bạc rượu chè, trai gái hút xách». Anh sẽ đọc đi đọc lại mãi những câu ghi trong cuốn sổ con cho ghi sâu vào trong đầu óc các ý nghĩ nói trên. Anh sẽ dở ra đọc làm nhằm luôn mồm mỗi khi có thì giờ rảnh rỗi. Anh sẽ coi đó như những câu kinh nhật tụng của một chàng trai đã biết tìm ra một hướng đi sáng sủa.

Mùng một Tết mà mặt Tân vẫn còn sưng phù lên trông phát gớm. Những vết thương do các cú dấm của Hùng gây ra khiến anh bị đau nhức vô cùng. Càng nghĩ đến kẻ thù anh lại càng cảm thấy căm gan tím ruột, bởi không muốn dơ cái bản mặt sưng húp ra cho ai thấy, nên anh nhứt định đóng cửa ở tịt trong nhà suốt mấy ngày đầu xuân.

Tân đang ngồi trên ghế sa lông đọc mấy câu kinh nhật tụng ghi trong cuốn sổ con thì có tiếng gõ cửa dồn dập. Anh cứ phớt lờ đi như không nghe thấy gì cả. Anh vẫn lầm lũi đọc không thành tiếng những câu đại khái như: Cương quyết xa lánh đàn bà con gái. Thế không cờ bạc, hút xách v.v...

Tiếng gõ cửa mỗi phút lại càng dồn dập hơn. Tiếng một thiếu nữ vọng lên:

— Anh Tân ơi!
Tân vẫn ngồi tập trung tư tưởng vào những câu anh đang lầm lũi đọc. Người thiếu nữ lại gọi to hơn:

— Anh Tân ơi! Em tới đây nè! Em Lan của anh tới đây nè. Ra mở cửa cho em mau lên!

(Xem tiếp trang 56)

Ở miền Nam, heo nọc có nghĩa tương tự với miền Bắc, là nghề đập mái. Hình ảnh heo nọc này hệt quen thuộc với đồng áng miền Nam. Có thể nói đó cũng là một cái nghề, nó cũng như trăm ngàn cái nghề khác trên cõi đời ô trọc này. Một bác nông phu, ngoài nghề làm ruộng bác còn nuôi thêm 1 con heo nọc (heo giống) rồi chiều chiều bác dẫn đi khắp các xóm làng. Nhà nào nuôi heo nái muốn lấy giống tốt, bác đưa con heo nọc của bác tới. Rồi bác thả nó vào chuồng heo nái, bác ra nhà ngoài ngồi nói dăm ba câu truyện, xong, bác lấy tiền. Tiền do chủ nhà có heo nái đài thọ về chuyện đi tơ, lấy giống nơi heo nọc của bác.

Ở thành phố chúng ta, truyện này cũng vẫn có thể xảy ra, xảy ra một cách thường tình, tuy không nhiều như thôn quê, song ở các ngoại ô vẫn có. Tuy nhiên, hình ảnh thông thường nhất còn là cho gà sống đi tơ lấy vài chục mua rượu, hay thuốc lá, của các chủ nhân ông có con gà sống tốt trông muốn đầu tư về sự đi tơ của nó trong một vài giây.

Còn loài người chúng ta, tuy không trắng trợn như là heo nọc, dẫn đi quanh xóm, nhưng nó phức tạp và diễn biến thành trăm ngàn hình thức khác nhau. Nó có thể là một truyện ngắn, truyện dài, hài hước, mai mỉa, tùy theo mỗi quan niệm nhìn của nghệ sĩ sáng tác ra nó.

Tôi có thể kể hầu bạn một vài cảnh đi tơ của heo nọc trong loài người, tất nhiên

phải là cái đầu, mà tất nhiên không phải là tiền của ông mua, vậy xin ông hãy để tôi quyết định công việc. Ông nên dẹp cái ý kiến của ông đi là vừa.

Chàng ngẫm nghĩ, đã hơn ba chục năm trời, chàng làm nghề đập mái, sự phấn uất bây giờ đã tới lúc chín mùi, chàng lặng lẽ đến tìm bè bạn xưa cũ. Chàng kể hoàn cảnh cay đắng của chàng, thì một người bạn già góp ý kiến cho chàng. Rằng cuộc sống của chàng đã ngoài sáu bảy mươi, ngày xuống lỗ cũng chẳng còn xa lắm, vậy mà chàng chưa quyết định được một việc còn con nào, kể ra cái tài trai của chàng cũng đáng khen thật, vợ lo liệu hết cho rồi, từ thân chàng, đến tương lai con cái, chàng còn muốn gì nữa? Có lẽ vợ chàng cũng đã mua sẵn cho chàng một miếng đất ở nghĩa trang, một cỗ áo quan đắt tiền, để chờ chàng nằm xuống là khâm liệm. Vợ chàng đã quán xuyến hết. Thì chàng hãy cố gắng kéo cái của quý của chàng về phía sau, như xưa kia chàng thường tắm sông với bè bạn, đùa dỡn, là tập làm đàn bà con gái. Chàng đóng vai nội trợ, còn vợ chàng đã đảm đang quán xuyến công việc nhà cửa, nào có khác gì một Nguyên Soái của một tiểu gia đình. Như vậy, vợ chàng đáng được cầm ba toong, như cái baton de commandement của một Tướng lĩnh ngoài trận địa chỉ huy binh sĩ.

Sau buổi hàn huyên với bạn cũ, chàng lẳng lặng xin phép ra về. Trên đường về, chàng như tự nhủ với mình, bảy chục năm làm người, chàng đã thấy quá muộn

Khi đến nhà người quen, chàng cầm 1 tờ báo trào phúng đưa lên đọc, trong lúc chờ đợi chủ nhà về. Một bài báo có cái nhan đề: Maréchal, nous voilà... làm chàng nhớ tới một thời gian huy hoàng xa xưa cũ. Khi ấy, khoảng trước 1945, chàng trên ba mươi gần bốn chục, các nơi đâu đâu cũng ca vang bài này, từ trường học đến công sở, bài ca Maréchal nous voilà... hình ảnh ủng hộ Thống chế Philippe Pétain đó. Tác giả bài báo còn riêu cợt, nous ne sommes pas là... Nous avons caca...for rent... Cái chữ for rent, với chàng, nó quen thuộc quá, kể từ ngày các chú GI sang Việt Nam. Chỗ nào nhà cho thuê cũng có ba chữ House For rent. Song những chú GI khác với chàng là không cho thuê cái của quý kia, mà chàng thì đã cho thuê ba bốn mươi năm.

Chỉ vì cái nghề đập mái của chàng, bây giờ chàng phải đi đến nông nổi tìm nhà thuê và nhất định sống một mình, trong lúc con cái tháng hoa tốt đỉnh. Chẳng lẽ chàng lại nói cho con cái nghe những năm dài đắng đắng về cái cảnh nhục nhã làm rề, cho thuê của quý, cái nghề gọi là heo nọc, mà đến tuổi này, nhục nhã chồng chất cao hơn đầu. Tốt hơn hết, chàng phải nhất định ra ở riêng. Không một lời già biệt, không một lời oán trách ai, ngoài chàng ra.

Tôi chẳng cần phải kể cho bạn nghe quyết định của ông già đó chắc bạn đọc cũng hiểu rằng, hiện nay ông sống riêng rẽ trong một căn gác nhỏ, nơi nhà một người quen. Ông đi làm nghề kế toán tư, chiều chiều về

HEO NỘC

là người Việt Nam chúng ta thôi. Nó cũng đáng cho chúng ta suy nghĩ lung.

Một gia đình ông X, mà tôi biết từ trước khi đi cư vào Nam. Ông cụ ngoài bảy mươi, bà cụ ngoài tuổi lục tuần. Gia đình bên ngoại giàu có, cái thời Tây còn thống trị trên đất nước này. Giá có con gái lớn, thì ai khi đó cũng ngấp nghé gả cho ông Phú, ông Huyện, Bác sĩ, Kỹ sư, hay cũng lắm cũng là ông Thông, ông Phán. Ông X khi ấy là một Thông Phán tòa xứ, hẳn là một mối ngon cho các tiểu thư con nhà khuê các dóm ngõ. Ông Thông X không còn cha mẹ, đó lại thêm một điều kiện tốt cho gia đình bên ngoại chọn rề. Một công đôi ba việc, con gái không phải làm dâu ai, lại được con gởi rề nhà mình. Thế là ông Thông X nghiêm nhiên về nhà ở với cha mẹ. Ban đầu tình yêu còn thắm thiết, chàng còn được vợ kính nể. Nhưng dần dần cái thế gởi rề nó lấn át, vợ chàng bắt đầu làm chủ gia đình. Tất cả mọi chuyện do nàng định đoạt. Từ chiếc xe hơi, đến cách dạy dỗ con cái, đều do một tay nàng lo liệu. Chàng chỉ còn đóng vai trò đập mái mà thôi. Khi con cái lớn lên, nay có đứa đã trở thành ông nọ bà kia, mỗi lần ông định góp ý kiến, thì nàng lại nói với giọng trịch thượng:

— Con cái là do tôi nuôi, lo liệu, dạy dỗ. Ông không có quyền có ý kiến gì cả. Ngay cái xe hơi ông đi bây giờ, không

● THẾ PHONG ●

đề làm chủ mình. Cái xe hơi này, đúng như vợ nói, nó không phải là cái đầu mà nàng mua cho, nó cũng chưa là cái cuối mà nàng mua cho. Chàng tự nhủ, như đề nói với cái xe hơi đang bon bon chạy, nó cũng hiểu nổi câu nói, như chàng nói với một con người vậy: «Thôi, ta già từ mi, kể từ hôm nay. Ta đã làm một việc rất phải, là ngăn con trai cả của ta không được lấy vợ giàu như ta, thì vợ ta đã can ngăn và vợ ta đã quyết định lấy. Nào là con cái là do tôi nuôi, lo liệu, dạy dỗ... Ta sẽ không bao giờ còn được gần mi nữa, trong những lúc trà trưa, rượu sớm, hoặc nay Vũng Tàu, mai Đà Lạt. Ta còn khoẻ như một người ngoài bốn mươi, chẳng lẽ ta lại không còn nghị lực làm chủ đời ta trong những ngày còn sống sót trong cõi đời này...»

Chàng chưa về nhà vội, chàng đến một nơi quen thuộc, hỏi thuê một căn nhà nhỏ, chàng quyết định rời tổ ong gia đình, kể từ ngày hôm nay. Với số lương hưu, chàng cũng tạm tạm đủ sống. Chàng không nghiện, không hút sách, chàng vẫn còn có thể nhận làm cho một hãng buôn tư, với cái nghề xưa kia mà chàng đã phục vụ hơn ba chục năm trời: nghề kế toán.

nhà đọc sách báo, đôi khi ông còn dạy thêm con cái nhà quen những bài học Pháp văn. Một buổi tối, vì có việc, tôi ghé qua ông, từ ngoài ngõ, tôi đang nghe ông giảng Pháp văn cho một thiếu niên:

«... ils s'agenouillent devant l'autel... mà cháu có biết cái ông thợ sắp chữ sắp làm ra thành ils s'agenouillent devant l'hôtel...không, đấy là kỷ niệm của ông văn sĩ Hàn Lâm viện Pháp đã kêu ca về lối làm của thợ sắp chữ, Tây nó gọi là coquilles. Lối làm thì ai cũng mắc phải, khác nhau là biết sớm hay muộn đề làm chủ lấy mình, có đủ thời gian đề cải tiến. Bác đã phạm một lỗi lầm lớn nhất, có lẽ không bao giờ bác có thể quên trong đời được, đó là lấy vợ giàu. Bác sẽ có dịp kể cho cháu nghe, vào một dịp nào đó. Mặc dầu bác biết là kinh nghiệm bản thân nó mới đủ chất liệu làm cho người ta nhớ lâu, nhưng cháu hãy nhìn vào đời bác, thì cháu sẽ phải tin rằng cái kinh nghiệm lấy vợ giàu, gởi rề của bác nó đắt giá lắm...»

Thiếu niên kia trả lời ông cụ:

— Thưa bác, cháu thấy giọng đọc tiếng Tây của bác nó quê một cục vì ở trường bà giáo dạy cháu đọc không như là bác.

Ông cụ tiếp:

— Cháu nói đúng, bác cù lần không phải một lần, mà cả cuộc đời bác, cái cù

(Xem tiếp trang 52)

GIẢI PHẨM HEO

NHỮNG TRÒ HEO NĂM 70

● MỞ MỜI ghi chép

HEO là một con vật mà người ta gọi là heo ở miền Bắc và lợn được gọi là heo ở miền Nam có hai ông Tổng vừa ngốc vừa ngờ ngẩn vừa lý lợm và lăm lộn này, là một con vật ăn ở rất hủi.

Hủi tình hình năm qua, sau thời gian người tranh đấu Trần Ngọc Châu bị quật ngã trong căn nhà bất khả tóm và luồn cây khiêng đi, tình hình tranh đấu của các ông nghị có vẻ lảng địu một cách biết thân biết phận.

Nhưng với giống heo, những người đứng ở ngoài một chuồng heo sẽ thấy gặp bất cứ cái gì heo cũng thò mũi vào mà ngửi, chẳng khác nào các ông nghị ngòm húc vào các thứ chuyện của nhà nước, nhất là chuyện tham nhũng, thứ chuyện ăn khứa của làng báo trong năm, để hồng kiếm phiếu ngồi lại, dù suốt những ngày ở cái chuồng nọ, thành tích chỉ là ún in và mỗi tháng ký tên âm một cuộn giấy.

Thường thường, không được cho ăn đầy đủ, heo sẽ làm vang rợn. Nhưng tổng vào cho nó no bụng là heo không còn làm mất ngủ nhà chủ, vì thế chủ thường đổ thí vào máng đủ thứ xương thừa, cá cặn. Lập tức heo sẽ xúm lại tranh đầy nhau, nhắm mắt heo lại mà đớp, bất kể đồ đang ăn dính đầy vào mõm, mặt.

Ở đâu có heo đực lại có heo cái ở đó sẽ lập thành chuyện râm rạt. Được ăn no, ngủ kỹ, không bị hỏi giấy hộp lệ tình trạng quân dịch ngoài đường, sung sướng, thành rừng mỡ, những chuyện heo liên rất heo mà xảy ra. Nào nữ thư ký ăn cắp máy chữ dấu vào bên trong bụng, "heo buộc ghét heo ăn", heo buộc eng éc tố cáo người ta đã làm trò con heo cô soong, người ta đã sừng mà tôi thì không được chăm chút gì cả, không thêm đâu.

Nào là lợi dụng danh nghĩa, địa vị để buôn lịch... heo (mấy con heo cái bị mấy chú phó nhóm cạo hết lông, chỉ chừa những chỗ cần để lại, để bán cho heo đực ngâm nghĩa). Còn nữa, vì heo rất nhiều trò. Heo nái thường là ở thể thụ động, thể nằm dưới, nhưng trong năm qua những heo nái đã đòi nằm lên trên. Đòi sống, đòi được đánh đấm đã đòi nên trong thâm ý đã hội thảo hiệp dâm. Tưởng tượng toàn giống cái ngồi lại với nhau để xem cuốn phim mấy thằng ngoại nhân khôn nạn thay nhau đòi quyền sống man rợ của nó, lại chỉ lạc vào mấy cậu bé, mấy bà sồn

sồn tha hồ mà nhóp nhép hậm hực ở cả hai cái miệng. Phóng viên của C.O còn nhớ khi tan xuất hát hiệp dâm, dưới ánh đèn được bật lên thấy lai láng ở nhiều chiếc ghế. Có lẽ vì thế sau đó rạp bị bỏ hoang luôn. Chỉ còn thấy những ông sư thành phố thỉnh thoảng lui tới.

Cũng nằm trong vấn đề «song hành», nhiều người đã đồng ý với nhau rằng, heo không giống những loài gia súc khác, hoặc để giữ nhà, để kéo xe, để lấy sữa, heo được nuôi để lấy thịt như nghị ngòm được cho đớp để dơ tay đầu hàng liêm sĩ mà biểu quyết. Đồng ý như vậy rồi, người ta còn đồng ý tiếp theo: vì được cho đớp kỹ, toàn thứ cám béo bở, heo thường rừng mỡ. Rừng mỡ như nhà nghị sĩ P. X. H. đi trả thù về bị tố bởi những kẻ đồng một thứ mặt mũi trong đồng một chuồng: chim của nhà nghị sĩ ta bị tiu ngi. Đứng là không bao giờ đánh răng nên thối mõm la eng éc. Tục quá, dương vật mà đem lên chuyện nước, mỡ xẻ giữa chính trường có lẽ heo nó cũng chê. Quại lại, đồ át xít vào mặt bọn thối mõm, nhà nghị sĩ lỡ miệng và chối biến lời đã nói đã có một biện pháp tranh đấu cho con chim của mình vẫn còn đủ sức làm đẻ mẹ người nghị nữ, bỏ khi, đến chuyện phòng the cũng được đem ra thách thức sẽ cời và đứng những nhong giữa ngôi nhà đại diện thì chỉ có...heo nó mới lờ đi được. Thật là tục tĩu hơn cả trò heo nọc.

Nhưng chộn rộn hơn, đó là cái cảnh tranh cãi, cái cảnh vì tranh cãi mà chỉ chóc cắn nhau. Trong năm vừa qua cảnh tranh cãi là cảnh làm cho chuồng dưới và chuồng trên nào động những tiếng eng éc vì lút hay đớp chưa no. Nào là những chậu cơm úy ban được tranh dành giữa những «khôn mặt» mới với những khôn mặt cũ.

Quả là thật đều cho những anh mới nhập chuồng nhưng nhất định tranh đấu lấy chỗ mát mẻ. Thật ra chỗ nào ở đó mà chẳng đầy phân và nước tiểu của những anh cũ đã phóng ra. Nhà chủ cũng chẳng thèm quét dọn, đến bữa chỉ thí hủi cho ăn, việc tranh dành chủ thầy kệ. Thật nhục nhã. Cuối cùng cuộc tranh dành các anh mới thua, xe đồ vẫn về đến bến, người máy vẫn tiếp tục được vận giấy cót, các anh thua là chói lói. Chủ và các người thiên hạ không vô về, can gián, chỉ nhờ nước miếng khinh miệt.

Trong sinh hoạt như thế, lâu dần chủ chỉ thấy bầy gia súc của mình chỉ hung hăng cái mõm hay đớp, đớp bất cứ thứ gì được thí cho, mà được đớp vụng trộm tai càng căng lên, đuôi càng ve vầy.

Người thiên hạ cũng biết thế nên thấy bị nhục lây, chỉ còn biết nguyên rủa và khinh bỉ.

Ngoài ra, những vụ khác, như chuyện phụ tá, chuyện ngồi chơi xơi nước, chuyện văn hóa Lão Mai, chuyện phế binh cầm đui cũng tốn không ít giấy mực của nền báo chí xô đề Đại Ngụ.

Nào là ông phó Vương chế phụ tá của ông Chánh, ông Chánh chế lại, nghĩa là gián tiếp quạt mát nhau, giữa khi đó lính què trên những cái nạng gỗ đã bị sập hố, những cái đui họ cầm bị nhò đi. Cùng lúc các chú học trò cỡ bự vẫn tranh đấu tóe khói, phong trào đòi hòa bình tụt xuyết ra đời, tất cả tạo nên một không khí chí chết, người thức giả bảo rằng đen như mõm chó thui nhưng lại không được thom như thịt cây nường.

Nhưng đen thì cứ đen, đòi hòa bình tuyết xuyết người ta vẫn đòi, sự thành phố đeo kính đen làm đạo diễn, tuyên bố loạn cào cào bị báo chí phang cho những đòn như tứ, vẫn vùng dậy hô hào đám bà già trâu cả tin.

Rồi phái đoàn liên tôn Tây vực đi dẹp Nhật đến thăm, mấy anh oắt con từ Mèo qua hồn lão, sự thành phố Đại Ngụ thay vì mời chúng đi chỗ khác chơi, đã vồ lấy chúng mà nhận là phe ta có cả những anh nhò Tây Vực.

Giữa lúc không khí đớp chim cu thịnh hành, người cách mạng xe đạp từ lâu đã chồn chân ngồi chơi soi nước bên làm một cuộc viễn du, nhưng nửa đường phượng hoàng bị bẻ cánh, cả đại ngụy quốc thất vọng, than ôi trời đã phụ lòng người, Mèo đã phụ lòng ta, nó như đồ...heo đực lúc nào cũng khoai diễn trò đi đêm cả giữa ban ngày.

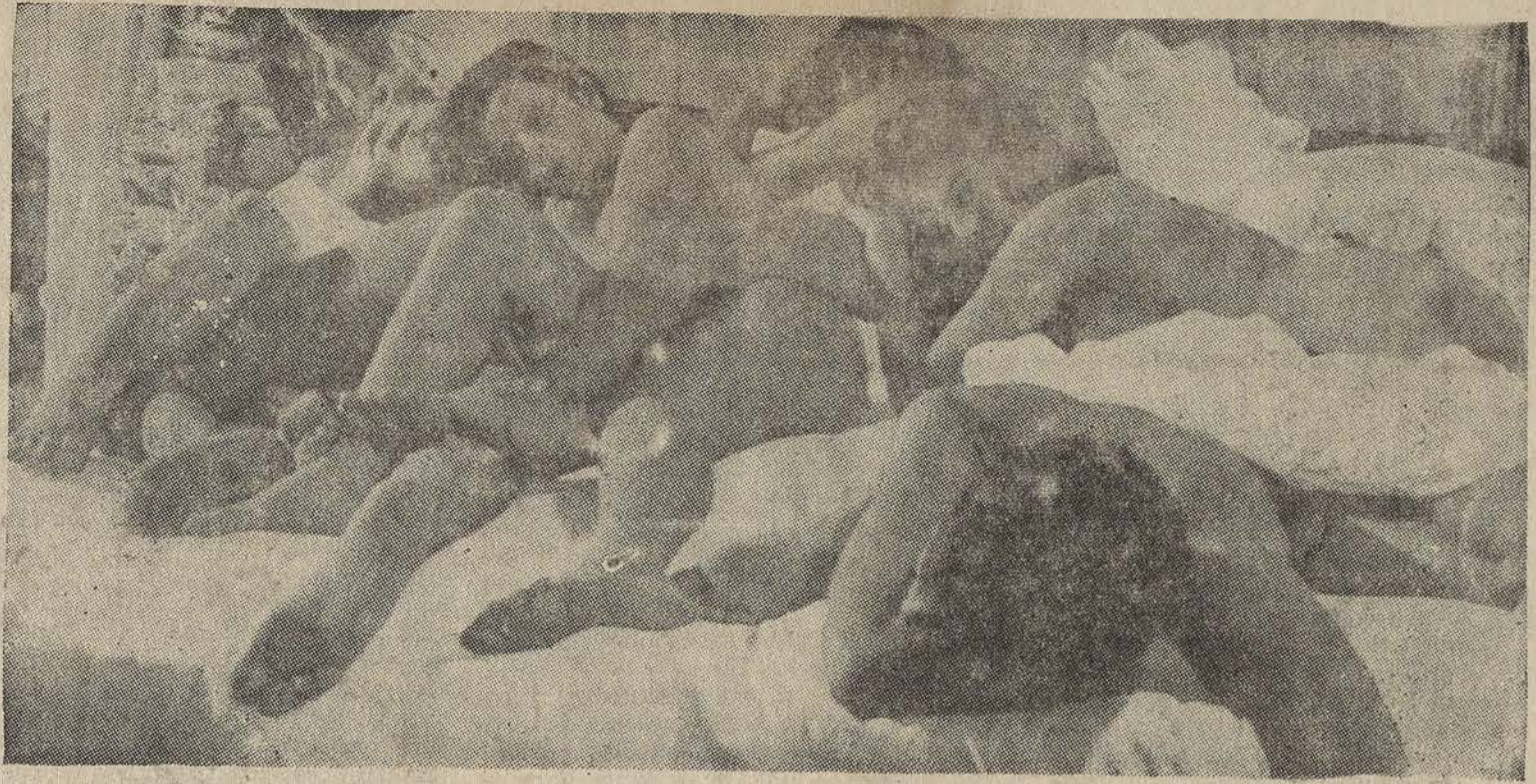
Đề chào đón năm tuổi của mình, tất cả những chuyện rất heo đã được sắm vai chính đem ra trình diễn, phóng viên Bura rất lấy làm kém trí nhớ, vào những ngày cuối năm lại càng kém trí nhớ hơn vì lo chạy tiền ăn Tết giữa thứ giá cả Cưng Đi Về Hường Đổng Khố.

Như thế là may cho những cái mặt mệt được bỏ sót vì thuê Song Hành làm Phóng Viên Bura ta tối tâm mày mặt, những cái mặt mệt ấy hãy cảm ơn ông Tổng Ngọc đã làm ta quên mà không điếm mặt các anh. Đến đây, ta định ngừng thì một loạt mặt lợn lại diễn ra trong trí nhớ ta, nào các em nái sẽ diễn những trò ma tịt có lẽ vì đeo xú chiêng ô-tô-ma-lát bị ngựa ngáy, như đòi nhất định không để, nhất định phải được nầy nầy, nhất định phải có chim cu, càng bự càng tốt để nầy cao, nầy xa, nầy đề lên cho bình đẳng với

(Xem tiếp trang 57)

GIẢI PHẨM HEO

NĂM HEO NGƯỜI MÈO LÀM CHUYỆN CON HEO

Năm Heo, năm «Cách Mạng» SEX của dân Mèo Hollywood cho ra lò toàn chuyện con Heo

• Đại tác phẩm mà không có SEX cũng lỗ đến vỡ mặt ! • Phim sạch 20 T., phim bán 1 T... quay phim nào hơn ? • Năm 1970 danh từ phim « cô soong », biến mất... vì Hollywood có phim nào mà không « cô soong » ? • Bao nhiêu đào kép lớn đành phải cời trường để... cứu nguy Hollywood ! • Ban kiểm duyệt ngó chơi soi nước... khi người ta dạy « làm tình » khơi khơi trên màn bạc. • Khi PLAYBOY chịu đăng hình lông lá thì đào kép có quyền tha hồ biểu dương lực lượng !

• Bài NGỌC THỨ LANG

«Cắt... Quay lại cảnh 2... làm liền tức thì!» Giọng cha đạo diễn gắt gỏng, mệt mỏi. Bây giờ quay lại mấy lần rồi? Anh đèn Sun light chiếu bóng nhẩy tấm lưng trần trắng nõn của cô đào chính. Nàng này giờ cũng... hôn mê đờ đẫn hồi hộp, dù toàn thân chỉ diện có độc một chiếc mono-kini nhỏ xíu. Như chợt nghĩ ra một đại ý kiến, đạo diễn bèn xán lại bên cạnh người đẹp, sửa một hiệu lệnh: « Cô phải... Cô phải cời hết ra, vớt luôn cái Slip kia... cho tụi nhỏ nó khoái coi, để tụi tôi còn... hốt bạc chứ?»

Cô đào lớn sẽ nhú mày... Nhưng rồi cũng ngoan ngoãn lột bỏ manin vải cuối cùng. Thân hình Vệ Nữ «núi lửa» chỉ còn «gói ghém» có một lớp trang phục duy nhất là lớp phấn nâu hồng cho da thịt đồng màu, mát mắt!

Thế là từ đó trở đi Hollywood nghiêm nhiên đặt ra tiêu chuẩn mới, một quy ước của 1970: «Quần áo vớt đi hết, thân thể ta cha mẹ sanh ra thế nào cứ để nguyên như vậy!» Đào kép đóng phim từ nay phải tỏ hô hết... và nếu cần còn phải ra điệu bộ «làm tình» trước camera để hăng hốt bạc.

GIỮA 20 TRIỆU VÀ 1 TRIỆU

...Là con số sai biệt, là 19 triệu phân cách giữa phim sạch và phim bán chó gì? (Nên nhớ tiền tính bằng đô la Mỹ đấy) Vì số sai biệt kinh khủng đó nên Hollywood đánh liều nhẩy đại vào kỹ nghệ làm phim cời trường, địa hạt sở trường của bọn «điện ảnh gia như bần» chuyên môn sản xuất loại phim « cô soong » hạ cấp và khiêu dâm dấn mặt!

Khi các điện ảnh gia cỡ lớn, xưa nay nức danh « lãnh mạnh và đi lên » nhất định chiếu cổ đến phim cô soong... thì chuyên viên phim con heo thứ thiệt sức mấy chống đỡ. Đành đề các đàn anh tranh ăn vậy vì nếu không, sẽ mang tội trước lịch sử điện ảnh nhân loại là... đã giết chết Hollywood vào mùa Xuân 1970, như đàn em Tivi toan bóp mũi kỹ nghệ

làm phim những năm 1950 trở đi vậy! Và lại đàn em cũng cóc thể can nôi... vì các đàn anh Hollywood xưa nay người nhiều thế lớn... lại quyết tung bạc ăn thua đủ. Nguyên do là nếu không nhẩy vào địa hạt phim cời trường phen này thì Hollywood nhất định chết. Phim ảnh đứng đần lãnh mạnh bỗng nhiên đâm ngất ngư, không hấp dẫn nổi ai nữa. Các đại tác phẩm to tổ mẹ tuy có cứu vãn được các rạp một thời... nhưng kể từ 1970 trở đi thì vẫn đề «bất khứa» vô cùng gian nan. Vốn bỏ ra quá nhiều mà lợi tức trước mắt thì càng ngày càng giới hạn. Chưa quay đã thấy lỗ... và lỗ vỡ mặt!

Này nhé, phim giải trí lãnh mạnh thì còn cuốn nào ví đại hơn siêu đại ca nhạc kịch phẩm tô màu Hello, Dolly? Có điều vốn sản xuất tốn kém quá: tổng chi phí vọt lên tới mức 20 triệu đô la đấy. Trước khi trình chiếu, hãng đã vớt đi một quỹ quảng cáo khổng lồ để chuẩn bị thị trường... nên thiên hạ chiếu có đông đảo lắm. Nhưng số thâu thì còn lâu mới thắng bằng được ngân sách. Kể như lỗ nặng đi!

Vì vậy công ty 20th Century - Fox mới đánh liều nhẩy ào vào địa hạt phim bán để gỡ gạc phần nào. Làm 2 cuốn một lượt: quay Myra Breckinridge vừa khởi sự cuốn Beyond the Valley of the Dolls. Mỗi cuốn xuất có trên 1 triệu vốn thôi... nhưng số lời thì vô cùng chắc chắn, có khi leo lên mức « không lỗ » nữa! Cho nên vừa ráp nối xong, phim còn ướt sũng các chuyên viên quảng cáo đã hối thúc hãng tung ra thị trường ngay tức khắc... để cứu mạng cho phim sạch Hello, Dolly!

Đề cứu vãn cả một kỹ nghệ đang ngất ngư, chính lớp nghệ sĩ phải hy sinh trước: nếu nước VN thế kỷ thứ 15 có một ông Lê Lai liều mình cứu chúa, bằng cách khoác áo long bào thay vua... thì Hollywood 1970 hiền nhiên thiếu gì đào kép dám cứu nguy cho kỹ nghệ bằng cách có bao nhiêu quần áo còn

lại bèn cời tuột ra, cời ra hết? Để khán giả chiêm ngưỡng nam nữ tài tử ái mộ bằng xương bằng thịt (Cả nam tài tử... vì bộ các cậu không «séch xy» sao?) để họ khỏi tiếc một hai «đô», ngồi nhà coi đồ vật hoặc tuồng gián điệp Tivi mà?

KHÁN GIẢ MÈO CÒN ĐÒI HỎI GÌ... NGOÀI PHIM THỊT?

Khốn nạn cho Hollywood là... những cuốn phim «hy sinh» nói trên lại thành công khủng khiếp. Khán giả đồ xô lại coi... dù biết trước truyện phim chẳng ra sao cả. Vì vậy giới phê bình mới đặt tên, cho những tác phẩm cứu nguy Hollywood là PHIM THỊT!

Đại sản phẩm tốn cả chục triệu «đô» cỡ Sweet Charity, Paintyour Wagon, Mad Woman of Chaillot hoàn toàn lỗ nặng...nhường chỗ cho phim thịt không! Vì đòi hỏi số 1 của khán giả xi nê Mỹ năm 1970 là thịt, là SEX. Không có SEX là vắng hẳn người coi. Tay tổ Zanuck phải còm mắng thẳng những tay viết truyện phim: «MUỐN VIẾT GÌ THÌ VIẾT, NHỚ PHẢI CÓ SEX... VÀ THẬT NHIỀU SEX!»

Dân nhà nghề bèn khai thác SEX đến nơi đến chốn: nghĩa là truyện phim diễn tiến ra sao... rồi cũng đến cời trường. Và «thị vị hóa» sự cời trường đó bằng muôn vàn xảo thuật: nào đồng tình luyện ái, nào gái giả trai... trai giả gái, nào biểu diễn thân xác, nào khùng dâm, bạo dâm, cưỡng dâm...Cái dâm đủ vẻ được bóc lên màn ảnh một cách trắng trợn trần trụi, không hạn chế... vì thực tình khán giả Mỹ muốn vậy và đòi hỏi phải có vậy mới chịu chi tiền.

Một tình trạng trở trêu nổi bật: xưa nay ở phần giới thiệu các đại tác phẩm Hollywood vẫn cố tình đề cao những nhà may tên tuổi, những nghệ sĩ hóa trang bậc thầy cỡ Cardin, Dior, Fath... Từ 1970 thì khò: vai nữ từ chói y trang,

GIẢI PHẨM HEO

Có phải chỉ các cô được giữ độc quyền thoát y mãi đâu? Phải để cho Richard Harris đại diện cho nam giới ở trường chạy nhong nhong trong phim cho hợp với tựa đề: «*Có Một Người Tên Ngựa*»

son phần mà vai nam cũng chẳng cần đến kiêu quần, kiêu áo. Trần trường hết! Nữ tài tử «chuồng cời» để như mỗi mấy cậu choai choai thì nam tài tử cũng phải khoe thân xác cho mấy bà mấy cô thưởng thức, cho thỏa lòng mơ ước chứ?

Phim Hollywood 1970 không cần đến mục «cởi quần áo điệu nghệ» hoặc nửa kín nửa hở...hay chụp góc nghiêng, lấy hình bóng một cặp đang hành lạc. Bây giờ tài tử ở trường công khai, chụp chính diện và *gros-plan* đang hoàng! Phim *Catch 22* cho thấy cả một đống điểm nhưng nhúc nhếch thịt, những màn ăn chơi đúng cách và nhất là hình ảnh đào trẻ Paula Prentiss đứng xoạc cẳng, phô bày «hàng họ» hấp dẫn nhất. Paula ngoài sợi dây chuyền vàng tòng teng quanh cổ... có chút gì gọi là quần áo đâu?

Đổi lại, trong *Women in Love*... đạo diễn đã cho cậu kếp bỏ trai Alan Bates xuấ hiện trần trường, phô bày một thân hình lông lá xôm xoàm với vật trang trí, che đậy đêc nhất trên toàn thân là... bộ râu xồm rất hấp dẫn. Không thấy vải, chỉ có thịt da! Hình như người ta e ngại bộ râu xồm còn che dấu phần nào nên đàn anh Oliver Reed không có nổi được một bộ râu cho ra râu. Một hàng ria mép đủ rồi, cần gì quần áo?

KHÔNG PHIM NÀO KHÔNG CÓ 1 VỤ «MÀN ĂN» TRÊN GIƯỜNG

Thực ra nếu chỉ cho nam nữ tài tử cởi hết quần áo... cũng chưa đến nỗi DÂM. Phải cho cả ái ân lên màn bạc mới ăn tiền! Vì vậy tron năm 1970, không có phim nào sản xuất ở Hollywood mà không có ít nhất là một vụ «hành sự» ngay trên giường (1) Phần đông đều trần trường, rõ mồn một chứ chẳng cần che đậy, nửa kín nửa hở!

Đôi khi có 1 kếp mà tới 2, 3 «vật lộn» nhau, giành giật nhau ngay trên giường. Cảnh «hội chợ» xôm tụ và trắng trợn nhất là trong phim *Valley of the Dolls*: có 1 cái giường mà 4 vai trò «quần thảo»:

một chàng điếm đực và 3 em bé. Một em ngây thơ, một em đồng tính ái và một em «cứ tưởng mình là đàn ông!» Cảnh này kếp như hỗn loạn nhất trong phim ảnh Mỹ 1970. Nó bộc lộ khuynh hướng cuồng dâm, bạo dâm mà Hollywood quyết dẫn vào để gỡ gạc...

Một chi tiết đáng kể là lời đối thoại trong các phim Hollywood 1970 đã «bình dân hóa» đến triệt để. Những lời tục tĩu, chửi bới bần nhất được gán ghép tha hồ, cho nó phát xuất từ miệng những mỹ nhân cỡ Raquel Welch một cách tự nhiên, không ngỡ ngàng. Cách đây 1 năm, có ai dám ngờ mỹ nhân sẽ sửa khời khời trên màn bạc: «*Thôi, cút cha anh đi chỗ khác!*» Hoặc bần hơn như: «*Mày bần quá... Bà Giọng thấy mẹ bây giờ!*»

Có những danh từ mới đây còn cấm kỵ, đại loại ám chỉ sự giao hợp (Fuck You!) hay những cơ quan sinh dục nam nữ... đã được xử dụng rộng rãi trong các bộ phim mới ra lò năm 70. Người ta tưởng những tục như CỬ SÊ, CON SÊ đây rầy như trong cuốn *Tropic of Cancer* của Henry Miller đọc lên nghe đã đều già quá xá rồi. Nào ngờ trong bộ phim trên và nhất là trong cuốn *The Boy in the Band*, các nam nữ tài tử đã ban cho nhau nhiều nhận xét mất dạy hơn nhiều. Danh từ đầu nhất là CUNT còn được xài thả giàn làm người nghe chói cả tai.

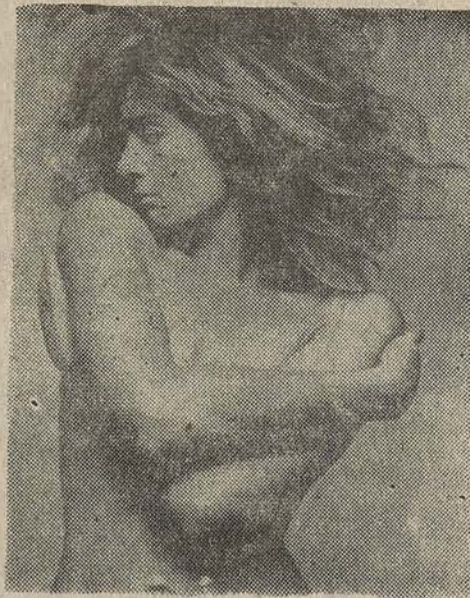
Giới sản xuất Hollywood cho rằng khi bạn đã nhìn thấy CÁI ĐÓ rành rành trên màn bạc (đôi khi lông lá cũng có đủ) thì hà tất bạn phải rùng mình khi nghe nhắc tới tên nó, dù phát xuất từ đôi môi mỏng mỏng của Jane Fonda? Tên nó vậy đó, bạn nghe lâu dần sẽ phải quen... chớ có gì đâu mà gọi là đều già, tục tĩu?

Có khi bạn còn khoái nghe mỹ nhân phát ngôn tục tĩu là đáng khác ấy chớ!

PHẢI DÂM TỚI ĐÀ... ĐỂ CẠNH TRANH VỚI PHIM NGOẠI QUỐC?

Đề bào chữa cho sự sản xuất phim DÂM, giới sản xuất Hollywood đặt câu hỏi: Chúng tôi không làm vậy thì cạnh tranh sao nổi với những cuốn phim ác ôn của Bắc Âu?

Lý do vô cùng xác đáng! Ở Đan Mạch làm gì còn ban Kiểm duyệt phim ảnh? Giới sản xuất tự do 100% để sản xuất phim SEX... thì phim dâm có toàn quyền màn ăn rồi! Thụy Điển cũng gần gần như vậy, nói rộng phạm vi SEX cho nên khán giả Mỹ mới đua nhau coi bằng được những phim SEX nhập cảng từ Bắc Âu. Hết *I Am Curious (fellow)* lại đến *I Am Curious (Blue)*, phim Bắc Âu ào ào hốt bạc! Chừng cuốn phim Pháp *Quiet Days in Clichy* được Sở Kiểm Duyệt Mỹ «ô kê» thì Hollywood dãng

Còn gì «séch xy» hơn hình ảnh đào «vạm» Áng lê Vanessa Redgrave trong «*Những mối tình của nàng Isadora*». Có hề hang gì nhiều đâu mà sao kích thích tới man dại?

bấn loạn dữ. Làm sao đem những phim sạch sẽ, lành mạnh cạnh tranh với sản phẩm DÂM số 1 của «dâm sư» Henry Miller?

Do đó, các tay viết dâm có cỡ của Mỹ được huy động tới mức tối đa. Trong khi đó, lại nảy ra một hình thức phim nhập cảng mới, làm rung động cả nước Mỹ: đó là những cuốn phim giáo dục sinh-lý 100 phần trăm và những cuốn phim «phóng sự, điều tra xã hội» xưa nay vẫn được Sở Kiểm Duyệt nhẹ tay cắt hơn so với loại phim-truyện.

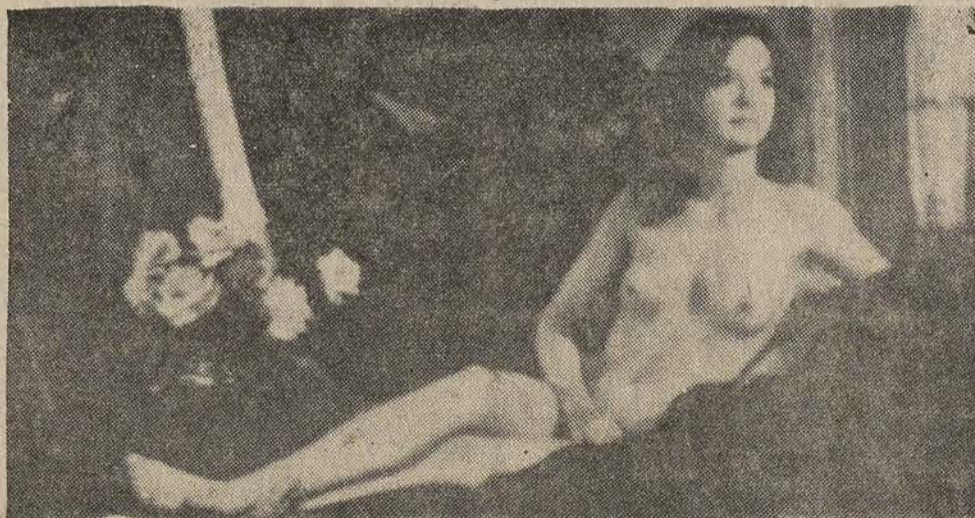
Nhiều phim «tài liệu» được ô-kê gấp làm các tay tổ Hollywood hoảng hồn. Nó là thứ phim thời sự, loại phim có sao ghi vậy, thấy gì chụp vậy... thì làm sao mà cấm, dù nó DÂM tới mức cực kỳ?

Mấy cậu choai choai Mỹ bèn ào ào đi coi *Pornography in Denmark* (Dâm đảng ở Đan Mạch), *Sexual Freedom* (Tự do Sinh lý), *Pornography: Copenhagen 1970* (Nạn dâm đảng: hội chợ Copenhagen năm 1970).

Còn thích thú gì hơn khi được tự do coi những mục xưa nay cấm đoán dữ: dân đồng tính luyến ái «cặp» nhau như

(Xem tiếp trang 58)

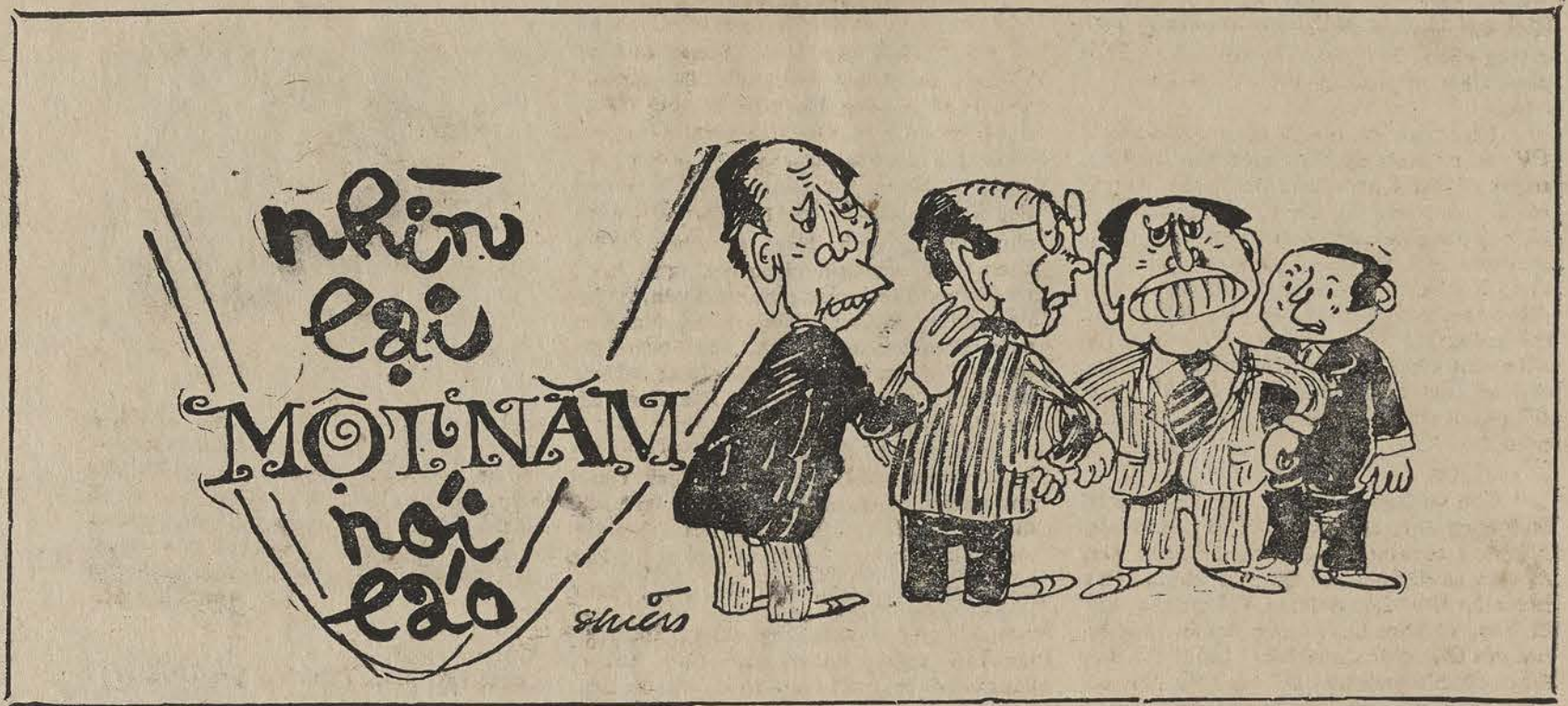
(1) Chỉ trừ phim khoa học và phim hoạt họa Walt Disney

Đào lẳng Pamela Franklin trong một tư thế ngại ngùng rất «con gái» mà cũng vẫn «séch xy» cao độ!

GIẢI PHẨM HEU

KHI tôi viết bài này thì còn hơn hai tháng nữa mới tết, nhưng cái nghề « mặt nghề » của tôi phối hợp với cái kỹ nghệ làm báo thủ công nghiệp ở xứ này đã bắt tôi phải đón xuân, hưởng tết trước thiên hạ. Hiện tại có đi khắp thăm sơn cùng cốc ở cái miền Nam này cũng chẳng tìm ra đâu một cây mai đơm nụ, vậy mà tôi đã phải viết một bài thơ xuân cho một nhật báo cách đây vừa đúng nửa tháng là :

*« Chợt nghe trời đất vừa thay đổi
Xuân đã về tươi trên cánh mai
Đây phố người ta đi đón tết
Riêng mình xuân tết với ai đây... »*

Như vậy là tôi đã nói láo với thiên hạ và nói láo với chính mình. Nhưng tôi đã thừa, đó là cái nghiệp nên bây giờ tôi lại xin nói láo với quý vị.

ÁNH SÁNG HÒA BÌNH BÊN KIA ĐƯỜNG HÀM

Năm 1970 là năm cả thế giới đều nói chuyện hòa bình Việt Nam, hội nghị Balé đã qua gần 100 lần hội đàm mà vẫn chưa thấy hòa bình ở đâu, cả hai phe, hay cả bốn phe đều xức xức diễn đàn để chửi bới lẫn nhau sau khi tuyên truyền cho chế độ cho chính nghĩa. Ngày mới bắt đầu triệu tập, Balé thật là « gần xa nô nức yến oanh » cả thế giới đều đổ dồn hai mắt lại trời Balé và coi như hòa bình đã lộ rạng bên kia đường hầm, hy vọng chỉ một ít lâu nữa là ánh sáng hòa bình chui qua đường hầm để chiếu sang bên này, nhưng ánh sáng hòa bình bên kia đường hầm vẫn chỉ là một thứ ánh sáng của một vì sao mờ nhạt, xa thật là xa tuốt tận trên nền trời đen thẫm thăm thẳm. Hết Logde rồi tới Bruche, hết Thị Bình đi Anh đi Ấn rồi Xuân Thủy đi Hung đi Lỗ gì đó. Hội nghị Balé khi vắng như chùa bà Đanh, khi vui như trây hội, nhưng kết quả vẫn chưa đi tới cái thế giới nào. Tại Nam VN những người dân VN của cả hai miền cứ tiếp tục chết, chết vì một cuộc chiến tranh ý thức hệ gần như phi lý, những vành khăn tang nối theo nhau cuốn lên đầu những người vợ, những đứa con, sự « chiến thắng » của cả đôi bên được đánh giá qua những xác người Việt bên này hay bên nó nằm xuống.

NGƯỜI MỸ NHẤP NHÓM ĐI

Trong lúc đó thì người Mỹ cứ nhấp nha nhấp nhồm tính nước bài chuẩn, nhu cầu tranh cử tại Mỹ đã khiến người Mỹ lục đục nội bộ, phe điều hầu chủ chiến và phe bỏ câu phản chiến của hai đảng Cộng

Hòa, Dân Chủ tổ nhau nát nước chung quanh vấn đề VN để bắt ghe, và ông Tổng Thống Táp Chung quốc R. Nixon đã phải mua phiếu bằng cách đưa ra chương trình Việt hóa chiến tranh, ông Nixon làm như trước thời gian Việt hóa chỉ có Mỹ đánh nhau với ở CS xứ này thôi. Quân nhân Mỹ theo nhau về nước, từ gần 1 triệu quân Mỹ cứ rút dần, rút dần chỉ còn có độ đôi ba trăm ngàn, báo hại nhiều em ca ve, em me Mỹ lo héo cả gan cả ruột, cả cái lá đa. Rồi đến cuối năm người Mỹ lại giảm thêm một nửa những cuộc pháo kích, những phi vụ ném bom vào các nơi nghi ngờ có quân CS, cuộc « viễn chinh » sang xứ Kampu chia cũng đã giảm dần. Trên những vùng lười câu, mỏ Vẹt chỉ còn những người lính Việt Nam, những người lính Việt phải tiếp tay với người Lon Nol để bảo vệ quê hương xứ Chùa Tháp sau cuộc cách mạng hay đảo chánh do người Mỹ chủ xướng thành công.

NGÀY BẦU CỬ Ở MỸ

Ngày bầu cử ở Mỹ càng gần đến càng khiến cho người VN pháp phồng lo ngại, lo còn hơn lo những cuộc bầu cử ở VN, vì nếu đảng Dân Chủ mà thắng thì tình hình ở VN dám có nhiều biến chuyển ? Các chính khách, các vị đại diện dân cư gọi là sốt vó. Vì nhu cầu thắng cử, ông Nixon càng cho rút quân thật mau, thật nhiều, rồi lại đề nung lòng chiến binh Mỹ ở VN, lòng tình nguyện ở lại, ông Nixon đã vận động để ta phải thay đổi hối xuất đồng đô la, tức là hạ giá đồng bạc VN xuống, từ 118 đồng VN ăn một Mỹ kim thành 275 đồng, tức là một đồng Mỹ kim ăn hơn một nửa nữa, nói nôm na, lúc trước với một đô la người viễn chinh Mỹ « đi em » được một cái thì nay cũng 1 đồng đô la, có thể « đi em » tới 2 cái. Đồng bạc VN mất giá làm những cái lá đa của em me Mỹ mất giá theo, đã vậy để bảo vệ đồng đô la đó, đôi khi người Mỹ thay đổi đồng đô la đó một cách bất ngờ làm cho nhiều em và cả nhiều anh buôn lậu đô la đó hóc hác, vì cứ một lần đổi bất ngờ như vậy, và đổi thật nhanh trong vòng 8 tiếng đồng hồ ở trong các doanh trại cửa đóng then cài, là những người Việt bên ngoài có đô đô tiêu tung bu nó sự nghiệp.

TRÒ MA GIÁO

Người Mỹ còn lắm trò ma giáo khác như trò mặt đàm với CS, trò đề nghị ngưng bắn không điều kiện tiên quyết, trò thả hòa mù cắt tám tỉnh Nam VN nhường cho MTGP, trò gửi văn thư yêu cầu tổng

● THIÊN KHÔI

thống ta thay thế các tỉnh trưởng quân sự bằng dân sự, và mới đây người Mỹ đưa ra cái trò tổ chức đấu lý giữa hai phe Quốc Cộng VN có cả sự tham dự của Mỹ trong chủ đề : « Người Mỹ có nên lập chính phủ liên hiệp ở Nam VN không ? » Đây là trò thối nhất của mấy anh Mỹ trong hội The Avocates, người Mỹ lấy cái quyền gì mà muốn hay không muốn, nên hay không nên lập chính phủ liên hiệp ở VN, các anh Mỹ ngu ngốc trên tường Nam VN cứ y như là một thuộc địa của Mỹ từ lâu, và ông Đại sứ Bunker cứ trông mình y như là một viên toàn quyền Pháp ngày trước.

VIỆT NAM TA

Trên là những chuyện người bạn đồng minh Mỹ, còn bây giờ là chuyện VN ta, từ đầu năm 1970 tới nay VN ta có nhiều trò sôi nổi xôm tụ nhất. Trò Trần ngọc Châu, trò người nghị Chức kiện thuế kiện ước để vọt ra thuế song hành còn nặng hơn kiện ước một lần nữa, trò tố tụng lãnh tham những ở thượng viện, trò đi Mỹ rồi không đi của phó Kỳ, trò bầu cử bán phần thượng viện, trò những gia nhân chế độ cũ chê những người đương quyền là những người thối qua những việc làm thối, trò Tối Cao Pháp Viện hủy bản án Trần ngọc Châu, trò phế binh mở chiến dịch cầm dùi, trò sinh viên tuyệt thực, trò chửi bới nhau ở thượng, hạ viện, trò tham những giết người Hà thúc Nhơn, trò huynh đệ chi binh uýnh nhau ở Huế, trò tái tôn xưng Ngô đình Diệm, trò thay đổi nội các, trò Lữ Văn, Lê văn Thu, Ngô quang Tường, và trò cứu trợ Việt Kiều hỏi hương, cứu trợ nạn lụt miền Trung, tóm lại nhiều trò lắm.

TRÒ TRẦN NGỌC CHÂU

Trò nhà nước bắt giam Trần Ngọc Châu và trò chửi bới Ngô công Đức là hay trò chính trị sôi nổi nhất. Trần ngọc Châu bị bắt ngay trong tòa nhà Lập Pháp, bị lôi đi đánh ngất « như một con vật » khiến nàng Kiều khóc bù lu bù loa, khóc từ tòa nhà hạ viện vào tới khám ra tới tòa, kết quả anh Châu của nàng Kiều lãnh cái án 10 năm tù ở, còn người đồng chí Hoàng Hồ trốn biệt sau khi mang cái án tử hình khiếm diện, còn Phạm thế Trúc lưu vong luôn. Vụ án được các luật sư cố bự Vũ văn Huyền, Vũ văn Mậu lôi lên Tối Cao Pháp Viện, và viện này phá luôn bản án

GAI PHAM HEO

của tòa Mặt Trận mà không đi giao, lý do lệnh tổng giam của người tổng trưởng quốc phòng không hợp pháp, sự bắt giam Trần ngọc Châu vi phạm điều 37 Hiến Pháp.

Nhà nước bị một cú chơi vơi của TC PV sau cú xính vính vì một phán quyết trước đó «thuế kiểm ước ban hành không có căn bản pháp lý». Chỉ tội thằng dân thấp cổ bé miệng suốt mấy tháng công lưng đóng thuế cho một sắc thuế không có căn bản pháp lý! Vụ Trần ngọc Châu hiện còn được hâm nóng lại vì Châu vẫn chưa được thả, trong khi Tổng Thống gửi qua Hạ Viện một văn thư yêu cầu viện này làm thủ tục truy tố lại Trần ngọc Châu để có thể nhúm một cách không vi hiến như lần trước.

Còn vụ Ngô công Đức, sau khi người Ngô công Đức chẳng hiểu vì «ít học, muốn nổi tiếng sớm» (chữ của nghị Chức) nên đã đưa ra đề nghị nên lập một chính phủ liên hiệp lâm thời ở Nam VN trước khi đi Tây, và Đức bị cả nước lên án là tiếp tay với CS, nhiều nơi biểu tình đã đảo Đức, đốt hình nộm, và đòi tùng xẻo Đức có đoàn thể đem cả «đại dân» ra phi trường toan bắt Đức, nhưng khi Đức về mọi việc đã chìm luôn, chẳng thấy ai dám giết Đức để lãnh 1 triệu đồng của lái pháo Hoàng đình Tử, trừ 1 trái lựu đạn nổ đe dọa.

ĐIỀU HIỀU THIẾN

Người Nguyễn cao Kỳ cũng đã làm sôi nổi dư luận khá nhiều, dư luận cho ông Kỳ là một thứ điều hầu ở VN, cái sôi nổi thứ nhất là ông Kỳ chứ những phụ tá của ông Thiệu là «một lũ ăn hại đái nát» sau khi tố ông Thiệu đã mua một cái tàu đi cầu cá cả vài triệu bạc, ông Kỳ còn nói là nhường cho ông Thiệu năm 67. Ông Thiệu phản pháo nói là chính ông Kỳ xin đứng chung với ông chứ chẳng có nhường gì hết, về việc cái tàu thì không có, còn nói chuyện phụ tá thì thứ hỏi phụ tá của ông Kỳ đã sạch lấm sao, vì lời nói này mà Đặng tế tử của ông Ngoại Bạch Tượng đi Mỹ luôn không về.

Cái sôi nổi thứ hai là trước khi lên đường đi Mỹ dự cuộc xuống đường của nửa triệu điều hầu Mỹ, ông Kỳ lên tivi nói những lời trần trụi: « Nếu ông có ngã xuống thì cũng là ngã cho quê hương». Ngày ông ra đi có ba ngàn điều hầu Hồ Nai đưa tiễn, nhưng qua tới Pháp vì trời lạnh nên ông teo luôn không đi Mỹ nữa, ngày ông Nixon đưa ra 5 điểm hòa bình ông Thiệu triệu ông về, và ông trở về không kèn không trống. Từ đó ông có danh hiệu điều hầu thiến. Lập trường của ông Kỳ cũng thay đổi luôn luôn, từ không thêm nói chuyện với một thằng CS nào hết, tới phải nhận MTGP là một thực tế chứ chưa là một thực thể, rồi chấp nhận cuộc ngưng bắn dưới bất cứ hình thức nào, và sẵn sàng đứng sang một bên nếu ông là một trở ngại cho hòa bình. Hành động đứng sang một bên đó cũng là một hành động tìm kiếm hòa bình, thứ hòa bình chỉ còn cách ta 100 mét như ông Thiệu nói.

Khi tôi đang viết những giòng này thì ông Kỳ đang chu du bên Mỹ và đang nát óc vì 5 câu hỏi mất dạy của một tờ báo Mỹ.

TỔ TƯỞNG

Cũng trong năm 1970, phong trào tổ Tưởng tham những cũng nổi bật, người đứng ra tổ Tưởng đầu tiên là ông Nghị Nguyễn văn Chức. Ông tổ Tưởng Trí ngay ở diễn đàn thượng viện sau vụ bốn va ly bạc lậu bị bắt ở Tân Sơn Nhất có dính dáng tới một người bà con ông Trí, ông Trí nổi sừng thách ông Chức đấu súng, cái sự thách này kèm với một quả lựu đạn nổ trước nhà ông Nghị Phạm Nam Sách làm ông Chức sờ luôn cái hồ sơ của năm vị tướng tham những sau mà ông định tổ đã quăng vào một xô. Cũng trong năm này có một vụ đấu lý giữa tướng Soạn và nghị Giải chung quanh một vụ tổ tham những, mới đây tướng Hai lại thách một dân biểu đấu lý nữa cũng quanh một vụ tổ tham những, nhưng ông dân biểu từ chối vì tổ ầu.

Nạn tham những năm 70 được kể như leo lên hàng đầu qua vụ Hà Thúc Nhơn ở Nha Trang, ông Nhơn đã lập chiến khu chống lại cả tập đoàn tham những rồi đi tàu suốt, sau đó là vụ cô Lữ Văn đình đáng tới một vụ buôn lậu kéo theo vài ông lớn đương quyền, vụ chủ tịch công ty Điện Lực bị Giám Sát Viện hài ra 7 tội tham những.

NGƯỜI CHẾ ĐỘ CŨ CHỬI NGƯỜI CHẾ ĐỘ MỚI

Trong năm 70 có hai vụ bầu cử, bầu hội đồng Đô Thị Tỉnh và bầu bán phần Thượng Viện, trong vụ bầu bán phần Thượng Viện, nhóm «gia nhân» của chế độ cũ lợi dụng thời gian vận động tranh cử chửi nát nước những người của chế độ mới là người thổi, làm việc thổi, cuộc đảo chánh 1-11 là một cuộc phản loạn, cái chuyện này kéo dài từ cuối tháng 7 tới tháng 11. Nhân ngày kỷ niệm cách mạng, phe chế độ cũ rầm rộ tổ chức ngày giỗ Ngô đình Diệm, dân chúng một vùng đã treo cờ ngày 26-10 ngày Quốc Khánh cũ và tại Hồ Nai người ta hát bài suy tôn Ngô tổng thống. Còn những người của 1-11 như tướng Minh, Đôn, Đình thì thú nhận sự thất bại về chính trị của họ sau ngày cách mạng thành công. Sự phục hoạt của chế độ cũ làm các sự cụ, sự cầu chùa Ân Quang lo lắng, quên cả đức từ bi và đòi phải diệt ngay nếu chúng ngóc đầu dậy.

CHIẾN DỊCH CẨM DÙ

Dường như từ sau ngày cách mạng, chưa có năm nào có nhiều cuộc xuống đường như năm nay, phe binh sau khi mở chiến dịch cẩm dù chiếm bừa đất công thổ đã rầm rộ xuống đường, các sinh viên cũng xuống đường, cả hai lực lượng trên bị ăn lựu đạn cay, ăn dùi cui liên miên, rồi các nghị sĩ dân biểu nhảy vào ăn có khí đem tổ những sự tra tấn dã man của những người bạn dân như đốt đầu vú các nữ sinh viên sau khi lột trường họ ra treo ngược chiêm ngưỡng, đốt đầu dương vật các nam sinh viên v.v, Bị tấn công dữ dội nhà nước đã phải trả tự do cho những sinh viên này. Về phía phe binh thì đã có những cuộc «chạm súng đâm máu» tại Saigon cũng như ở nhiều tỉnh khác. Ông Tổng Cựu chiến binh đã ăn gậy phe binh tới chảy máu mồm, phong trào phe binh thành phong trào kiêu binh.

VIỆT KIỀU HỒI HƯƠNG

Cuộc đảo chánh ở Kampuchia thành công, và người bạn tân đồng minh đã thắng tay chơi Việt kiều trên đất Miên, Trên giòng sông Cửu Long hàng trăm xác Việt Kiều bị chặt đầu trôi sông, hàng trăm người khác bị bắn tập thể ở các trại tập trung, hàng vạn gia đình bị cướp phá, tài sản và cả trăm ngàn Việt Kiều chạy trốn

qua biên giới về VN với hai bàn tay trắng. Nhà nước VN điên đầu vì việc cứu trợ, về việc đối phó ngoại giao với tân chính phủ Miên, theo ông Ngoại Trưởng, thì sờ đi mà khi Việt Kiều bị cấp duồn, chính phủ ta không lên tiếng ngay là vì cánh cửa ngoại giao cần thiết hơn, như vậy cánh cửa ngoại giao Việt Miên đã được xây dựng bằng khá nhiều xương máu.

CÁI HƯƠNG TRONG THÁNG 11

Dân chúng nhất là miền Trung đang chơi vơi vì sắc thuế hối xuất song hành, chơi vơi vì những cuộc pháo kích, thì ông trời, nếu quả có ông trời lại gieo thêm cho một cái tang tóc lớn nữa, hàng trăm người bị cuốn trôi theo giòng nước, cùng với nhà cửa hoa màu, gia súc, dường như ở VN tháng 11 năm nào cũng có những chuyện tang thương xảy tới, phải chăng đó là cái hương, trước vụ lụt này, chính phủ đang ngắc ngư vì vấn đề cứu trợ. Có lẽ suốt ba năm cầm quyền, không một năm nào ông Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu được nghỉ ngơi thông thả lấy một phút, ai bảo làm tổng thống là sung sướng! Trăm sự đều đổ dồn lên đầu lại còn phải nghe bao nhiêu điều ong tiếng ve của các vị dân biểu, nghị sĩ, lãnh tụ các đảng đối lập.

Trong những điều ong tiếng ve đó có lẽ những lời sau đây nặng nề nhất với ông Thiệu.

1— Nghị sĩ Nguyễn văn Chức : Triều đại Nguyễn văn Thiệu là triều đại tham nhũng nhất, bần thiêu nhất.

2— Nghị sĩ Phạm văn Tâm : Tổng Thống Thiệu không đánh giá nổi cuộc chiến, cuộc chiến không tàn lụi mà chế độ sẽ tàn lụi trước cuộc chiến.

3— Giáo sư Nguyễn văn Bông: «Những người lãnh đạo quốc gia này nói không làm chính trị, vậy họ chỉ biết cai trị»

4— Nghị sĩ Vũ văn Mẫu : «Những người lãnh đạo ở đây cũng không biết cai trị nữa, nếu biết đã không gặp phải những bế tắc về chính trị, về kinh tế về xã hội v.v Chính sách của nhà nước là chính sách đã điếu»

Hiện tại mới có chừng ấy chuyện xảy ra trong nước ta và nước Mỹ, một nước có liên hệ tới VN mà tôi vừa «nói láo lại» cùng bạn đọc, không chừng sẽ còn nhiều chuyện khác sẽ xảy ra nữa, nhưng thôi, để xin hẹn cùng bạn đọc tới số đầu xuân.

Việt Nam một năm qua, tóm lại, là một năm đầy xáo trộn, và xáo trộn liên miên, viễn ảnh hòa bình vẫn chỉ là một ánh sao mờ nhạt, súng vẫn nổ, người vẫn chết, ngân sách quốc gia vẫn tăng, thuế cũng ngày một nặng, thanh niên đi lính vẫn một ngày một nhiều, trong khi ngành sản xuất kinh tế ngày một đi xuống, do đó nạn tham nhũng ngày một bành trướng. Nhưng dù sao trước một mùa xuân mới, chúng ta vẫn có quyền hy vọng tất cả những chuyện xảy ra ở trên đều đi ngược lại. Có hy vọng vậy chúng ta mới can đảm mà sống.

GIẢI PHẨM HEO

Đoán Mộng

NĂM CON HEO

Nguyên văn ô ri gin của
BẢN CỐ TỬ ĐẠO NHÂN
HÙNG PHONG chụp lén

LỜI MẠ KÈN

Làm kiếp con người thờ phật ở trên
cõi ba vạn chín nghìn này, vốn dĩ nó rắc rối
to tình ghê lắm!

Thứ nhất lại nhằm vào cái năm cầm tinh
con heo nọc như năm nay, thì cái vụ to tình
kia lại càng rắc rối gấp mấy mươi lần. Chả
là vì từ thuở xưa đến giờ, loài người
vẫn có chung quan niệm là coi khinh loài heo,
coi loài heo mắc dịch mắc toi là giống súc sinh
gơ dáy đủ mọi khoản, kể cả cái khoản gọi là...
ái tình! Bằng chứng những câu: Ở đơ như
heo, ăn uống như heo, mần tuồng con heo (tức
mần tài tử si la ma Cò-Soong) vân vân... vốn
là những lời rủa xả rất lý thú, thường xuất
hiện trên đầu môi chót lưỡi người ta, mỗi
khi họ muốn phết hắc ín lên mặt kẻ khác.

Thậm chí, ngay trong lãnh vực tử vi bói
toán, con heo cũng bị chê quá; có 12 con giáp
thì nó bị xếp vào hạng đen đò. Như vậy đủ
hiều người ta khinh ghét cái giống heo biết
là chừng nào!

Trở lại vấn đề năm con heo nọc!

Bởi quan niệm không chút siu thom tho
nào cả đối với con vật "cầm chịch" như vừa
diễn tả bên trên, hóa cho nên mọi người đều
tin tưởng rằng mỗi khi "năm heo" trở về ngôi
chòm hêm suốt bốn mùa cây cỏ, là loài người
lại chịu rất nhiều ảnh hưởng xấu xa như
nhước của nó. Xấu xa như nước nhất về hai
khoản "dóp rít" và "ái tình"!

Ac nôi, dop rít và ái tình lại chính là
hai khoản tối ư quan trọng, hai khoản vô
cùng cần thiết "không có không xong" của con
người. Điều đó mới rất mực khốn lộn vậy!

Nên chỉ trong năm con heo nọc hiện tại
đây, loài người muốn sống cho yên thân phê
phần thì cần phải "tăng swong" ghê lắm về
khoản dop rít cũng như ái tình. Dop rít sao
cho có chừng mực, không được tham lam quá
kéo mức nghẹn bắt từ thì nguy ời là nguy!
Villa biệt thự thì xa mà "lồng nha" rất gần
kề đó!

Riêng khoản "ái tình" cũng rừa. Nghĩa
rằng nếu có muốn "giải trí" tí tí thì cũng một
vừa hai phải thôi. Bằng không nếu ham hố quá
e rằng sẽ có nhiều phiền vọng đóng vai anh
lái buôn sữa kim cương lậu; hoặc cậu chó
bị quắt hẻo hết bố nó cả cơ hội là lướt về sau
(gọi nôm là teo chim dấy); hoặc cùng nữa thì
rất có thể được hân hạnh vác chiếu ra tòa về
tội dụ khị gái ngoan, xâm phạm tiết hạnh hoa lá
vườn người...v.v... Ôi chao, lúc đó sự nghiệp
rách bươm là cái chắc còn gì!

Tóm tắt lại: Trong năm con heo mắc
dịch mắc toi này, người người cần phải đề
phòng kịch liệt trước bất cứ mọi khoản ngon
lành hấp dẫn nào. Mà phương pháp đề phòng
có bảo kê chắc chắn nhất, thiết tưởng không
gì hay hơn bằng cứ dựa vào những con mộng
mị hàng đêm, rồi từ đó suy diễn ra những
phần "ách xi đặng" sắp sửa xảy tới, do con
đường đời khúc khuỷu mấp mô đầy mớ rừa
"rất ư là chó đẻ" mang lại!

Dưới đây là một số trường hợp mộng mị
điển hình, chắc chắn sẽ đến với chúng ta
trong năm con heo nọc hiện tại. Trân trọng
mời hải nội chư quân tử cứ cộp bi thả dãn
mỗi khi thấy nó xuất hiện đặng biết đường
mà tìm thầy chạy thuốc khiến cuộc đời được
thơ thới hân hoan phần nào...

MƠ THẤY VÔ CHƠI «NHÀ HÁT TÂY»

— Bạn đã có triệu chứng của hai căn
bệnh rất khó trị bệnh thối tai và chứng hời
mồm. Vì xưa nay dân Annam ta vẫn quan
niệm rằng «Gần mực thì đen, gần cầu
cũng công thì lấm dứ». Từ mấy năm nay
bất cứ người Annam nào vô phúc bèn
mãng tới gần Nhà Hát Tây dường như
cũng đều bị lây vi trùng của hai căn bệnh
đó cả. Và có lẽ bạn cũng đã là một trong
đám nạn nhân không may đó, hóa nên
thánh mới linh thiêng báo mộng cho biết
trước mà đề phòng?

Lời khuyên hữu ích: Hai chứng bệnh
này vốn do cùng một giống siêu vi trùng
gây nên, các nhà khoa học trên thế giới
tới nay vẫn hoàn toàn bất lực, chưa khám
phá được ra môn dược liệu nào chữa trị
cả. Do đó bạn chớ cần phải tốn tiền cho
lang tây lang ta ăn cũng đừng tìm đến
đền nọ phủ kia để lo hồi lễ thánh mắt công!
Bây giờ thản tiến bộ rồi, thánh chả thích
chuyện ăn uống lem nhem nữa đâu. Tự
hậu bạn cứ «bưng tai bịt mũi» mỗi khi có
việc phải đi ngang nhà hát tây, ấy là phương
thuốc thần diệu nhất. Cam đoan vi trùng
của 2 chứng bệnh ác ôn kia sẽ cóc thể nào
xâm nhập thêm được vào cơ thể bạn nữa.
Lâu dần chứng bệnh còn lại sẽ tự nó
giảm đi.

MỘNG THẤY ĐẠI TÁC PHẨM «PHI LẠC SANG TÀU»

Trong năm con heo này số bạn có triển
vọng được mần lớn. Tuy nhiên bạn lại có
cả căn tu nữa. Hóa cho nên đề gọi là dung
hòa điếm thánh dậy, bạn chỉ nên tu một
nửa còn nửa kia thì dùng để mần lớn cứu
đời. Như thế chúng sinh sẽ kêu bằng «đờ
mi tăng đờ mi tục» vậy!

Lời khuyên hữu ích: Mặc dù «phi y»,
chỉ tu một nửa, nhưng bạn cần tham gia
công việc xã hội thật hưng hân thì sau này
họa chẳng mới có cơ được lên cõi «nát» bần.
Mà chiếu theo ý thánh dậy ở điếm mộng

này, thì công tác xã hội tốt hơn hết chớ
bạn không gì bằng việc đứng ra
soa nắn các hoang thai, an ủi
vỗ về thật kịch liệt những người
đang phải mang nặng những hoang thai
đó.

Một khi hoàn tất nhiệm vụ cao cả rồi
thì công đức của bạn lo gì chẳng viên mãn
tròn xoe? Lúc ấy dù mới chỉ tu một nửa
nhưng bạn sẽ đâu khác gì những người tu
cật lực... «một chằm phân chằm em ời»?
Quê hóa vậy thay!

MƠ THẤY SẮM TIVI, LA DÔ MỚI TINH

— Năm nay coi bộ bạn sắp vất vả
về tình yêu rồi đấy! Người bạn đời mà
bạn sắp «tậu» về sẽ chăm nói vô cùng,
sẽ eo éo suốt ngày khiến gia đình nhà cửa
luôn vui nhộn không ngừng. Do đó, bà con
lối xóm cũng được nhiều dịp giải trí thích
thú không thua gì lúc thôn thức nền cái
lương tân nhạc của đài truyền hình và
truyền thanh nhà nước.

Bạn nhớ kỹ một lời khuyên: Hãy o bế
bộ máy thần kinh ngay từ bây giờ là vừa!

MƠ THẤY ĐÓNG VAI THỢ SĂN, VAI ĐEO SÉNG TAY CẦM... BOA NHA

— Bạn có rất nhiều triển vọng trở
thành «thảm tử trừ gian» bất đắc dĩ. Hàng
ngày bạn nên tự ngắm trước gương soi
thật kỹ, cũng như thỉnh thoảng bạn cần
kiểm soát lại đầu trán coi đã có tí... sừng
hươu nào nhu nhú ra chăng?

Một lời khuyên hữu ích cho bạn: Không
nên đời xa người yêu quá hai tiếng đồng
hồ mỗi ngày. Ban đêm nên đi ngủ sớm,
ban ngày nhớ săn sóc sức khỏe đặng tránh
bệnh đau lưng!

MƠ THẤY MÙI SÚP THƠM LỪNG TỪ BÊN HÀNG XÓM BAY QU

Mỗi ngày bạn hãy coi lại «nồi súp» nhà
mình xem có bị thủng lỗ nào không? Đồng
thời, bạn cũng nên đề phòng cẩn thận
nền tái chánh gia đình kéo nó âm thầm và
lặng lẽ đi theo cổ xí dách, cổ tư sắc, hay
120 quân chần cạ tổ tôm... đề nhậy vô nồi
súp nhà hàng xóm từ lúc nào rồi cũng nên?

Lời khuyên hữu ích: Áp dụng triệt để
câu ranh ngôn của cô nhân «Đồng tiền liền
khúc ruột» là chắc ăn hạng nhất! Đồng
thời khai thác đến cùng cái đức tính quẻ
hóa «đo lợ nước mắm, đém củ dưa hành»,
cam đoan bạn sẽ tha hồ yên tâm thơ thới...

MƠ THẤY BẠN ĐƯỢC LÊN CHƠI HAI TRÁI ĐỒI BỤ MẮT MÈ, CÓ ÁNH SÁNG HÀO QUANG :

— Nói theo giọng thầy bói sờ mu
rùa chuyên nghiệp thì cái số của bạn là
«thân cư thế». Nghĩa rằng bạn được nhờ
vợ nhà ghê lắm. Nàng sẽ giúp bạn tạo dựng
một cuộc đời giàu sang sung sướng, đi xe
tu bin ở phòng máy lạnh, mà cóc phải vất
vả khó nhọc gì hết cả...ngoài tài giao thiệp
lấy lừng của nàng thôi!

Lời khuyên vô cùng hữu ích: Bạn chỉ
nên ung dung hưởng nhàn, đừng bao giờ
dại dột thắc mắc đến công việc «mần ăn
riêng» của vợ. Cũng như bạn cần phải kiên
gan trì trí trước mọi «nghịch cảnh», can
đảm gạt bỏ óc tư hữu nhỏ nhen...thì sự
giàu sang kia mới ở với bạn lâu bền được.
Vả chẳng các ông già xưa chẳng từng có
câu «ở đời muôn sự của chung» đó sao?
Có đáng mẹ gì đâu «cái đó» mà phải mắc cỡ
mí lị hậm hực ghen tương, đúng không
bạn?

MƠ THẤY NGỰA CHẠY

— Trong lãnh vực tình cảm, bạn đang
chịu nhiều thua thiệt ghê lắm. Mỗi tình
mà bạn hằng ấp ủ có nhiều triển vọng đi ở

(Xem tiếp trang 52)

GIẢI PHẨM HEO

NĂM MỚI LUẬN VỀ: SỐ MẠNG 2 ông Chánh Phó Tổng

• ĐẶNG VĂN HẦU

VỀ ÔNG RÂU KẼM

Một nhà văn thuật truyện sau đây về Phó Tổng Thống Nguyễn Cao Kỳ :

«Tôi được gần ông để làm một công việc ước định, với tư cách người viết văn chứ không phải với tư cách công chức hạng trung. Ông đối với tôi rất lịch sự, ví dụ không để cho chờ đợi lâu, dù có đến sau vài ba ông dân biểu, tổng giám đốc. Tôi có nhận của ông một số tiền ứng trước, tôi đã làm việc quá số tiền đó, nhưng về sau làm việc không đúng lời giao ước, ông tỏ ý không bằng lòng. Tôi hứa làm lại, nhưng sau đó không đến nữa. Ông không hỏi và phần việc tôi đã làm vẫn còn trong tay tôi.»

Như thế, ĐVH nói, anh có lỗi mẹ nó rồi còn gì? Nếu muốn, ông Râu Kẽm có thể đưa anh ra tòa về tội bội tín. Ba năm tù! Ba năm tù...

Anh bạn cười hà hà :

«Đúng! Nhưng ông không kiên, và tôi vẫn định...bao giờ khăm khá sẽ gửi trả. Chẳng may Tết Mậu Thân đến, rồi kiểm ước, rồi song hành, có lẽ phải đợi bao giờ ông rách, ông đến đòi mới trả. Trả dân, mỗi tháng vài ghim tiêu đỡ. Còn bây giờ...»

Anh bạn im lặng, ĐVH hỏi tại sao gặp người lãnh đạo tốt, anh lại rút dùi. Anh bạn cười đau khổ. Thì ra ông Râu Kẽm có thừa lịch sự, nhưng lại quá «hách»!

«Thứ hách ngăm của con người hết sức tự tin — anh bạn nói tiếp — và đó là một tính tốt ở một nhà lãnh đạo. Nhưng ông hách quá, theo tôi nghĩ, dưới mắt ông không có ai có kỷ luật nào hết. Trong khi đó thì, xin thú thật, tôi cũng hách, hách ngăm, có lẽ còn hách hơn ông: một người tin mình độc nhất xứng đáng làm đầu tàu cho cả một dân tộc, còn một người tin mình độc nhất xứng đáng làm người lái chiếc đầu tàu đó. Vì thế mà vỡ».

A ra thế! Một người muốn làm chủ tất cả, một người muốn làm thầy cho ông chủ! «không hẳn thế! Mình chỉ muốn làm cố vấn, cố vấn được nghe thì là thầy, không được nghe thì chỉ là anh làm công.» Anh bạn nhà văn kể ông Râu Kẽm đối với anh rất đôn hậu, không chấp trách quần áo bê bối, râu ria lộn xộn. Nhưng anh bạn vẫn không thấy thoải mái. Một lần, có mặt mấy ông tổng ủy viên, thiếu tướng, tổng giám đốc, ông Râu Kẽm phẩy phẩy xin lỗi đi sang phòng bên cho thợ cắt tóc xén lại chút tóc mai. Một lần có ông tổng ủy viên đến trình việc mà ông nhìn đi đâu, chẳng nghe gì hết. Chẳng nghe thấy gì hết, đó là đặc điểm của Phó Tổng thống Kỳ. Ông tự tin ở lẽ phải và sự khôn ngoan, sự sáng suốt của ông quá đi. Không ai, trừ viên đại sứ Bunker, có hy vọng trở thành cố vấn của ông.

Đó là ý riêng của anh bạn. Đặng Văn Hầu gần gần đồng ý với anh, vì có lần được

nghe một người bạn «từ ngày để chỏm» của ông phó Kỳ thuật lại rằng từ hồi còn đi học lớp Nhì, lớp Nhất, «anh Kỳ đã luôn luôn cầm đầu nhóm bạn chơi với anh. Có thể vì thông minh sắc sảo, có thể nhờ tính tình quyết đoán, không do dự, cho nên bạn bè rất tin cậy nơi anh.»

Sự thành công, cũng như sự thất bại, của ông Tướng Râu Kẽm trở nên dễ hiểu. Trong mấy năm 64-65, sau khi giết ông Diệm, lòng người trở nên hoang mang lắm. Vì không ai có kinh nghiệm chính quyền, nên phải đối phó thế nào với Cộng Sản, phải đối phó thế nào với Hoa Kỳ, với Phật giáo, với Kỳ tô giáo... không ai có ý định rõ rệt nào. Bây giờ nghĩ thế này, ngày mai có thể nghĩ khác, tùy theo tin tức hằng ngày, tùy theo lời khuyên lung tung của kẻ nọ, người kia. Cứ như thế thì chỉ 6 tháng nữa là quân cộng sản vào Sài Gòn. Người Mỹ biết thế, muốn làm một việc gì và đã sẵn sàng. Nhưng về phía Việt Nam không ai dám nhận trách nhiệm trước sự yêu cầu của họ. Trừ một mình Nguyễn Cao Kỳ. Ông Kỳ bằng lòng cho Mỹ đem quân vào Việt Nam vô hạn định, bằng lòng tổng oanh tạc Bắc Việt, bằng lòng cho quân đội Mỹ tiêu đô la đỏ, bằng lòng cho Mỹ lập đài truyền hình, bằng lòng dùng đô la đổi được cho quân nhân Mỹ vào việc nhập cảng ti vi Denon hay Sanyo, xe Suzuki hay Honda, tủ lạnh Hitachi hay Mitsubishi.. Nói tóm lại, đi thẳng vào khu vực ảnh hưởng của Mỹ, đi vào mà không bao giờ thoát ra được.

Lịch sử sẽ phê phán hành động ấy của Thiếu tướng Nguyễn Cao Kỳ. Nhưng điều mà người ta xác nhận được ngay từ bây giờ là sự quyết đoán và tinh thần sáng suốt của ông đã thật sự là nguyên nhân căn bản của sự thất bại của Cộng sản hiện nay. Nói một cách khác, chính ông Kỳ đã đánh thua Cộng sản. Bằng một lý luận chính xác. Ví dụ: có cần chống Cộng sản không? Trả lời có! — Có cần Mỹ giúp không? Trả lời có! Muốn Mỹ giúp, có cần dành cho họ một số quyền lợi không? Trả lời có!.. Như thế là xong, chỉ còn có việc thi hành. Thật giản dị.

Điều đó chứng tỏ ông Râu Kẽm ít mất công suy tư vô vẩn. Đó là một ưu điểm lớn khi tình hình rối rắm, nhưng dần dần tình hình được ổn định, thì đó là một khuyết điểm. Trước hết vì bản tính hào hùng, ông Kỳ hiểu lầm người Mỹ, hay nói cho đúng là giống người anglo-saxon. Như người Anh, người Mỹ không thích loại anh hùng quán thế (trùm đời) mà thích loại anh hùng khiêm tốn, bình dị, kiểu Churchill, Stevenson, Roosevelt: khi nhiệm vụ đến thì làm hết sức, dù thành hay bại vẫn không để cho bản tính tự nhiên của con người mình thay đổi — không lớn lối, không màu mè, nhất là không «anh hùng cá nhân» để đi dần dần tới «lãnh tụ anh minh» của dân tộc.

Người Mỹ, sau kinh nghiệm về Tổng Thống Diệm, rất sợ hạng người sẵn sàng hy sinh cho một lập trường tư tưởng hay chính trị nào đó — trừ trường hợp hy sinh cho chính họ. Phó Tổng Thống Kỳ chưa phải, nhưng rất có thể trở thành một Tổng Thống Diệm thứ hai, nếu sau này ông được thời thế đưa lên vị trí anh hùng, và khi đó, sẽ có thể, cũng như ông Diệm, thấy quyền lợi của quốc gia Việt chống lại quyền lợi của quốc gia Hoa Kỳ.

Điều thứ hai là Phó Tổng Thống Kỳ sáng suốt, quyết đoán, nên vì thế mà đơn giản. Trong tâm trí ông, tư tưởng phải đi liền với khoa học. Mỗi khi ông nói đến bốn nghìn năm văn hiến Việt Nam chắc hẳn ông đã mỉm cười trong bụng. Ông không tin người Việt, nhất là người Việt miền Nam, có thể tâm bất cứ gì về nghệ thuật, tư tưởng, có thể vượt qua được người Âu, Mỹ.

Không nói đến người ngoài trong số thân hữu của ông đã có người làm công việc lập thuyết, đưa ra mấy quan điểm về dân chủ rất có giá trị, nhưng ông đã không hỏi đến trong khi nắm chính quyền trong tay, mà cả khi đã nhận nhiệm vụ Phó Tổng Thống, lãnh đạo mọi công tác văn hóa trong nước, ông cũng không tìm cách giới thiệu những quan điểm đó với quốc dân.

Nói tóm lại, sự quyết định nhanh nhẹn làm cho ông Kỳ thiết yếu là người hùng của thời loạn. Vốn học thức giới hạn và đời sống, khi vui chơi khi hoạt động, không để cho ông nhiều thì giờ suy tư, đủ để tin tưởng vào vận mệnh huy hoàng của dân tộc Việt không lệ thuộc bất cứ cường quốc nào trên thế giới.

VỀ CẬU BẢY MỸ THO

Đặc điểm của Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu, do chính ông nói ra, là «lý». Nhưng «lý» là thế nào? Lý là bình tĩnh trong khi mọi người bối rối. Trong một cuộc đấu khẩu, người thắng thường tỏ ra vui tươi hân hoan, người thua thì xạm mặt xấu hổ, duy có người lý là giữ được thần sắc thản nhiên như lúc bình thường. Trong một cuộc đấu tranh quan trọng về chính trị, người lý là người biết nói như tướng De Gaulle: «Ta mới thua một trận, ta chưa thua cả cuộc chiến tranh». Ý nghĩa của câu nói là mặc dù sự thất bại hay cơ nguy đã đến, nhưng nếu ta chưa chết hoặc chưa thua hẳn, thì chỉ còn một ngày, một giờ, ta vẫn có quyền hy vọng.

Người ta nhớ cách đây khoảng mấy trăm năm, thành Goa — thuộc địa Bồ Đào Nha ở Ấn Độ — bị quân Ả Rập vây khốn, dân trong thành chết bệnh và chết đói rất nhiều, đến nỗi phải yêu cầu viên thống đốc xin hàng. Viên thống đốc đồng ý, nhưng thấy một số binh sĩ còn tinh táo, nghĩa là

GIẢI PHẨM HEO

còn đứng được, ông đòi chờ đến hôm sau mới ra hàng. Dân đói không chịu, nhưng viên thống đốc giữ vững lập trường, vì cho rằng còn đứng vững được một ngày thì còn cố giữ, vì trong một ngày có thể có nhiều sự lạ có thể xảy ra. Dân chúng cười mỉa. Nhưng quá nhiên trong đêm bên phe tấn công được tin có cường địch đang đe dọa cắt đứt đường rút lui của họ. Viên chủ tướng Á Rập phải hạ lệnh mở vòng vây, rút quân về phía Bắc ngay trong đêm. Đến sáng, khi dân thành Goa định ra hàng thì nhìn ra ngoài thành không còn thấy bóng cờ Á Rập nữa. Người ta nói sơ dĩ có phép lạ này là vì viên thống đốc cầu nguyện suốt đêm bên cạnh thi hài một vị thánh. Vị thánh, lúc sống là một thầy dòng Ky tô giáo, đã thi triển phép lạ, cứu thành Goa — đó ít ra là điều tin tưởng của người trong bốn đạo.

Tổng thống Thiệu là tín đồ Ky tô giáo. Chắc ông còn nhớ nhiều trường hợp "phép lạ" như nói trên. Phép lạ, nhưng theo nhiều người, chính là sự gan góc, kiên trì. Viên thống đốc thành Goa chắc hẳn biết có sự vận động để một lực lượng nào đó đến tấn công phía sau đạo quân Á Rập. Ông ta cần cố gắng chờ đợi, nhưng không thể tiết lộ tin đó cho dân chúng, nên ông lợi dụng tinh thần ngoan đạo của nhiều người mà gán sự thắng lợi cho phép lạ.

Riêng đối với ông Thiệu phép lạ đã diễn ra ít nhất là 4 lần. Lần thứ nhất, được kể như người bình tĩnh, được Hội đồng Quân lực chọn để hóa giải bớt tinh hăng hái của Thiệu tướng Kỳ. Lần thứ hai, nhân dịp ứng cử Tổng thống, ông Kỳ nộp đơn trước, sửa soạn đã xong, nhưng ông Thiệu nhất định nhận danh tinh thần dân chủ, ra tranh với ông Kỳ. Các tướng lãnh cho rằng quân đội sẽ chia làm 2 khối, rất nguy hiểm. Ông Thiệu không đồng ý. Các tướng lãnh viên lẽ ông Kỳ nộp đơn trước, ông Thiệu trả lời ông còn thì giờ nộp đơn hợp lệ Hội đồng Quân lực họp ngày đêm thì giải pháp Cả nước ngóng chờ tin tức, các tướng lãnh, cả tướng Kỳ, nôn nóng bàn bạc. Riêng một mình ông Thiệu vẫn thản nhiên: "Hiển pháp cho phép mọi công dân ứng cử, vậy tôi ứng cử. Cuộc vận động có đầy đủ điều kiện hợp pháp, tôi sẽ giữ đúng luật pháp. Quân đội không có lý gì để chia rẽ, vì chúng tôi không ứng cử với tư cách tướng lãnh; mà nếu quân đội cử chia rẽ thì đó là lỗi ở kẻ khác, không phải ở tôi". Ông Thiệu giữ vững lập trường, và rút cuộc, để quân đội không bị lũng đoạn, nhiều người đã yêu cầu ông Kỳ rút lui. Ông Kỳ quyết định trong giây phút: ông không tha thiết với chính quyền đến thế. Thế là ông Kỳ thua trong cuộc thi loại vào chức vụ quốc trưởng. Sự hy sinh của ông được một số anh em thông cảm và kính trọng, nhưng nhiều người bị thiệt hại vì không được làm nhân vật có công "đào tạo" ra Tổng Thống Nguyễn Cao Kỳ, nên đề quyết rằng trong lãnh vực chính trị, hãy rời khỏi mục tiêu là kém cõi, là non gan, là thấp cơ...

Lịch sử, nếu đầy đủ tài liệu, sẽ phê phán Nguyễn Cao Kỳ. Riêng về Tổng Thống Thiệu, ông còn nhiều dịp thăng trận quan trọng nhờ tinh thần gan góc. Ví dụ trong cuộc tranh đấu của sinh viên, trong cuộc tranh đấu của phe binh. Cả hai vụ đều sôi nổi và Tổng Thống Thiệu nhường nhịn đủ mọi điều, cho đến khi ông trở lại mạnh và đối phương yếu dần — những cuộc nổi dậy bất thành linh, do một nhóm người không có chủ đích xã hội cầm đầu, bao giờ cũng giống như những đám lửa rom, bùng cháy rồi vụt tắt. Và người ta đã thấy Tổng Thống Thiệu trả lời: sinh viên nhịn đói sắp chết cũng mặc, phe binh làm nhà bắt hợp pháp thì rời nhà, hoạt động bất hợp pháp thì bắt giam để tư tòa. Không một chút cảm thông nào, không một phần nhân nhượng nào.

Không ai có thể chê Tổng Thống Thiệu làm thế là không phải, vì làm như ông chính là để phục hồi uy quyền quốc

gia đang xuống dốc không phanh. Nhưng nói riêng về tương lai chính trị của ông thì sự khôn ngoan của ông — quá nhân nhượng lúc đầu, quá cứng rắn về sau — khiến cho một số không nhỏ sinh viên, phe binh chịu thua trong sự oán hận. Nhiều đoàn thể khác cũng lấy đó làm gương: đáng sợ rằng lần sau có cơ hội nổi dậy, họ sẽ không chịu điều đình với Dinh Độc Lập nữa.

Mà thành thị thì không thể nào thoát rối loạn được. Đây là một định luật: khi cuộc chiến tiếp diễn chính quyền, không nhất thiết là ông Thiệu, đã hứa hẹn nhiều với dân chúng ở cả thành thị lẫn thôn quê, bao gồm cả quân nhân, công chức, lao động, sinh viên và tư nhân. Bây giờ, dù muốn hăm nó lại, hòa bình cũng sắp đến. Chính quyền, do kinh nghiệm về Cộng sản, dồn hết nỗ lực về tổ chức tự phòng, tự quản, tự túc phát triển cho nông thôn. Đời sống của đồng bào dân cấy chắc sẽ khá hơn, và yên ổn hơn. Nhưng, ngược lại, thành thị với hai giới lao động và sinh viên, quân đội với hai giới phe binh và quân nhân nghèo hoặc bị giải ngũ, sẽ trở thành những mầm mống đấu tranh quyết liệt.

Đời sống càng ngày càng khó khăn giới trí thức có bằng cấp càng ngày càng có nhiều mà không có việc làm xứng đáng, giới quân nhân và công chức quá nghèo khổ, những chiến sĩ xuất thân nông dân sẽ trở về tranh giành ruộng đất với người trực canh được Luật 26 tháng 3 hữu sản hóa và bảo vệ... Trong khi đó, chính quyền không biết làm gì, ngoài một số biện pháp cũ kỹ với những sự hứa hẹn càng ngày càng láo khoét, theo kiểu "một tháng nữa không khá hơn thì tôi từ chức!" — lẽ tất nhiên không ai đến gặp được mấy ông Tổng trưởng để đầu lý rằng tình thế khá thật hay không, và lẽ tất nhiên, ông tổng trưởng vẫn ngồi yên chỗ.

Người đau khổ nhất, lo nghĩ nhất, là Tổng Thống Thiệu. Vào địa vị ông, một lãnh tụ vừa quyết định vừa tài giỏi, sẽ biết mình phải làm 1 trong 2 việc: hoặc đưa ra một kế thù nào đó mà gán cho dân chúng và khuyến khích dân chúng cố gắng hy sinh để tiêu diệt nó, hoặc đưa ra một hứa hẹn mới toanh để khuyến khích dân chúng cố gắng hy sinh nhằm đạt tới sự hứa hẹn đó. Cả hai việc đều đòi hỏi rất nhiều sáng kiến, rất nhiều lý luận, và một tổ chức cán bộ tuyên truyền thật tốt. Tổng thống Thiệu không có, và những người cộng tác gần gũi với ông không có những điều kiện cần thiết đó.

Thật thế, sự tìm hiểu quá trình cuộc đời của Tổng thống Thiệu không cho thấy ông có hành động nào xuất sắc trong khi thừa hành quân vụ, công vụ. Nhưng ông là một người tốt, và là một quân nhân tham mưu gương mẫu. Tính chất đều đặn, tinh thần chịu đựng gan góc và bình tĩnh của ông làm ông nổi bật giữa những thanh niên đồng bộ, liêu lĩnh, có ý chí hy sinh nhưng thiếu tôn trọng kỷ luật. Rất có thể ngay từ khi ông còn ở cấp úy, cấp tá, người Mỹ đã xác nhận ở ông một nhân vật hợp tác biết điều vì không bao giờ bốc đồng. Và cũng rất có thể ông Bunker, sau này, muốn thấy ở Việt Nam Cộng Hòa một vị Tổng thống sẵn sàng cùng với ông ta phân định phải trái và lợi hại, dù cho có ít uy tín cá nhân, nhiều hơn một vị Tổng thống có nhiều uy tín cá nhân nhưng sẵn sàng liều mạng để bảo vệ lẽ phải của mình. Đó, như đã nói, là một ưu điểm.

Nhưng, cũng trong sự tìm hiểu quá khứ của Tổng thống Thiệu, người ta còn thấy ông đầu bằng tú tài xong là nhập ngũ ngay. Như vậy, ngoài thì giờ nghiên cứu chuyên nghiệp tại trường võ bị, ông có rất ít thì giờ học thêm, ngoài một số sách về chiến lược, chiến thuật chính trị và quân sự. Người không được học, dù làm đến Tổng thống, vẫn không mở rộng cặp mắt nhìn vào đời sống, quốc gia và quốc tế, trong các lãnh

vực tư tưởng, nghệ thuật, khoa học. Tổng Thống Thiệu, vì thế, chỉ nương theo đường lối cũ, đặt ra những giải thưởng văn nghệ, làm cái cơ cho một buổi tiếp tân mà trong đó Tổng thống sẽ đọc một bài diễn văn "ban huấn từ" cho các tác giả. Thế rồi thời Tổng thống không biết đến, không tìm hiểu — đích thân ông tìm hiểu — bất cứ một cố gắng xây dựng tư tưởng hay chủ thuyết nào. Ông tin tưởng ở người Mỹ một phần, ủy thác cho nhân viên phụ tá một phần, với ý nghĩ rằng có bất cứ gì xuất hiện mà có giá trị thì người Mỹ cũng phải biết, hoặc các phụ tá của ông cũng phải biết.

Sự thật có thể không xảy ra như vậy. Người Mỹ thì quả thật cái gì họ cũng biết, nhưng không nhất định rằng họ biết gì sẽ báo cho Tổng thống biết ngay. Vì trong thâm tâm họ, họ cần thấy một nước Việt Nam tiếp tục cuộc sống hoang toàng (mua sắm rất nhiều) như mấy năm gần đây. Rất có thể họ thừa biết tình thế ấy gây thiệt hại lớn cho uy tín của chính quyền Nguyễn văn Thiệu, nhưng họ không vội gì. Tình thế hiện tại hãy cứ tiếp diễn, nếu sau này ông Thiệu vì thế mà mất ghế Tổng thống thì họ bắt đầu phản ứng cũng hãy còn kịp chán. Đó là nói về người Mỹ.

Còn quý vị phụ tá của Tổng thống! Người ta chỉ nhìn vào vụ tăng lương vừa qua cũng đủ thấy một việc quan trọng và có lợi cho quý vị quốc trưởng như thế, mà đem giao cho cấp thừa hành, thì họ dụng công ra sao để lừa dối lãnh tụ, và thu hút quyền lợi về phía các nhân viên cao cấp — làm việc bên cạnh Tổng thống tất nhiên phải cao cấp: trước hết, thay vì tăng lương một cách gián dị như ông Kỳ đã làm — tăng đều 1000 đồng, hoặc tăng cho mỗi nhân khẩu 200 đồng — họ đưa ra một kế hoạch thật bác học, để Tổng thống không hiểu gì hết, mà kết quả là chỉ tăng thật nhiều cho những ai có lương lớn mà thôi.

(Có người cho rằng chính Tổng thống Thiệu muốn như vậy, vì theo quan niệm cũ của Tổng thống Diệm, ông tin rằng ông cần phải lôi kéo về phe ông tất cả giới công chức thượng lưu, là những người có uy tín và quyền hành, còn giới trung lưu và hạ lưu chỉ biết theo chân người khác nên không đáng kể).

Hai giả thuyết, giả thuyết nào đúng cũng cho người ta thấy sự tính toán sai lầm về cùng nặng nề của chính phủ. Công việc tăng lương đang được xét lại, nhưng dù cho kết quả thế nào, tầng lớp đại chúng cũng đã mất quá nhiều tin tưởng mà họ đã có từ khi Thiệu tướng Kỳ còn cầm tất cả quyền chính. Khi chỉ còn cách không đến 1 năm thì toàn dân lại đi bầu Tổng thống, mà ông Thiệu bị một "cú tăng lương" này thì thật là quý ông phụ tá đã "nện" cho chủ nhân dinh Độc Lập một đòn khó gỡ.

VỀ VAI TRÒ CỦA BIG MINH

Năm 1963, tướng Minh đã làm Quốc trưởng, với đầy đủ mọi lợi thế về tinh thần và vật chất: dân chúng mến yêu và tin cậy, người Mỹ chờ đợi với nhiều cảm tình. Nhưng tướng Minh không làm được gì ngoài việc giải tán ấp chiến lược và bãi bỏ lệnh cấm Hoa kiều làm một số nghề nghiệp chỉ dành cho người Việt mà thôi. Tổng thống Nixon, khi nhắc đến thời kỳ này, hình như có nói tướng Minh đã tỏ rõ khả năng của ông — khả năng ngu dốt và bất lực.

Không ai cấm được người ngoại quốc phi bóng, chửi bới một nhân vật thượng lưu nước ta, Nhưng đó là nói về người dân thường. Ông Nixon là quốc trưởng Hoa Kỳ, một nước bạn, mà nói về một cựu Quốc trưởng VN như vậy thì hẳn quá. Đồng thời cũng tỏ rõ sự bênh vực ông Thiệu quá rõ rệt.

GIẢI PHẨM HEO

Bởi vì ai muốn nói thế nào thì nói—vi dụ ông Kỳ nói cuộc bầu cử Tổng thống VN sẽ chỉ do người VN quyết định—nếu mai này quân Mỹ còn ở miền Nam mà đại sứ Mỹ chính thức báo cho tướng Minh biết nếu ông ra tranh cử và đặc cử thì chính phủ Mỹ sẽ cắt đứt viện trợ ngay tức khắc (mở mắt ra không một giọt sáng, không một nạt điện v.v.), thì tướng Minh không thể nào tiếp tục được. Có lẽ vì thế mà mới đây ông tuyên bố nếu cần tiếp tục chiến tranh thì tiếp tục chiến tranh.

Tuy nhiên, có người ngược lại, tin rằng cả tướng Minh cũng là «sản phẩm» của Mỹ, sẵn sàng thay thế tướng Thiệu nếu ông này bất lực. ĐVH không nghĩ như vậy, vì tướng Minh đã không phải là người làm chính trị (và không thích chính trị, nghĩa là không ham quyền thế) thì nhất định ông không phải là người của bất cứ ai. Có ai thấy 1 nhà chân tu đem thân đi làm đầy tớ cho thiên hạ bao giờ! Như vậy, theo ĐVH, tướng Minh hiện là người bị thúc đẩy và lợi dụng. Luận điệu yêu nước cứu dân: «Đại tướng cứ đứng ra lãnh đạo. Tiếng trống đem ngàn quân, chúng tôi sẽ ủng hộ đại tướng vô điều kiện, và chúng ta sẽ làm thế này, thế này...» Bởi vì tướng Minh đã không thích chính trị, tâm hồn chất phác của ông rất dễ bị lừa dối bằng những lý luận khẳng định, theo kiểu «Toàn dân sẽ đứng sau đại tướng, cả ngoài Bắc nữa. Nếu chính quyền Cộng sản chống lại kế hoạch chúng tôi đưa ra, đại tướng sẽ hô hào nhân dân ngoài đó khởi nghĩa đánh đổ chính thể độc tài...»

Kết quả, như người ta thấy ngay từ bây giờ, đại tướng Minh mà làm Tổng thống thì trong thời hạn 3 năm, ông sẽ chết vì buồn rầu, chán nản và hối hận. Vì tất cả các bạn ông hôm nay sẽ đòi hỏi ở ông rất nhiều đặc quyền, và chính họ sẽ tranh chấp và công kích lẫn nhau, và công kích cả sự bất lực «có tội với đất nước» của ông. Đó là điều không thể không xảy ra, khi một người có ý định chỉ sử dụng cảm tình mà giải quyết không biết bao nhiêu rối ren trong một nước Việt Nam đã quá nhiều thống khổ.

Viễn ảnh tương lai rõ rệt đến độ ĐVH tin rằng bất chấp mọi sự mồi mọc, thúc đẩy, đại tướng Dương văn Minh rút cuộc sẽ không ứng cử Tổng Thống, không bao giờ ứng cử Tổng thống, trừ phi nước Việt Nam không còn mâu thuẫn nội bộ, và chỉ cần có một vị tổng thống có đạo đức, làm trọng tài giữa những chính đảng hiền hòa, những chính khách chỉ coi làm việc nước như nhiệm vụ.

Nhưng sự tiên đoán của ĐVH có thể sai lầm. Big Minh có thể, vì bị thách thức vào tự ái, cứ muốn làm quốc trưởng ít lâu. Vào trường hợp này, và nếu không có gì đặc biệt xảy ra trong 9 tháng tới. Big Minh sẽ đắc cử, nếu có một nhân vật như Vũ Văn Mẫu (già dặn, mưu mẹo) hay Nguyễn Chánh Thi (trẻ trung, háng hái) hay Nguyễn Văn Bông (thận trọng, tổ chức) nhận làm phó. Tinh cảm của đồng bào ta rất nặng, và lại đa số còn ít được học và không quen lý luận — cả giới trí thức gọi là thượng lưu cũng chưa có mấy người biết đặt vấn đề lý luận một cách có hệ thống hẳn hoi—nên đã có một số người tin rằng đại tướng Minh là người tốt thì sẽ có rất nhiều người tin theo như vậy mà không cần đòi hỏi bằng chứng (thật ra, chính ĐVH cũng không biết ông tốt ở điểm nào!). Cũng như có một số người cho rằng đại tướng Minh trong sạch, thì rất nhiều người sẽ tin rằng ông trong sạch, và chính quyền sẽ trong sạch nhờ có người cầm đầu trong sạch—mặc dù sự lý luận tối thiểu cũng cho người ta thấy ông Diệm không những trong sạch mà còn cương quyết và được nhiều người nể sợ, mà chính quyền do ông lãnh đạo còn đầy rẫy thói nát, hướng chỉ đại tướng Minh, ngoài tinh thần trong sạch, còn là người «cá nê» bạn bè.

MỘT TRƯỜNG HỢP ĐẶC BIỆT

Căn cứ vào các điều kiện có trước mắt, chúng ta thấy có một trường hợp xảy ra có thể khiến cho tướng Minh thất cử. Đó là trường hợp hai ông Thiệu, Kỳ, lại hợp tác với nhau để ứng cử một lần nữa.

Sự chia rẽ, có thể nói là hục hặc, giữa hai nhà lãnh đạo hồi gần đây khiến cho nhiều người thất vọng, nhất là anh em quân nhân. Cho nên nếu bây giờ họ hòa nhau và tiếp tục tranh đấu, thì rất nhiều người lấy làm vui mừng, và có thể có những người cho rằng sự hục hặc vừa qua chỉ là một «đòn» để chơi Cộng sản, hoặc để chơi Hoa Kỳ.

Những người có xét đoán nhiều hơn cũng tự thấy họ được thoải mái hơn. Người Mỹ sẽ trở lại lạc quan: nếu ông Thiệu làm «chánh» thêm một thời gian 4 năm, địa vị «phó» của ông Kỳ sẽ giúp ông thêm phần chín chắn, để hiểu rằng sau thế hệ lãnh tụ anh minh đã đến thế hệ của máy cơ động chỉ huy, với những bộ óc điện tử.

Người Việt cũng có nhiều thành phần được như vậy. Ít ra là trong khi chưa có người nào trội hơn được họ, sự bình tĩnh gan góc của ông Thiệu cộng với những linh cảm mãnh liệt của ông Kỳ — như hoa quỳnh chỉ nở đẹp trong giây phút — sẽ làm thành một bộ đôi lý tưởng. Mặc dù cả hai ông cùng không có ý niệm gì về một cuộc đấu tranh chính trị đang bắt đầu với Cộng sản, người ta vẫn có quyền hy vọng một là quân lực (bao gồm mọi lực lượng võ trang) trở nên hữu hiệu hơn, hai là những rối loạn ở tỉnh thành tuy không thể dẹp yên cũng được gạt lùi lại đằng xa thêm ít lâu.

Phó Tổng Thống Nguyễn Cao Kỳ là một người rất mực thông minh. Đời sống riêng và thời thế làm cho ông quá tin vào đường lối xử sự của ông. Nhưng mấy lần thất bại gần đây chắc thế nào cũng làm cho ông suy nghĩ nhiều. Hơn nữa, nhiệm vụ phó tổng thống dành cho ông nhiều thì giờ học hỏi, và nhiệm vụ chủ tịch Hội Đồng Văn hóa đưa ông đến gần một số nhân vật không cao siêu thì cũng đã có nhiều công phu suy nghĩ. Nói một cách khác, ông Kỳ đã biết mình giỏi nhờ tính Trời cho, còn cần phải biết ông dở về học hỏi nhân loại. Không ai biết trước ông Kỳ có thể có tinh thần sáng suốt đó hay không, nhưng người ta thành thật ước ao là có. Nếu trong tương lai tiếp tục làm phó Tổng thống mà thay vì mất công đi diễn thuyết làm nhảm cho mấy anh tư bản và tay sai tư bản nghe về sự trưởng thành của quân lực VNCH sở dĩ ĐVH dùng chữ «làm nhảm» vì biết chắc rằng cứ 100 người Mỹ thì có tới 90 người tin tưởng một cách giản dị rằng anh em quân nhân của chúng ta chỉ là những tên lính mặc quần áo, mang vũ khí lính lương của Mỹ để đánh thuê cho Mỹ! — mà chính ông sẽ trở thành người sinh viên trang trọng đến nghe giảng bài tại các trường Đại học, thì không phải sự nghe giảng làm cho ông được tài giỏi nhanh chóng, mà chính cái tinh thần cầu học, chính sự khiêm tốn ấy làm cho ông lớn lên trong tâm hồn của ông và trong tâm hồn mọi người Việt khác.

Về phần Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu, tuổi tác và tính thành, và nhiệm vụ, không cho phép ông học thêm được nhiều. Dù có làm quốc trưởng thêm 4 năm, ông vẫn chỉ có thể tiếp tục cái chính sách «lỳ», của ông. Ông sẽ tiếp tục đi về các địa phương, vì ông biết dân địa phương có tâm mắc, nhưng nếu đi nhiều và gặp nhiều rút cuộc ông vẫn có lợi hơn nói với dân đô thị. Hơn nữa, người ta có cảm tưởng rằng ông thích nói chuyện với đồng bào nông dân không những vì ông yêu mến quê hương (một làng xa tỉnh) mà còn vì đồng bào nông dân chất phác, dễ tin tưởng ở lời nói của vị Tổng thống, và ít đặt vấn đề thắc mắc hơn dân đô thị. Lẽ tất nhiên ông làm thế là rất đúng, và chặn được sự trở về của Cộng sản. Nhưng không phải vì thế mà ông nên xa lánh hẳn dân chúng đô thành, là cái ô loạn ly ngày mai.

Muốn như thế cũng chẳng có gì khó. Vị quốc trưởng chỉ cần cởi bỏ mặc cảm vút hỏ sự tự ái hão của người cầm đầu cả nước, để gần gũi những nhà trí thức có bằng cấp hay không, có biết phép lịch sự tối thiểu hay không. Cầu trời cho ông có đọc đến một một câu đã viết ở trên: «Cổ vấn được nghe là thầy, cổ vấn không được nghe chỉ là một công chức phù động, đuổi đi lúc nào cũng được!». Chính bởi thế mà Kennedy, Johnson, Nixon, mỗi người có cả tá cố vấn. Mỗi cố vấn có chút uy tín riêng nào đều cố tìm cách gán cho Tổng Thống. Mà vì phòng có được người cố vấn thật giỏi, đáng mặt làm thầy Tổng Thống, thì đó là một phước lớn cho cả Tổng Thống lẫn quốc dân: Lưu Bị rõ ràng lập nghiệp nhờ Gia Cát Lượng, nhưng trong sử sách họ Lưu vẫn là vua, họ Gia Cát vẫn là bầy tôi, và hậu thế vẫn biết rằng có Gia Cát nhưng không có Quan Vân Trường Triệu Tử Long, nghĩa là không có tài dùng người của họ Lưu, thì sự nghiệp Lưu Bị vẫn không thành.

Đặng Văn Hầu nhớ cách đây hơn một năm, một nhà văn đến gặp Tổng thống Thiệu, rồi về khen mãi ông tự nhiên, cởi mở. Nhưng chỉ mấy tháng sau nhân dịp phát giải Văn chương 1969, chính anh bạn ấy lại kể:

«... Tự nhiên ông trưởng ban tổ chức khuyến tôi gặp Tổng thống. Tôi hỏi để làm gì. Ông ta trả lời để nói chuyện một tí. Tôi lần chần không đi thì ông ta đưa Tổng thống đến chỗ tôi đứng. Tổng thống hỏi tôi thế nào, có phần nào gì không. Tôi ngần người nói không. Và định nói thêm để có về lịch thiệp rằng chúng tôi đã cố gắng làm nhanh, mà cũng cố gắng chọn tác phẩm xứng đáng. Ông gạt đầu có vẻ hài lòng và quay đi lúc tôi chưa nói hết chữ «cố gắng» trong câu trên. Sau khi về, tôi nghĩ lại, mới biết ông trưởng ban có nhã ý giúp tôi một dịp kể công mà tôi không nghĩ ra. Tôi buồn nhiều, bỏ về trước, vì thấy rõ vị quốc trưởng đã đi vào những thói quen «quốc trưởng, mắt rời.»

Câu chuyện trên đây có thể dùng để tóm tắt bài này. Về ông Kỳ, tương lai của ông sẽ do chính ông định liệu. Về ông Thiệu có thể nói chắc rằng ông sẽ làm tổng thống thêm bốn năm nữa. Nhưng bốn năm sau nhiều vất vả, lo nghĩ hơn.

Một nhà tiểu thuyết, anh Hoàng Ly, xem tướng cho ông Râu Kẽm, nói mặt có nhiều điểm bất đắc kỳ tử, nhưng ông có cái cổ rùa—khi nói thì co lại rồi vươn ra—là dấu hiệu ông biết rút lui khi tình thế nguy ngập. Nếu Hoàng Ly nói đúng, ông Kỳ không phải là người liều mạng, thì số ông còn tốt còn lâu. Trong khi đó Cựu Bầy Mỹ Tho nghe nói trong lá số tử vi có Khốc. Khách ở Tý Ngọ, và có Thái dương thủ mệnh vào giữa buổi trưa. Như vậy, ông Thiệu có căn bản đường hoàng, sẽ không bao giờ lâm nguy hoặc khổ sở hết.

Nói tóm lại, vận số và định mệnh hai ông cùng tốt. Chỉ có nước và dân Việt là khốn nạn — giữa lúc viết bài lại được tin Mỹ tái oanh tạc Bắc Việt!

Đặng Văn Hầu, từ ngót 3 năm rồi, nghĩa là khi súng còn nổ trong Nội thành Huế, đã có công tán phết rằng Cộng sản thua rồi, và dù cố gắng đến đâu cũng lâm vào cái thế «giấu đồ bìm leo» mà mất đứt miền Nam, cả về quân sự lẫn chính trị. Nhưng miền Nam hết chiến tranh không có nghĩa là Việt Nam hết chiến tranh, vì cuộc đối đầu thật sự là cuộc đối đầu giữa Bắc Kinh Hoa thịnh Đốn, Mạc Tư Khoa. Nếu đàn anh Hoa Kỳ nhất định đánh vào đại lục?

Thì nhất định Đặng Văn Hầu sẽ sanh mũi áo, đi làm quan cho... Minh chủ Nguyễn Cao Kỳ nay mai!

SINH họ Văn, vốn là công tử nhà giàu ở miền ruộng rẫy. Chẳng may gặp lúc loạn ly, Văn ông Văn bà đều bị tên đạn tìm đến hỏi thăm, rước đi bắt tử, khiến Sinh tro thân cụ một mình trên cõi thế, gia tài sự sản cũng chẳng còn gì vì thân chiến tranh cướp đi ráo trọi.

Vô cùng lúng túng, Sinh mấy phen chán đời toan tự vận cho rồi một kiếp. Kẹt nổi, treo cổ thì ngại đau, nhảy xuống sông e không biết lội sặc nước thấy bà. Hóa nên cuối cùng Sinh đành quyết định cứ tiếp tục sống nhân như thường lệ. Chẳng cố tom góp tiền còm dặt lưng, đoạn lộ dò tìm lên chốn kinh thành với ý định tìm thầy lang học nghề bốc thuốc đặng mai sau dùng làm cần câu cơm cho qua ngày đoạn tháng.

Quả nhiên, Văn Sinh chưa đến nỗi mệt. Lên tới kinh thành hôm trước thì hôm sau chàng đã được một vị lang thuốc thu làm đệ tử. Chỉ phiến một điều, sư phụ lang thuốc của Sinh có tới hai vợ mà nhà cửa lại quá chật, không còn chỗ nào khả dĩ cho chàng ở đỡ được cả.

Sau cùng, suy nghĩ nát nước vị lang thuốc bỗng đề đặt hỏi Sinh:

— Con có sợ ma chẳng?

Muốn tỏ ra mình tay ngon, Sinh đáp liền:

— Bầm thầy ma là cái gì? Giữa thời buổi này mà còn tin chuyện yêu ma quỷ mị chả hóa lạc hậu lắm ru!

Vị lang thuốc rất mừng, khẽ gạt gù nhìn Sinh:

— Thế thì xong rồi! Ở miệt ngoại ô phía Bắc kinh thành này, gần nơi bãi đậu của bọn ác điều, có ngôi biệt thự khá rộng của một thân chủ quen thuộc của thầy. Vị thân chủ ấy nay đã thác, ngôi biệt thự đành bỏ không từ hơn năm nay vì con cháu ông ta chẳng ai dám ở..

Nghe nói, Sinh động táng hiếu kỳ bèn hỏi ngay:

— Thưa sao lạ vậy?

Vị lang thuốc vừa về ghét nơi cần cò khẳng khiu vừa đáp nhỏ:

— Vì dường như ở đó có loài hồ! Chính chủ nhân ngôi biệt thự sở dĩ sớm thác có lẽ cũng chỉ vì loài hồ...

Trong bụng tuy bắt đầu hơi run, nhưng đã chốt nói cứng nên Sinh bèn cho cứng luôn:

— Không sao, xin thầy cứ đưa con tới đó!

Thế là ngay buổi sáng hôm ấy hai thầy trò Sinh giắt nhau tới ngôi biệt thự vừa kể ở ngoại ô kinh thành. Nhưng sau khi tới nơi, trao chìa khóa cho Sinh xong, vị lang thuốc quay về liền dù Sinh níu kéo cách mấy cũng không ở lại lâu quá một tích tắc đồng hồ.

Cực chẳng đã, Sinh đành mở cửa một mình bước vào nhà. Chàng thấy đồ đạc bên trong trưng dọn khá lịch sự, đầy đủ chẳng thiếu gì. Thế là chàng cảm thấy tâm vui, nghĩ bụng giữa thời buổi nhà cửa hiểm hoai mà khi không được ở cả một tòa biệt thự rộng lớn ngàn này thì thật hách nhất trần đời vậy!

Kể từ bữa đó Sinh chính thức có chỗ ở mới. Ban ngày chàng đến nhà thầy học nghề bốc thuốc, chần mạch. Tối về, chàng lại thấp đèn ngồi đọc sách chuyên môn chăm chỉ, ít khi đi chơi đông dãi hoặc giao thiệp với ai. Thảng hoặc, cũng có đôi lúc lòng xuân nôi dậy, chàng lại mò mẩn ra xóm nhà lá gần nhà, mượn về một ít ca nhi đặng vui vầy chốc lát cho qua cơn phiền, thế thôi. Trước sau chàng vẫn sống hoàn toàn yên ổn, chưa hề bắt gặp loài yêu hồ hiện lên quấy phá bao giờ cả. Ngoại trừ thỉnh thoảng, giữa đêm trường tịch mịch chợt tỉnh giấc, chàng có nghe thấy những tiếng động lạ bay lọt vào màn. Khi thì tiếng đàn sáo du

ương, khi thì có tiếng cười nói líu lo rất lạ tai, có bữa lại là những hồi rên rì như khóc như than vô cùng thương cảm, hoặc tiếng va chạm leng keng của cốc tách chén đĩa... tựa hồ đang có yến tiệc linh đình đầu đây vậy. Những bận nghe thấy như thế Sinh hãi vô cùng, chàng phải chùn chùn kín mít từ đầu tới chân và cố gắng lắm mới dỗ được giấc ngủ trở lại đề... mong quên!

Cho đến một đêm kia, ngoài trời mưa lạnh cảm cảm, Sinh đang ngủ say trong chăn ấm thì chợt có tiếng gõ cửa khiến chàng giật mình choàng tỉnh. Tiếng gõ cửa đi liền với tiếng gọi của một ả con gái:

— Công tử! Công tử mở cửa mau!

Sinh rên lên vì sợ hãi. Thôi chết mẹ rồi, phen này thì đúng là giống yêu hồ đã hiện lên phá quấy thật sự chẳng sai! Rèn chán, Sinh toan đánh võ "chùm chăn cổ ngủ" như mọi khi thì tiếng kêu gọi của đứa con gái lại vẳng vào mỗi lúc một cấp bách hơn.

LIÊU TRAI TÂN THỜI MỘT ĐÊM XUÂN VỚI GÁI HỒ LY

• NGHI VŨ

Cực chẳng đã, Sinh đành cố thu hết can đảm quát hỏi:

— Ai đó? Muốn chết sao mà dám quấy phá người ta mãi thế hả?

Tiếng đứa con gái bên ngoài mừng rỡ đáp:

— Xin lỗi công tử, xin công tử mở cửa cửa để em vào thưa chuyện cần...

Sinh vẫn gắt gỏng:

— Chuyện gì mà cần, nói thử coi?

— Xin công tử làm ơn chữa bệnh dùm..

Mặc dầu mới nhập tịch giới lang thuốc, nhưng lương tâm nghề nghiệp vẫn nhóm dậy tức thì khiến Sinh quên cả sợ hãi tông môn chạy ra mở cửa một cách sốt sắng. Trước mắt Sinh liền thấy xuất hiện một đứa con

gái trạc mười tám đôi mươi, nhan sắc khá xinh đẹp nhưng cách ăn bận ra lối nô ti. Tay nó cầm một chiếc đèn lồng và quần áo thì ướt đầm, dán sát vào người làm nổi bật những đường cong vô cùng hấp dẫn.

Sinh vừa nuốt nước bọt vừa la lên:

— Mèn ơi, đang bệnh mà để ướt mưn thế kia thì nguy thay! Vô đây mau tôi cho mượn đỡ bộ đồ kéo bệnh nặng chết đã!

Nhưng đứa con gái lại lắc đầu cười tủm tỉm nom lảng cốc chén được:

— Thưa thầy, em đâu có sao!

— Ủa, vậy người bệnh là ai? Hiện giờ ở đâu?

— Thưa là cô em, nhà ở ngay bên cạnh đây thôi! Mời thầy quá bộ sang thăm bệnh dùm cô em...

Sinh cau mày suy nghĩ rồi vụt hỏi tiếp:

— Tại sao cô biết tôi là lang thuốc?

Đứa con gái cười khúc khích mắt nó liếc Sinh một cách chan chứa cảm tình:

— Em nghe tụi con Loan, con Yến ngoài ngã Năm nó biểu...

Sinh «à» một tiếng, mặt chàng thốt đỏ rần rần vì mắc cỡ. Loan và Yến là hai ả ca nhi chàng thường mượn về để bầu bạn trong những đêm trường cô đơn trống trải.

Nhưng rồi cuối cùng Sinh dậm lì, chàng cũng nhìn đứa con gái một cách lảng lơ, chàng cầm lấy tay nó:

— Vậy hả! Em xinh hơn cả Loan lẫn Yến gấp triệu lần...

Đứa con gái ra dáng thích lắm. Tuy nhiên nó lại biu môi nói:

— Cô em mới thiệt là đẹp kia, em ăn nhằm gì!

— Anh không cần biết cô em. Anh chỉ yêu em...

Miệng nói Sinh tiếp tục tấn công, chàng ôm ghì hẳn đứa con gái vào trong vòng tay. Người nó mềm oặt đi dưới những cái vuốt ve mơn trớn của chàng lang trẻ.

Nhưng đến lúc Sinh toan tiến xa hơn bước nữa thì đứa con gái vụt choàng tỉnh, nó hấp tấp xô chàng ra, giọng nó lo lắng:

— Chết cha, lâu quá chắc cô đang đợi ghê lắm. Thôi hẹn bữa khác vậy anh...

Biết có nài ép cũng bằng vô ích, Sinh đành thờ dãi đi theo đứa con gái ra cửa. Nó dẫn chàng sang ngôi biệt thự ở ngay bên cạnh, rồi đưa chàng vào thẳng một căn phòng ngủ trần thiết vô cùng lịch sự. Trên chiếc giường nệm rộng lớn mềm mại kê giữa căn phòng ngủ đó, Sinh thấy một thiếu phụ trẻ đẹp đang nằm thiêm thiếp. Chỉ mới nhìn thoáng, Sinh đã phải công nhận đứa con gái hồi nãy nói đúng quá: Nàng trẻ và đẹp kinh khủng!

Nghe tiếng chân người bước lại gần, thiếu phụ liền chợt tỉnh, nàng khẽ reo lên:

— Thầy đã tới đó sao? Mời thầy ngồi tạm xuống đây coi mạch dùm thiếp đi. Thiếp mệt quá...

Sinh thoáng lúng túng vì không thấy chiếc ghế nào trong phòng cả. Chàng đành dón đến ngồi xuống giường nệm ngay sát cạnh thiếu phụ, trong khi đứa con gái chợt bưng miệng cười ranh mãnh rồi rút êm ra khỏi phòng.

Sau một lúc lâu cầm nhẹ cổ tay no tròn của thiếu phụ đề kêu bằng «chần mạch» Sinh nhận thấy nàng chẳng có bệnh tật gì ráo trọi ngoài sự mệt mỏi có lẽ do ăn ngủ kém điều độ gây nên. Chàng liền lựa lời nói cho nàng biết rõ điều đó, cũng như hứa sẽ bốc cho nàng ít thang thuốc bổ vào sáng hôm sau.

Quả nhiên thiếu phụ tỏ vẻ khâm phục Sinh ra mặt. Nàng công nhận điều nhận xét về bệnh trạng của chàng rất đúng. Nàng trở thành tươi tỉnh và nói chuyện với chàng cơ hồ đứt không ra nổi!

(Xem tiếp trang 53)

Một trời tuyết trắng

● truyện ngắn của HĨM

Đà Lạt ngày... tháng chạp 1970

LINH em,
Mấy hôm nay trời đã đỡ lạnh, cái lạnh đủ để ngồi trong phòng trà, uống cà phê rít thuốc lá thấy ấm, thấy chìm đắm trong sương mù khói thuốc và phất là đủ để nhớ tới em. Linh ơi, cứ thế này, cứ cái mừng này, trên cái tình buồn ray rứt, lạnh heo hút này anh không thể nào quên em được, anh không thể nào không nhớ tới em. Ở một nơi mà người ta vẫn lấy nó để hưởng tuần trăng mật, người ta thường gọi Đà Lạt này là đất của tình yêu. Chỉ có ở đây tình yêu mới được vun sới, ấp ủ tận tình. Chỉ có ở đây những người yêu nhau mới được tận hưởng trọn vẹn, mới cho nhau hết, mới ôm phau khắng khít đắm hương nồng—qua khói thuốc rõ ràng anh thấy môi em hé mở, mắt em khép hờ, cổ em nghẽn trắng ngần như gọi anh vào cõi đam mê. Em chẳng thường nói với anh, rồi đây em cũng sẽ phải có một người yêu, rồi đây em cũng phải chọn lấy một người có tình thương rào rạt, có tình thương của một người chồng, em sẽ trao nốt quãng đời rạc rầy vào vòng tay người đó. Anh nói rằng người đó hy vọng rằng sẽ không phải là anh, anh không thể lấy một con điếm, anh không thể tạo được một gia đình như hàng trăm gia đình khác, người chồng là một thằng đàn ông cần cù loại sáng vác ô đi, tối vác ô về hoặc giả một ông chủ tiệm cắt tóc, chủ tiệm thợ may mà bây giờ người ta thường bốc lên là những ông Giám Đốc, Giám Đốc nhà may, Giám Đốc cắt tóc. Để sống bên cạnh một người vợ như một con trâu trả nợ đời, lo cho vợ cho con từ giấc ngủ đến cơn đau ốm, đo lo nước mắm nếm củ dưa hành, rồi để làm phận sự tạo hóa như một cái máy, sản xuất năm một. Để thật nhiều rồi làm việc cũng thật nhiều để rồi nuôi nấng chặt vật như những con chó ghè.

Vì anh không thể đào sâu chôn chặt cái đi vãng giang hồ rạc rầy của em trong căn mồ giả tạo gia đình đó được. Anh sẽ không bao giờ lấy em được, không thể lấy em được Linh ạ vì anh không thể sống tròn trịa như cả trăm triệu người đàn ông khác được. Đời anh là thế, đời anh nó phức tạp đến chính anh cũng không hiểu anh muốn gì và nó sẽ ra sao.

— Ông ơi! ly của ông hết rượu rồi chỉ còn đá không mà ông cứ nốc hoài à.

— Ừ! chết chửa tôi mãi viết quá chẳng còn phân biệt nổi giữa đắng cay và mật ngọt nữa—xin cô cho tôi một cái Whisky nữa đi.

— Dạ! ông viết gì mà say mê thế?

— Tôi viết thư đầu có say mê.

— Viết thư cho người yêu.

— Không! cho một con điếm.

Tiếng rượu chảy vào ly nghe khô khan,

nghe như sâu thẳm

— Rồi đó ông! Ông uống đi, tám cái rồi đó. Sao hôm nay ông uống nhiều thế? mắt ông đỏ lên rồi. Có lẽ ông đã khóc

— Đầu có. Tám cái rồi à. Tại đầu có say, tôi đầu có khóc. Thôi, cảm ơn cô, cô cho tôi viết nốt bức thư này cho nó.

Người con gái quay lại, lẳng lẳng đi vào quầy đọc nốt cuốn tiểu thuyết dày cộm. Quán rượu chẳng có ma đại nào. Ngoài trời vẫn lạnh căm.

Em Linh.

Cô chủ quán nói anh say vì anh đã uống tới tám ly Whisky, cô ấy bảo anh khóc vì mắt anh đỏ hoe. Sức mấy mà anh khóc em nhỉ. Cuộc đời ngày hôm nay nhiều đổi thay. Buổi sáng vừa đi giữa những vàng khăn tang với nước mắt tới nghĩa địa để tiễn một người bạn về yên nghỉ dưới lòng đất. nước mắt chưa kịp khô, nhầy lên xe mô hôi nhễ nhại lẫn trong nước mắt, chạy lẹ cho kịp giờ để dự một bữa tiệc vui. Ở đó chỉ có tiếng cười, tiếng chạm ly với những bộ mặt đỏ khè, với những áo đẹp, người đẹp, lời đẹp. Nước mắt đầu mà khóc, sức đâu mà cười. Đầu còn thời gian chuyển tiếp mà sửa soạn tình thương nước mắt niềm vui nụ cười.

Bởi thế anh chắc rằng không phải anh đã khóc nhưng có lẽ vì anh uống nhiều. Hôm nay, trong quán vắng này, anh dự định không uống rượu. Anh vẫn có ý định em uống thì với anh. Em uống một chai la de là say nhưng trái lại nếu là Whisky em có thể uống thả dạn, uống chết thôi, không thấy say, hôm nào anh mang rượu lại đây anh và em uống thì xem đưa nào say trước, nếu anh say trước em sẽ hiệp anh, anh không được đi thừa nghe. Anh không bao giờ muốn bị ai hiệp cả nên cứ nấn ná mà không dám dự cuộc thi rượu đầu rằng anh biết là anh sẽ không bao giờ bị hiệp cả. Hôm nay anh uống bởi vì nhớ tới em, vì phải có rượu mới viết được cho em những dòng chữ này, nếu không em vẫn muốn đời chỉ là con điếm trong lòng anh, nếu không mãi mãi không bao giờ em được biết tại sao anh yêu em. Hai tháng trước trong vòng tay anh tại căn phòng quen thuộc trên khách sạn V.T em nói trông anh giống thằng chồng của con em gái em, em thấy yêu, người nó cũng nhỏ bé như anh vậy. Em coi anh như người nhà—Ê! này đừng có ăn nói loạn luân—Em cười. Trong cuộc đời giang hồ của em, em không chấp nhận tình yêu, tình yêu không bao giờ tới với một gái điếm, nếu chấp nhận để đón nó vào đời thì chỉ là mang thêm vào sự nghiệp giang hồ một dang dở, một tảng đá giữa lối đi, một cơn giông tố tàn phá con tàu đêm. Đúng! em nói phải cứ cái nghe cũng được, anh đồng ý như vậy, khó có thể một thằng nào yêu nổi một con điếm, cỡi một con ngựa bắt kham, chệ

ngư một con cạp dừ, múa những đường kiếm tuyết luân không khỏi có ngày chết vì nghiệp dĩ. Anh sẽ không lấy em, nhưng mãi tận hôm nay, trên đất lạnh này anh xin thú thật với em, rằng anh đã yêu em. Nếu không xa em, nếu em không lên Pleiku với thằng bồ của em để bắt địa nó hai cái tủ lạnh đem bán lấy tiền về Saigon làm vốn thì anh cũng không lên cái xứ Đà Lạt âm ỉ thông reo này làm gì. Nếu em cứ ở mãi Saigon, ở mãi trong cái căn phòng xác thịt đó để ngày ngày hai buổi hết giờ làm việc chúng ta nằm ôm nhau, để em tắm nước nóng cho anh, để em đút mì Đại Hàn cho anh ăn, để em mặc vội quần áo xuống ba tầng lầu đi mua thuốc lá Benson cho anh tận ngoài đầu phố thì anh đâu biết rằng anh đã yêu em, anh đã nghiên sự an ủi sẵn sốc, tiếng nói hơi thở mùi thơm da thịt của em.

Tất cả, anh chỉ tưởng rằng những sự việc qua đi như ngày hôm nay, ngày mai, tháng này năm nay, năm tới như thời gian. Nhưng không được gần em, anh mới thấy không thể thiếu vắng em được. Những cứ chỉ nghề nghiệp của em đủ du anh vào đam mê tội lỗi. Anh thường chửi những thằng đồng nghiệp của anh đắm chìm trong nha phiến, để hủy hoại thân thể, tàn phế trí não, suy đồi nghị lực, tiêu hủy cuộc sống, nhưng bây giờ anh mới biết mỗi đam mê đều có hưởng thụ, mỗi hưởng thụ đều có một chân lý, đã là chân lý thì khó mà lay chuyển. Em là một thứ ma túy của riêng anh, em là chân lý cuộc đời của riêng anh, vì anh cũng đã một lần đi tìm chân lý hiền hòa như những người trai khác nhưng chỉ thấy vực thẳm hun hút sâu. Anh đã yêu, yêu cuồng nhiệt, yêu say mê một người con gái, một ngàn đời sau anh cũng không quên được. Người con gái đã phản bội anh đau xót, đã bước qua tình yêu của anh như những bước chân tàn bạo của loài lang sói. Hình ảnh đó, tên tuổi đó vẫn còn ngự trị toàn năng con tim anh, đến hôm nay với những giọng chữ này. Tên Nga họ đệm trong trắng như một trời Tuyết rơi, đẹp như chị Hằng ào tưởng, mơ màng như áng mây hồng. Phải, anh đã yêu nó nhiều lắm đến nỗi phải bỏ cả cuộc sống bình thường để lao đầu vào nghiệp "báo bô" để đến đời bây giờ cuộc đời anh cũng "đi khách" rạc rầy như cuộc đời bán xác thịt của em vậy. Nói nhiều về nó sợ em ghen, mặc dầu nếu có thể thì chỉ là đóng kịch xấp vờ cho thấy thương.

— Ông ơi! Thư gì mà ông viết dài thế mười một giờ khuya rồi đó!

— Cô thắc mắc làm gì, việc của tôi mà.

— Nhưng tôi thấy ông hơi là lạ... tôi hỏi cho biết.

— Cô chưa thấy ai như tôi?

— Chưa.

— Là ở chỗ nào?

— Ở chỗ viết thư cho con điếm.

GIẢI PHẨM HEO

— Có chứ, thiếu gì người viết thư cho điếm, tại cô không thấy đấy chứ, họ viết ở nhà, ở trong buồng dấu kín vợ con, ở công sở, dấu kín bạn bè vì họ có mắc cảm tội lỗi, yêu một con điếm là xấu, là tội bại, là truy lạc là bê tha, còn tôi...

— Ừ thì cho là có đi, nhưng họ đâu có viết dài như ông. Với một con điếm thì chỉ có xác thịt và tiền, nhất là tiền, còn ngoài ra thì còn có gì cao đẹp, trời xanh, mây trắng, tình yêu, thế nguyên, dang dở gì để nói.

— Có chứ! Có những con điếm tâm hồn đẹp hơn ai hết. Cô có khinh tội không?

— Có thể có, Có thể không?

— Thế là thế nào?

— Thế nghĩa là, nếu biết rõ ràng về tình yêu của ông với người ông đang nói tới.

— Cô uống với tôi một ly.

— Được, vì tôi đã đọc hết cuốn tiểu thuyết, hàng lại vắng khách nên tôi nhận lời tôi nhận lời vì không có việc gì để làm và lại vì tính tò mò, xin ông đừng hiểu lầm tôi...

— Tôi là người hiểu nhiều, tôi biết phân biệt thiên thần, ác quỷ, sa mạc, đồng bằng, giông tố, heo may, địa ngục với trần gian.

— Ông nói hay quá, ông là một nhà văn?

— Không

— Xin lỗi để tôi đi lấy rượu nữa cho ông và... cho tôi

Người con gái đứng lên khỏi chiếc ghế thấp, vuốt lại vạt áo dài, đi vào quầy rượu với dáng điệu khoan thai. Gần đến quầy rượu hơi dừng bước lại nghiêng mình kín đáo nhìn lại nơi tôi ngồi rồi lại tiếp tục.

— Cô uống đi! ta cùng ly nào

— Ông phải nói gì để cùng ly với tôi chứ?

— Tôi chúc cô sẽ có một người chồng lý tưởng và nhất là không bao giờ dám cầm bút viết thư cho một con điếm như tôi.

— Cám ơn ông! còn tôi chúc ông sẽ có ngày bê bút đi để không thèm viết thư cho một con điếm nữa để viết thư cho một người con gái đẹp.

— Cũng xin cám ơn cô... Nhưng cô cho phép tôi viết nốt bức thư này cho kịp sáng mai nhờ một người bạn về Saigon đưa cho Linh.

— Linh là cô gái điếm.

— Đúng.

— Có lẽ Linh đã đi Pleiku về, có lẽ Linh đã đó mặt ở Saigon, nếu có hồi âm tôi sẽ lại về Saigon.

— Cô cho phép tôi viết nhé?

— Vâng, tôi xin ngồi chờ ông viết xong để đóng cửa hàng.

Em Linh yêu,

Anh viết đến đâu rồi nhỉ? A? đến chuyện chân lý và cuộc sống, mỗi tình vực thăm của anh. Linh có tin rằng anh bị ốm tương tư không nhỉ. Chắc em không tin nổi vì nói với em về tình yêu thì thật là điều cốt. Anh đã ốm tương tư cũng như ngày hôm nay em đọc trên lá thư này anh gọi em là «Linh yêu quý» là «anh yêu em»

Anh đã xé cái thỏa ước ký ngầm với em và Nhung là chúng ta chỉ có thể là những người có nhiều cảm tình với nhau một thằng nhà báo và một con điếm. Chỉ có thể thế thôi là đã đòi hỏi ở em một sự quá đáng lắm rồi. Nếu em không là một con điếm, nếu em không bỏ qua một đời chồng, anh sẽ nhất định lấy em thay vì yêu em. Anh sẽ cố gắng làm một người chồng như những người chồng khác. Chúng ta sẽ có con với nhau, anh sẽ bỏ nghề làm báo để tránh bê tha, em sẽ nấu cơm cho anh ăn, anh sẽ ru em ngủ, chúng ta chỉ có nhau, sẽ không có đứa nào đi khách được nữa vì anh không là nhà báo và em không là con điếm. Chúng ta sẽ dắt tay nhau mỗi buổi chiều, nằm bên nhau với nhiều mộng đẹp. Con chim bằng đã môi cánh, anh cũng muốn thử xây một tổ ấm cho cuộc đời, anh muốn rằng ở đó là nơi anh sẽ ngủ yên có anh và có em có cuộc đời phẳng lặng êm ả của

những buổi chiều mỗi mết.

— Cô có bán thuốc lá không nhỉ?

— Không!

— Trong nhà có ai không, cô nhờ đi ra ngoài phố mua hộ tôi một bao Benson như thế này này.

— Không,

— Thế quán này có mình cô sao?

— Không! có đi tôi và các cháu tôi nhưng hôm nay đã về hết Saigon ăn Tết chỉ còn có mình tôi ở trên này trông hàng.

— Chết chửa! Tôi thật vô tình, sao cô không nói trước để tôi về sớm, làm phiền cô phải đợi tôi.

— Tôi không dám nói vì ông đã là khách quen mấy hôm nay tối nào ông cũng đến đây, cũng cái bàn này, cũng viết hoài tôi không nỡ đuổi ông về sớm. Tôi chắc ông nói đến tôi chứ đâu có phải ông viết thư cho một con điếm.

— Thật chứ.

— Dối.

— Thì đây, cô đọc đi, cô đọc hết đi để chứng tỏ tôi không dối cô và để cảm ơn cô đã cho tôi ngồi đây đến giờ này mà không nỡ đuổi. Tôi đưa bức thư Em Linh yêu mến cho người con gái đọc — Ly rượu cuối cùng đã cạn, thuốc lá cũng vừa đến điều cuối cùng. Trong quán vẫn chỉ có tôi và người con gái. Đêm cũng đã khuya, những ngọn đèn màu đỏ như mờ đi nhiều và hình như có phảng phất sang màu tím ngắt. Hoang vắng và lạnh lùng tràn ngập, đôi mắt tôi mờ đi, người con gái trước mặt chỉ còn là chập chờn với mái tóc dài buông thả, đen xậm đóng khung lấy đôi mắt xâu thâm hun hút với bộ mặt trắng bệch. Vô lý, không thể được, tôi đã say, chỉ có thể đã say được sao. Nếu tôi uống rượu thì với Linh thì tôi đã là người thua cuộc vì nàng uống rượu mạnh như uống nước, nếu tôi chơi trò chơi này với Linh tôi sẽ là kẻ bại trận. Người con gái, trước mặt tôi đã đọc xong lá thư, nàng để nhẹ xuống bàn và đẩy nhẹ sang tay tôi.

— Ông uống nữa không!

— Không tôi xin phép cô tôi về.

— Ông về đâu?

— Tôi về tuốt trên đỉnh ngọn đồi trước mắt.

— Nhà của ai trên đó?

— Thằng Mai bạn tôi.

Người con gái lại hỏi về chuyện lá thư.

— Ông yêu con điếm này thật à?

— Không! Tôi cũng không biết nữa, có lẽ vì lòng tôi hoang vắng, nhưng cũng có thể tôi yêu nó thật vì đời tôi cứ đến những ngày cuối năm hầu như có một cái gì thiếu vắng bạt ngàn.

— Tôi đã đọc hết lá thư của ông, tôi chắc không phải ông yêu, ông chỉ làm cái việc che đậy một nỗi hoang vắng như ông vừa nói mà thôi.

Người con gái xích cái ghế lại gần tôi, và lại có tiếng rượu chảy vào ly nghe như sâu thăm khô khan. Như một cái máy tôi đưa ly rượu lên môi, Người con gái cũng đưa ly rượu lên môi, nâng uống, uống. Những ngọn đèn trong quán màu tím xậm quay tròn rồi bay tuốt lên không cao vút đỉnh trời và biến mất. Người con gái dời nhẹ khỏi chiếc ghế thấp sát bên tôi rồi bước từng bước như đi trên mây, trên khói thuốc, trong hơi lạnh ra trước quán. Cánh cửa được kéo sập lại. Một tiếng động cục cằn ném mạnh vào quán—Rồi. Tôi say thật rồi — Tôi muốn làm một cử chỉ để ngăn lại nhưng không được. Tôi muốn nói vài lời với người con gái đi trên mây nhưng hầu như chưa biết nói. Tôi nghe như có một bàn tay lạnh nắm chặt lấy tay tôi và tiếng nói như từ cõi hoang vắng nào vọng về.

— Anh say rồi — Anh đã thua cuộc
Tôi thấy có một nàng tiên xòe hai cánh trắng như một trời Tuyết của người con gái tôi yêu dịu tôi bước lên từng đợt mây trắng đến một khoảng trời trắng và tôi cùng nàng ngã xuống đó, rồi lá thư viết cho Linh được xé nhỏ để biến thành những con bướm trắng bay lượn ngút ngàn.

ĐI HOANG..

(Tiếp theo trang 15)

phút giây hiện tại, như hiện tại là một ly rượu say, uống hết, uống đến giọt cuối cùng, vì không nhìn thấy dáng hình và phương hướng tương lai.

Đèn trở màu xanh. Lâm lái chậm, tránh về tay mặt, cố tình nhường cho xe Xuyên vượt lên. Chàng cố gắng thân mật và tươi tỉnh nói sang Xuyên khi Xuyên vượt qua ngang tầm:

— Hôm nào rảnh lại chơi với Hòa.

Lâm thầm mong Xuyên không nghe rõ câu chàng vừa nói; «Đàn bà gặp nhau luôn là một đe dọa và phiền phức cho an ninh của người đàn ông.» Lâm nhớ lại câu nói này của Đại, một người bạn cũ. Đại thật sành sỏi về khoa tâm lý phụ nữ, Lâm nghĩ thầm. Chàng thấy chàng thua Đại, thua sút nhiều lắm, ở vấn đề đối phó với vợ. Đã là cha của năm đứa con mà Đại sống trẻ trung và tự do như một gã con trai độc thân. Vợ Đại đâu có hiền lành gì. Còn được tiếng dữ là chẳng khác. Vậy mà Đại đi đêm về hôm, đánh bạc, uống rượu, không chịu bỏ dở hay vắng mặt ở một cuộc vui nào.

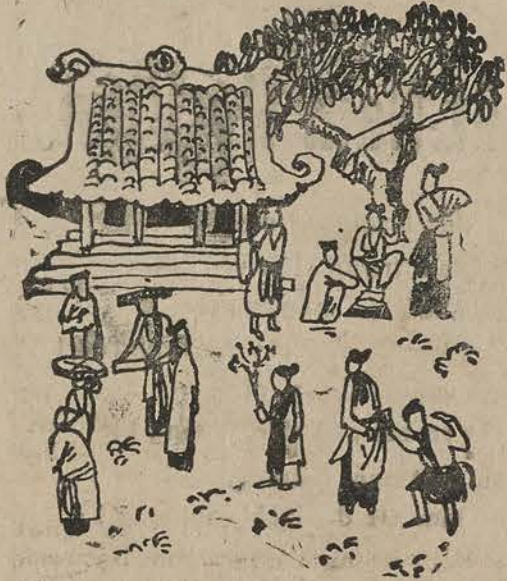
— Khó gì đâu, Đại nói. Lỗi của người đàn ông là chịu thua ngay từ đầu. Nó thành nếp đi, đến lúc muốn đổi thay, khó lắm. Tao có một bí quyết này: làm thế nào cho người đàn bà ở nhà bao giờ cũng đứng trước hàng núi công việc chồng chất chưa làm và phải làm. Như thế kẻ cũng hơi bất công thật. Nhưng mà tiện. Tiện cho mình, cố nhiên. Việc bếp núc, việc con cái, việc nhà cửa. Người đàn bà không có thì giờ rảnh rỗi thì giờ đâu bận tâm và theo dõi lối sống của mình. Chúng mày không tin, cứ thử mà xem. Gia đình tao rất hạnh phúc, chính vì vợ tao không bao giờ có thì giờ nhàn rỗi. Một điều nữa: tối kỵ là để cho đàn bà họ giao thiệp mật thiết với nhau.

Đại nó nói thế mà có vẻ đúng thật, Lâm nghĩ. Chàng định tâm hôm nào sẽ đến chơi với Đại, để học hỏi thêm về những bí quyết «bảo vệ tự do cá nhân» của Đại. Lâm mỉm cười với ý nghĩ này, trong khi chiếc xe rẽ sang phía tay phải, chạy bon bon trên con đường Hồng Bàng bắt đầu nhạt nắng.

Cuối con đường Hồng Bàng này là một địa chỉ. Một ngôi nhà nhỏ với một người đàn bà. Người đàn bà ấy không phải là Hòa, không phải là Xuyên, cũng chẳng phải là những thói quen phẳng lặng năm tháng, mòn nhẵn hằng ngày, Bên cạnh con đường lớn rộng thênh thang không còn gì để khám phá nữa, chiều nay Lâm đã sống với sự cần thiết không cưỡng chống được là phải tìm thêm cho tâm hồn và cảm xúc còn bưng bưng đồ lữa của chàng một con đường nhỏ, một lối đi riêng. Con đường nhỏ ấy như một ẩn náu. Lối đi riêng ấy như một lánh thoát. Để sau một cuộc phiêu lưu chốc lát trở về, Lâm lại có thể sống bình yên với đời sống cũ.

TẾT NĂM XUA CỦA TUẤN

● TRIỀU LINH ●

NGÀY Mồng một tết, Tuấn được bác Định gọi dậy thật sớm. Vừa ra khỏi chăn, Tuấn đã nghe những lời chúc tụng tung bừng dành cho hẳn. U già múc cho hẳn một thau nước nấu bằng lá rau mùi để rửa mặt. Tuấn hỏi tại sao hai phải rửa bằng nước rau mùi như vậy. U già nói, để tẩy cho hết cái cũ đi và đón nhận những cái may mắn của năm mới. Tuấn tự hỏi, không biết mình có đón nhận được những gì may mắn của năm mới không và những may mắn đó là gì.

Rửa mặt xong, bà nội bảo Tuấn lấy bộ quần áo mới ra mặc để cho "cái gì cũng mới hết". Tuấn không phản đối ngay nhưng cương quyết không mặc quần áo mới. Tuấn chỉ thay một bộ thường mặc hàng ngày mà hẳn thích. Điều đó làm phật lòng bà nhưng là ngày tết nên bà không tiện phân nân, bà sợ phân nân như vậy thì sẽ phải phân nân cả năm chẳng?

Xung quanh, pháo nổ rộn rã. Một lúc, Tuấn nghe trước công nhà một tràng pháo nổ thật dài. Rồi cô Nhung, cô Huệ tiến vào với những bộ quần áo mới và những lời chúc tụng. Các cô chúc bà nội Tuấn, chúc bác Định, u già và Tuấn. Các cô thật đẹp, những lời chúc cũng thật đẹp.

Cô Nhung rủ Tuấn đi chúc tết họ hàng với cô để lấy tiền mừng tuổi nhưng Tuấn từ chối. Ngay lúc đó lại có tiếng pháo nổ ngoài công rồi những tiếng chúc tụng lại vang lên. Những người trong thân tộc tập nập tới chúc tết gia đình Tuấn. Hẳn nghĩ, nếu những lời chúc nhau đó đạt được hết thì xã hội này sẽ vô cùng tốt đẹp và sẽ không có chiến tranh, hận thù nữa mà chỉ còn những gia đình giàu có, đông con, phát tài, thịnh vượng "bằng năm bằng mười năm ngoài"... Riêng Tuấn thì không chúc ai cả vì biết những lời chúc tụng ấy khó có thể thực hiện được.

Sang tới ngày mồng hai, bà nội ở nhà tiếp khách, Tuấn đi cùng bác Định và cô Nhung tới chúc tết đáp lễ những người trong họ. Có những người hẳn chưa được gặp bao giờ nhưng nhờ những ngày tết mới có dịp gặp và biết được mối liên lạc giữa hẳn và họ.

Trong thời gian này, dù không muốn, Tuấn cũng phải tới chào và nói chuyện với

khá nhiều người. Gia đình Tuấn vì có tang ông nội nên không bày vẽ gì nhưng nhà cửa cũng được thu dọn chongăn nắp để đón xuân, và theo tục lệ, cũng phải có bánh chưng, dưa hành và một bàn thờ bày đầy những hoa quả tươi thắm. Trước sân nhà, phía gần bờ nước, bác Định trồng một cây nêu khá cao. Nêu được làm bằng một thân tre thẳng tắp, trên ngọn có lá cờ bát quái và một ngọn đèn dầu được kéo lên xuống bằng bánh xe ở con cá gỗ. Xung quanh nêu buộc những tua vải ngũ sắc trông thật rực rỡ. Bác Định cho biết, cây nêu có công dụng để đuổi ma quỷ đi, báo cho chúng biết gia đình đã có các vị thần linh tới bảo vệ, Bác Định còn rắc vôi bột từ ngoài công vào tới chỗ dựng nêu, bác nói, để ngăn cản ma quỷ và đón rước các vị thần linh vào nhà. Tuấn nghĩ, những điều đó thực vô lý nhưng sau này đã nhận ra đó là những tục lệ rất đẹp và đáng yêu của dân tộc mình. Dân tộc nào mà chẳng có những tục lệ dựa trên những niềm tin huyền bí, nhất là đối với một dân tộc đã sinh hoạt lâu đời như dân tộc Việt Nam.

Bác Định kể cho Tuấn nghe sự tích chiếc bánh dày, bánh chưng, sự tích miếng trầu, sự tích nhuộm răng đen của phụ nữ... Càng đi sâu vào những huyền thoại, Tuấn càng thấy yêu quê hương, đất nước mình hơn. Một dân tộc từ xưa đã có một vũ trụ quan như thế, đã có những bản tính cao lãng mạn như thế thì không thể nào là một dân tộc kém văn minh được. Cho nên, Tuấn rất kiêu hãnh được là người Việt Nam, được mang trong mình dòng máu anh hùng của những Trần Hưng Đạo, Lê Lợi, Quang Trung, tinh cảm thấm thiết của những Mỹ Châu, Trọng Thủy, những Sơn Tinh, Thủy Tinh, của những người yêu nhau rồi cùng chết bên nhau để hóa thành dây trầu, cây cau, hòn đá và khi trộn lại thì thành chất máu đỏ tươi...

Tuấn đem những nhận xét, những ý nghĩ trên nói lại với cô Nhung khi đi với cô xem buổi lễ tế pháo ở đình làng. Cô nói:

— Sao Tuấn giống chú Quân quá. Chú Quân cũng có những ý nghĩ như Tuấn đó.

Tuấn nói:

— Tuấn không thích giống ai cả!

Hắn bực mình vì mỗi khi nói chuyện với cô Nhung, cô thường nhắc tới chú Quân, người yêu của cô, người mà Tuấn đã nhìn thấy trong một cuộc tra tấn của bọn Pháp. Dường như bao giờ cô cũng nhớ tới chú Quân, cũng mơ tưởng tới người thanh niên mà Tuấn thấy xa lạ ấy.

Hai người đã tới sân đình. Tại đây, dân làng đã sửa soạn cho buổi lễ tế pháo thật long trọng. Các bộ lão và chức sắc tập trung cả trong chính điện. Tuấn chưa bao giờ được thấy một quả pháo vĩ đại như vậy. Pháo lớn gần bằng chiếc cột đình, dán giấy đỏ, xung quanh vẽ rồng phượng và được treo trên một chiếc giá lớn trước bàn thờ. Cô Nhung cho Tuấn biết, quả pháo đó đã được làm trong suốt năm tháng trời và tốn rất nhiều công của. Phải mất hàng tấn giấy để làm vỏ pháo, hàng tạ nguyên liệu để làm thuốc nhồi bên trong. Những người làm pháo và nơi làm pháo cũng được giữ bí mật cho tới ngày pháo hoàn thành, được rước về đình làng.

Bỗng một tràng pháo nổ vang lừng ngoài sân đình, rồi từng hồi chiêng trống nổi lên rộn rã, mở đầu cho buổi tế pháo. Các bộ lão đội mũ cánh chuồn, mặc áo thụng xanh xếp thành hai hàng trước bàn thờ, vòng hai tay trước mặt rồi quỳ lạy hoặc tiến lui theo lời chỉ huy của hai vị chủ tế. Tuấn nắm chặt tay cô Nhung, cảm thấy lòng rộn ràng trước khung cảnh trang nghiêm, cổ kính đó. Mặc dù bị chiến tranh triền miên, mặc dù phải chiến đấu gian khổ với quân thù, người dân Việt vẫn không bỏ qua những giờ phút thiêng liêng trở về với nếp sống huy hoàng của dân tộc.

Khi lễ tế pháo chấm dứt, cô Nhung dắt Tuấn đi xem những cuộc vui công cộng của dân làng. Tuấn hỏi:

— Chỉ tế lễ có một lúc như vậy mà tại sao quả pháo phải làm công phu thế cơ?

Cô Nhung mỉm cười:

— Tuấn ngây thơ quá, quả pháo ấy sẽ dùng để đốt thi với bốn làng khác nữa, làng nào được nhất sẽ được giải thưởng và vinh dự lắm.

— Bao giờ thì đốt?

— Ngày mùng năm tết nhân dịp kỷ niệm ngày chiến thắng quân xâm lăng của vua Quang Trung. Hôm ấy vui lắm, cô sẽ đưa Tuấn đi xem.

Những cuộc vui công cộng thật hào hứng. Mở đầu là cuộc đánh cờ người. Một bàn cờ thật lớn được vẽ trên sân. Quân cờ một bên là con trai, một bên là con gái mặc y phục khác nhau tượng trưng cho những quân tướng, sĩ, tượng, xe, pháo, mã, tốt. Theo lời hô và lá cờ phát của hai đấu thủ, các quân cờ xinh đẹp, duyên dáng bên này sẽ chạy tới những vị trí đã định để đấu với các quân cờ hào hoa, phong nhã bên kia và ngược lại. Quân nào bị thua tất nhiên sẽ bị loại khỏi vòng chiến. Tuấn nghe nói, muốn được làm quân cờ phải là những con trai chưa có vợ và những thiếu nữ chưa có chồng. Và dường như, sau mỗi cuộc cờ, người ta lại được dự khá nhiều những đám cưới mới của những quân cờ đó. Họ đấu với nhau ở bàn cờ và rồi sẽ sống với nhau mãi mãi ở cuộc đời. Cho nên, Tuấn thấy những quân cờ kia dù thua dù được đều hơn hờ, vui tươi.

Ván cờ kéo dài khá lâu vì hai bên đối thủ đều ngang tài nhau. Tuấn rủ cô Nhung đi xem những trò chơi khác. Một đám đông đang chờ võ cho một người cố gắng leo lên chiếc cột mỡ trơn bóng và khá cao. Dù có những lời khuyến khích, kẻ leo, cuối cùng, vẫn rơi tuột xuống khi mới tới lưng chừng cột. Một thí sinh khác nhảy vào, cố gắng coi thường lớp mỡ trơn để lấy cho bằng được phần thưởng treo trên đầu cột nhưng kết quả cũng không hơn gì người trước. Tuấn thấy cả bọn thắng Danh, thắng Tín và một vài thắng bạn khác cũng có mặt trong số người leo cột mỡ. Hắn gọi chúng nói chuyện. Đưa nào cũng có vẻ thất vọng vì chiếc cột quá trơn. Ngay lúc đó, có một người đàn ông dáng người mảnh khảnh leo lên được tới đỉnh cột nhưng vừa đưa tay định lấy giải thưởng thì cả thân hình rơi tuột xuống như một trái cây rụng. Những người đứng xung quanh cười vang lên khiến cho kẻ thua cuộc tức giận nhất định leo lần nữa để mong lấy được giải thưởng cho bằng được mới thôi.

Thấy trò chơi leo cột mỡ khó khăn quá, Tuấn kéo các bạn tới những đám đông khác. Họ đang cố gắng thả những chiếc vòng nhỏ xiêu vào cổ con vịt đứng ở xa để nếu trúng sẽ được lấy con vịt đó. Có một đám đông khác reo hò thật ồn ào. Tuấn vội kéo thằng Tín lại xem. Đó là một đám đánh vật đang tới hồi sôi nổi. Hai đối thủ là hai thiếu niên bằng tuổi Tuấn đang cố sức dùng mọi cách để quật nhau ngã. Phần thưởng cho kẻ thắng cuộc là một món tiền khá lớn đối với tuổi trẻ nên hai đối thủ càng gắng sức tạo thắng lợi. Kết quả, thắng có thân hình to lớn hơn thắng cuộc, nó quật được đối phương ngã ngửa trên đất rồi nằm đè lên. Tiếng hoan hô vang dậy làm cho kẻ chiến thắng kiêu hãnh, nó đứng khuyênh khuyênh hai tay nhìn mọi người. Trận tiếp theo, ai thắng kẻ vừa thắng cuộc sẽ được giải thưởng gấp đôi. Thắng Tín hăm hờ cởi áo nhảy vào. Hai bên gờm gờm nhìn nhau. Tín nhỏ người hơn nhưng nhanh nhẹn hơn, nhảy vào tóm chân đối phương kéo lên định làm nó mất thăng bằng ngã xuống. Nhưng đối phương rất thiện chiến, nó gượng lại được, ôm chặt cổ Tín, chân phải nó đặt nhanh ra phía sau hai chân Tín, đồng thời hai tay nó đẩy mạnh làm Tín ngã nhào xuống. Tiếng reo hò cổ võ lại vang lên.

GIAI PHẨM HEO

Thấy bạn thua chớp nhoáng, Tuấn nổi giận, không suy tính, cởi vội áo trao cho Tín giữ rồi nhảy vào vòng chiến, Tuấn không hề nghĩ tới giải thưởng mà chỉ nghĩ đến những lời cổ vũ, hoan hô và niềm tự ái của tuổi trẻ. Đối phương tỏ ra coi thường Tuấn. Sự đắc thắng liên tiếp làm cho nó kiêu căng. Tuấn nhìn thẳng vào mặt đối phương rồi bất ngờ ôm chặt lấy cổ nó, hai chân Tuấn đứng theo thế tấn bác Định đã dạy nên rất vững chắc. Đối phương áp dụng thế cũ, đưa hai chân phải ra sau định hất mạnh cho Tuấn ngã nhưng hắn xoay mình tránh được rồi lập tức đẩy đối phương ra sau, đưa chân phải quét ngược thật mạnh vào chân trái đối phương làm nó suyt ngã. Những tiếng hoan hô xung quanh càng làm Tuấn hăng hái, phấn khởi. Đối phương có vẻ nóng nảy, nó cũng đẩy mạnh Tuấn ra sau rồi bất chợt túm chân Tuấn kéo lên. Tuấn vội ghi thật chặt hai vai địch thủ rồi dang hai chân đứng thật vững. Hai bên cứ thế cầm cự nhau. Tuấn chợt nhớ một thế võ bác Định dạy, đẩy địch thủ lùi dần về phía sau rồi bất ngờ hét lên một tiếng, khom mình xuống, dùng tay và vai hất mạnh đối phương nhào về phía trước. Cái hất đó làm đối phương ngã ngửa trên đất thật mạnh. Tuấn vội nhào tới, giữ chặt hai cánh tay và nằm đè trên người địch thủ khiến nó không sao vùng dậy được.

Tiếng hoan hô của mọi người khiến Tuấn có cảm tưởng mình là một anh hùng vừa thắng trận. Hắn cảm thấy mình như lớn hẳn lên. Đang lúc còn hân hoan ấy, Tuấn nghe có tiếng cô Nhung gọi rồi cô chạy vội đến bên Tuấn:

— Chết, sao Tuấn đánh vật thế? Bà biết được, bà giận lắm.

Cô nắm tay Tuấn kéo nhanh ra ngoài. Bọn bạn bè cũng kéo đến ca ngợi. Cô Nhung nhìn cả bọn, tỏ vẻ bức mình.

— Đi về thôi Tuấn, không ở nhà bà mong.

Biết cô Nhung giận, Tuấn nói thêm với các bạn vài câu rồi đi với cô về nhà.

Cuộc thi pháo được tổ chức vào ngày mồng năm tết, đúng ngày giỗ trận Đống Đa, ngày chiến thắng oai hùng của vua Quang Trung, người anh hùng áo vải đất Tây sơn. Người đi xem đông như một ngày hội lớn. Chiêng trống nổi lên vang lừng ở đình làng để chuẩn bị rước pháo tới pháo trường.

Sau khi ăn sáng bằng những chiếc bánh chưng, bác Thanh, cô Nhung, cô Huệ, Hương và Tuấn cùng đi xem cuộc đốt pháo thi. Mọi người tới sân đình và cuộc rước pháo bắt đầu. Các vị chức sắc mặc áo thụng xanh đi trước, bốn người đàn ông lực lưỡng mặc quần áo lính ngày xưa khênh quả pháo đi giữa và sau cùng là một đoàn quân hộ tống cùng dân làng đi thành hàng dài lũ lượt. Chiêng trống vẫn nổi lên vang lừng.

Pháo trường là một bãi đất khá rộng, ở đó đã dựng sẵn những cây cột với những chiếc móc sắt lớn để treo pháo. Tất cả năm làng dự thi lần lượt rước pháo tới pháo trường và móc sẵn pháo vào cột, mỗi cột đều ghi rõ tên làng. Dân chúng đứng theo vòng tròn xung quanh và cách những cột pháo một khoảng khá xa để tránh nguy hiểm.

Tuấn để ý thấy pháo làng nào cũng vĩ đại nhưng không được đẹp bằng pháo làng Tuấn. Hắn tin chắc quả pháo ấy sẽ chiếm giải. Mọi người bàn tán xôn xao. Có người đánh cá bằng những món tiền khá lớn về kết quả cuộc thi pháo. Thấy vậy, cô Nhung hỏi Tuấn:

- Tuấn có dám đánh cá với cô không?
- Sao Tuấn lại không dám?
- Vậy Tuấn bảo pháo làng nào nổ lớn nhất?
- Nhưng nếu thắng thì được cái gì?
- Được tiền. Tuấn có bao nhiêu tiền?
- Tuấn không có.

— Ô!

Hương ghé tai cô Nhung nói nhỏ:

— Tuấn nói dối đó cô.

Tuấn cho tay vào túi áo, chợt nhớ ra vẫn còn hai trăm đồng mà bác Thanh và cậu Hoàng mừng tuổi cho hôm trước. Như vậy là Hương nói đúng và Tuấn đã vô tình nói dối.

Tuấn nhìn Hương:

— Bây giờ Tuấn có tiền.

Bỗng một hồi trống vang lên. Tuấn nhìn ra bãi đốt pháo. Cách những cột pháo khoảng ba chục thước, năm thanh niên nai nịt gọn ghẽ, tay cầm những bó thuốc đốt cháy, đứng thành hàng ngang chờ lệnh. Tiếng trống thứ nhất, cả năm người cùng nằm rạp xuống chuẩn bị. Tiếng trống thứ hai báo hiệu phút khai pháo. Sau tiếng hô của một chức sắc điều khiển đứng trên chòi canh, một tiếng năm thanh niên đang nằm vội nhồm dậy chạy bay về phía chiếc cột pháo chính giữa, dùng bó thuốc châm vào ngòi pháo. Một tia lửa xẹt lên, người châm pháo chạy thật nhanh về chỗ cũ. Anh ta vừa kịp nằm xuống thì một tiếng nổ long trời vang lên, những mảnh giấy đỏ tan tã bay tung tứ phía. Rồi tiếng hô thứ hai. Một «pháo thủ» khác lại chạy tới châm ngòi pháo và chạy vội về. Cứ thế, năm quả pháo lần lượt nổ

làm rung chuyển cả khoảng đất dưới chân Tuấn. Hắn để ý thấy quả pháo làng mình đốt sau cùng nhưng lúc ấy hai tai đã ù đi, không còn phân biệt được tiếng nổ nào lớn hơn. Giấy vụn đỏ bay khắp nơi, khói và mùi thuốc pháo hăng hắc làm Tuấn cay mắt nhưng đồng thời lại có cảm giác say mê, như một chiến sĩ ở chiến trường say thuốc súng.

Khoảng mười lăm phút sau, kết quả chính thức cuộc thi pháo được công bố. Đúng như dự đoán, pháo làng Tuấn được giải nhất. Mọi người reo hò vang dậy. Những người đánh cá thắng cuộc công kên các vị chức sắc của làng vừa chiếm giải lên hoan hô. Giấy phút vinh dự này đủ để đền bù những ngày phải vất vả chế pháo vừa qua, những buổi tế lễ long trọng dành cho quả pháo. Tuấn nghe nói, từ ba năm nay, làng hắn liên tiếp chiếm giải trong các cuộc thi pháo. Nhưng hắn thắc mắc không biết làm sao người ta chăm diêm công binh được khi tiếng nổ làm tai mọi người ù đi.

Tuấn hỏi cô Nhung. Cô nói:

— Ban giám khảo đâu có đứng gần như mình. Đó là các vị tiên chỉ của năm làng dự thi cùng với năm trọng tài được mời trong số các viên chức trong huyện. Họ ngồi trên một chòi cao ở một địa điểm khá xa để nghe. Khi đốt pháo, thứ tự của các làng dự thi đều thay đổi và các vị giám khảo bỏ phiếu kín chọn tiếng pháo lớn nhất, rồi tới những hạng kế tiếp.

Những người đi xem đã tàn mạt ra khắp các ngã đường và cuộc thi pháo kết thúc. Bãi pháo chỉ còn trơ lại những chiếc cột bị thuốc nổ đốt xém, những đồng giấy vụn như do hàng ngàn bàn tay nào xé ra...

● ● ●

Việt-Nam Hý-Viện

Nước Việt Nam, với nhà hý viện,
 Có thể đem trưng diện với đời
 Nơi đây, đủ các mẫu người
 Đào thương đã sẵn, cây cười cũng dư!
 Dù các vai, có từ vai nịnh
 Chuyên ca bài phù thịnh, nâng Li
 Tới vai mặt nhọ, thâm si,
 Lương tâm sắt đá, ít khi mũi lòng!
 Một vai chuyên nuốt đồng, nuốt bạc
 Trò «Ma-gi» đúng «mác» Hạm Vua,
 Thêm vai phù thủy, vẽ bùa
 Cừ Trần Hưng Đạo là mua cả trời!
 Những màn vũ sáng ngời sân khấu,
 Khúc «Hậu Đình», nhạc tấu giúp vui
 Màn «Múa Búa» kể dã mùi
 Than ôi! tiến bộ giệt lùi là đây!
 Đến «Điệu Vũ Bài Tây Khua Mỏ»,
 Kép và đào chửi bỏ nhau chơi
 Tụt quần, xé áo, tơ bời
 Lại đem ông Tở mười đời ra khoe!
 Màn vũ «Chim Chích Chèo» mới loạn
 Chim đã teo phải hoạn ngay đi
 Đem ra múa, hỏi ích gì?
 Khen cho chú Kép hăng đi một cây!
 Khán giả vốn là tay sành điệu
 Mong có nhiều tuồng giầu mà coi
 Rồi đây với lũ gà nòi
 Việt Nam Hý Viện có mời lên hương!
 Kể chi chuyện cương thường đạo lý
 Miễn cuộc đời phú quý là chu!
 Làm cho dậy tiếng «Phi Lu»
 Thế gian bia miệng thiên thu còn
 truyền,
 Cặp đào, kép Diệu Thuyền, Lữ Bố
 Khi ra tuồng, hi, nộ, sân, si
 Người ông ọ, kẻ ôm ghì,
 Đào cười khêu gợi, kép quỳ chống tay..»

oOo

Đẹp đầu xuân gặp ngày thông thả
 Chúc toàn ban hủ hóa cho nhiều,
 Mỗi năm, thêm một mỹ miều
 Bàu già càng tuổi về chiều... càng gân!

TÚ TRỌC

TRƯ BÁT GIẢI

Nhân vật heo
nổi tiếng
nhất lịch sử

● khảo luận của GÃ THÂM

NGUỒI là một công dân Tàu, nhưng cũng như và không kém gì những nhân vật khác như Tào Tháo, Quan Công, Triệu Tử Long, Kinh Kha. Người rất nổi tiếng ở Việt Nam. Có thể nói không một người trưởng thành nào trừ những anh Việt Nam sinh trưởng, tức được bố mẹ cho ra đời ở bên Tây, bên Mỹ, do đó vọng bản không ít thì nhiều đều biết đến tên tuổi, cuộc đời ái tình và sự nghiệp của Quan Công, không một người Việt Nam đã trưởng thành nào, kể cả đàn ông lẫn đàn bà, thành thị cũng như thôn quê, không nhiều thì ít đều biết đến tên Trư Bát Giải.

Ở miền Bắc Việt Nam, Lão Trư được gọi là Trư Bát Giới. Nhưng ở miền Nam Việt Nam, không hiểu trước đây mấy trăm năm đồng bào ta kiêng tên ông lớn nào là Giới, nên gọi đi là Giải. Cũng có thể là đồng bào ta ở miền Bắc kiêng tên một ông lớn nào đó là Giải nên đọc trạch tên Lão Trư là Giới cũng không chừng. Nghi vấn này phải chờ những nhà ngôn ngữ học hoặc sử gia của ta cho biết tôn ý. Rất tiếc nước ta có nhiều học giả đến cái nhà ông Đỗ Đình Quới mà cũng tự xưng là học giả thì Chỉ sĩ Minh Võ của chúng tôi phải xứng đáng được gọi là nhà bác học. Hoặc bác vật cũng thể. Nói tóm lại là nhân vật Heo nổi tiếng nhất trong lịch sử loài người ở Việt Nam ta được gọi ở hai đầu nước bằng hai cái tên Trư Bát Giới và Trư Bát Giải.

Chúng ta đang sống ở miền Nam, vậy chúng ta cứ gọi Người với cái tên Trư Bát Giải gọi cảm ấy. Và ba mươi niên trước đây, ngày Gã Thâm hãy còn ở trong cái tuổi thơ ấu—cái tuổi mà ông nhà văn con nít Duyên Anh ông ý thường gọi là «tuổi ngọc»—thời Gã Thâm còn ngày ngày cắp sách đến trường tiểu học với người bạn thân nhất đời là Công Tử Hà Đông, thời gã mới biết lôm bôm về Quan Công, Tào Tháo, về Lã Bố hí Điêu Thuyền, thời gã chưa biết gì nhiều về đàn bà và tình yêu, gã tưởng rằng Trư Bát Giải là một con heo nhờ tu hành nhiều năm mà thành tinh, có hình thù hơi giống như hình người. Nhưng gã tưởng như vậy là tưởng lầm.

Thật ra, theo lịch sử, Trư Bát Giải không phải là heo tu luyện lâu năm thành tinh rồi sau đó nhờ theo Sư Thầy Tam Tạng đi sang Ấn Độ thỉnh kinh mà thành ra thánh. Trư Bát Giải chính thật là người. Hơn-cả người nữa, Trư Bát Giải là một mẹ sừ Tiên ở trên Thiên Cung, tức là ở trên trời. Không những Trư Bát Giải chỉ

là một vị Tiên sống phây phây ngàn ngàn năm không biết đến các cô con gái nhà may Âu phục Tobia nhan sắc chim sa cá lặn ra nằm thao, không biết các xe tu bin mác Đức Bảo hình thù nó ra thế nào mà thôi, Tiên ông này còn giữ một chức to lắm trong quân đội của Ngọc Hoàng. Thời còn ở trong nhà ban của Xếp, Tổng Tư Lệnh Tối Cao của Vũ Trụ—chức vụ này ngang với chức Tổng Tư Lệnh Tối Cao và duy nhất của Ngô Tông Tông ở Giao Chỉ—đương sự là một vị Tướng.

THIÊN BỒNG NGUYÊN SOÀI... Đó là chức vị của Trư Bát Giải ngày đương sự chưa bị «cát sê ga lông» Nguyên Soái... Chức vị to bỏ mẹ, to và quan trọng như chức vụ Tổng Tham Mưu Trưởng bị giờ vậy. Nhưng vì sao mà Thiên Bồng Nguyên Soái oai như hạch ấy lại trở thành Trư Bát Giải một heo, bụng phệ, thấy rượu thịt và gái đẹp là mắt híp lại, mồm rỏ dãi?? Nguyên do nào đã đưa đẩy cho Nguyên Soái nhà ta xuống dốc không phanh, sa sút thảm hại như thế? Những nguyên nhân ấy sẽ được trình bày trong thiên khảo luận có giá trị tài liệu lịch sử này.

Vào đời nhà Đường ở bên Tàu—Thế kỷ thế Bẩy năm 618, nhà Đường lấy thiên hạ của nhà Tùy—tuy đã có Đạt Ma Sư Tô từ phương Tây đến đất Tàu, dựng lên chùa Thiếu Lâm và bắt đầu dạy võ cho các sư ông để các sư ông có thể đánh hộc máu mồm bọn không tu hành, không ăn chay niệm Phật, không chịu làm điều nhân ngãi, bọn cứ ngu si luân quần trong vòng luân hồi, tục lụy, nhưng nước Tàu vẫn còn thiếu rất nhiều kinh điển Phật Giáo. Có thể nói vào thời đó dân Tàu chưa có một xu kinh điển Phật Giáo nào. Vua Đường sùng đạo nên tìm người đi sang Tây Phương, nôm na ra là đi sang xứ Ấn Độ của những anh Bầy Chà Cà Ri dái dê, quê hương của Đấng Thích Ca Mu Ni, ôm về một lô kinh Phật. Vua Đường tìm được một Sư Thầy để dùng vào việc này. Sư Thầy được kể như sư giả thầy chùa của Vua Đường nên được gọi là Đường Tăng, tức Sư Đường. Sư thầy này còn có tên là Đường Tam Tạng vì sứ mệnh đi sang Ấn Độ thỉnh về nước Tàu ba tạng kinh điển giá trị nhất của nhà Phật. Nhưng thực ra Sư Thầy Đường Tam Tạng sang Ấn Độ để về về thật nhiều kinh Phật, càng nhiều chừng nào càng bằng chừng ấy. Về sau Đường Tăng qua đất quê hương của Phật và ôm về cả ngàn bộ Kinh chứ

không phải chỉ có ba tạng kinh điển còm mà thôi. Ông sư này được vua Đường dùng đôn cảm tình nhận làm em kết ngãi, do đó ngoài hai cái tên Đường Tăng và Đường Tam Tạng kể trên, đương sự còn được gọi là Đường Ngự Đệ, tức là Ông Em Vua Đường.

Ngày xưa cách đây một ngàn mấy trăm năm, nước Tàu chưa có cả Tchang Kai Séc lẫn Mao Si Toáng, chưa có China Air Lines cũng như Giao Chỉ chưa có E Vjet Nam và những em «ót tét đơ le» le lối nhưng chưa loét, sự giao thông giữa các nước vẫn còn rất lỏng lẻo và mịt mù. Chưa nước nào có được những nhà ngoại giao cỡ Ngoại Lâm Bồ Vọng ngờ ngẩn nên sự hiểu biết, thông cảm về nhau vẫn còn tối om. Do đó cuộc hành trình của Đường Tăng hứa hẹn nhiều gian lao, bất trắc. Nếu không có Phật Bà Quan Âm có sáng kiến tìm cho Đường Tăng một số đồ đệ kiêm «ghếch đờ co» cừ khôi, phép tắc cùng võ nghệ ra rít thì có thể Đường Tam Tạng không tài nào đi bộ từ nước Tàu sang nước Tây Đen cho được. Vì nguyên nhân ấy cuộc đời này mới có sự xuất hiện của những Tôn Ngô Không Sa Tăng và Trư Bát Giải, người hùng của chúng ta năm nay.

Đường Tăng ra đi và trước hết tìm được Lão Tôn, tức Tôn Ngô Không, tức Tề Thiên Đại Thánh. Sau đó mới tìm được Trư Bát Giải. Còn một sứ liệu quan trọng nữa cần phải ghi ngay vào đây, kéo quên. Đó là việc Trư Bát Giải còn có cái tên đạo là Trư Ngô Năng nữa lận. Vì Lão Tôn có cái tên là Ngô Không, Đường Tăng mới đặt cho Lão Trư cái tên Ngô Năng mặc dầu Lão Trư lười như hủi và chỉ chăm ăn, chăm ngủ, chăm mò gái đẹp chứ không hề chăm làm việc.

Nếu Thiên Bồng Nguyên Soái mà ở vào trần gian Giao Chỉ bây giờ, có thể người được tôn danh hiệu « Ông Tướng Hào hoa » như ai. Và nếu có bị ai tố cáo là tham nhũng, rất có thể Nguyên Soái thách đấu súng.

Cuộc gặp gỡ giữa Đường Tam Tạng, Tôn Ngô Không và Thiên Bồng Nguyên Soái Trư Bát Giải được diễn tả trong Bộ Tây Du Ký như sau :

Sau khi Đường Tăng đến Ngũ Hành Sơn giải thoát Tôn Ngô Không bị Thích Ca Phật Tử giam ở đó và trông được vòng kim cổ và đầu Lão Tôn, khuất phục được Lão Tôn, hai thầy trò bèn tiếp tục lên đường sang Đông Độ thỉnh kinh. Đoạn đường này so với tất cả chiều dài của cuộc hành trình đến đích, chỉ là 1 phần 50 đường.

GIAI PHẨM HEO

Một ngày nọ thầy trò Đường Tăng đến một xứ kia khá trù mật. Tình cờ Hành Giả, tức Tôn Ngộ Không, gặp chú gia nhân nhà Cao Phú Hộ đi rước thầy pháp về nhà bắt yêu, bèn đề nghị chú này đưa thầy trò mình về nhà ra mắt Phú Hộ, mình sẽ liệu cách bắt yêu dùm.

Về đến nhà của Cao Lão, thầy trò Đường Tăng được Cao Lão vừa mừng vừa kể cho biết ông ta là nhà giàu xứ này. Nhà vẫn ăn hiền ở lành, tu nhân tích đức, sinh được ba cô con gái, tên đặt Hương Lan, Ngọc Lan, Túy Lan. Hai em Hương và Ngọc đã được gả chồng, có con đang hoàng. Hiện còn em út Túy Lan ở nhà. Tiểu thư Túy Lan xinh đẹp ra gì, mặc hoa da phấn, mây tằm mắt phụng. Cao Lão vì không có con trai nên kén rể ở luôn trong nhà bỏ vợ. Thế rồi cách đây ba năm, có người họ Trư ở núi Phước Lăng tới xin làm rể. Thoạt đầu khi Trư Công Tử tới xin cưới vợ, Cao Lão thấy chàng có vẻ phong lưu, mặt mũi sáng sủa coi được. Nhưng làm rể ít lâu Trư Công Tử mỗi ngày mỗi đổi khác, mặt người dần dần để lộ những nét quái dị, thô bỉ giống như mặt heo. Và lâu dần Trư Công Tử trở thành heo thật. Trư Công Tử phu quân của Túy Lan tiểu thư đó chính là Trư Bát Giới vậy.

Quái Yêu Trư Bát Giới ở trong động yêu, chỉ nửa đêm mới bay tới nhà Cao Lão, vào phòng riêng với vợ và đến gần sáng lại đi một đường phú linh. Túy Lan làm vợ yêu, không những chỉ yêu thường mà thôi, còn là Yêu Heo nữa, nên mục ái ân bị Heo làm dữ quá, nàng xanh như tàu lá, đi không vững, trở thành ốm nặng liệt

giường. Cao Lão biết mình kén phải chàng rể yêu tinh, cho gia nhân đi tìm thầy pháp khắp nơi về nhà trị quỷ, nhưng bao nhiêu thầy tới đây đều bị Yêu Heo 35 đánh cho chạy tóe khói. Yêu Heo có phép thuật cao trội hơn những thầy pháp chuyên bắt ma hạng bét rất nhiều...

Tôn Ngộ Không nhận lời ở lại bắt con yêu dâm dục cho Cao Lão. Lão Tôn bày đặt ra kế hay, bảo Cao Lão đem tiểu thư đi trốn, còn mình giả làm Túy Lan nằm chờ trong giường. Đêm đó vào giờ khuya khoắt thường lệ, Trư Bát Giới yêu tinh mò đến, chui qua cửa sổ leo vào giường vợ. Tôn Ngộ Không hóa thành Túy Lan nằm ở đó mà Bát Giới vô tình không biết. Bát Giới quen mùi gả đi một đường ái tình vợ chồng theo đúng sách vở. Ngộ Không giả vờ bên lên để cho Bát Giới nản ni hết nước miếng mới hiện nguyên hình là khỉ, uyển cho Yêu Heo nằm bầy cái tát tóe lửa. Bát Giới lập tức bỏ chạy. Ngộ Không đuổi theo đến tận động Vân Sơn, Tổng Hành Dinh của Bát Giới, thách đánh nhau.

Bát Giới không chịu kém, vác cào cò 9 răng ra đánh nhau một trận mờ trời, tối đất với Ngộ Không. Nhưng tài phép của Ngộ Không cao hơn Bát Giới đến mấy thành, Bát Giới đánh không lại. Tuy nhiên, ta hãy nghe Bát Giới ngâm thơ tự khoe khi giải đình ba của mình như sau :

*Vật này Thái Thượng chế rên ra
Chơm chôm 9 răng sáng tỏ ngà
Gom nhóm âm dương nằm ở giữa
Rõ ràng nhật nguyệt rạng ngoài da
Dựng cho Thượng Đế làm đồ báu
Linh phủ Thiên Bồng mới tới ta
Dầu cho xương thịt đồng hay sắt
Dựng tới cây này cũng bẽ ba...*

Võ khí đình ba 9 răng của Bát Giới đó chính là món khí giải quái báu do Thái Thượng Lão Quân—Ông này chuyên môn nấu lò Bát Quái nguyên tử chế thuốc bổ thần ở trên Thiên Đỉnh—chế ra, dựng cho Ngọc Hoàng và do Ngọc Hoàng ban cho Trư Bát Giới khi Người còn là Nguyên Soái. Lúc Người bị đuổi khỏi Thiên Đỉnh xuống thế gian làm yêu, Người đem theo cả món khí giải quái báu ấy.

Ngâm thơ Tao Đàn khoe khí giải của mình xong, chưa hả, Bát Giới còn đi 6 câu diễn tòa thân thể và sự nghiệp của mình :

*Tính ta hay làm biếng, ham chơi chẳng học hành
Gặp tiên trao chánh đạo, truyền phép đại đơn kinh
Chức Thiên Bồng Ngân Hà Nguyên Soái, phong Tổng Đốc Thủy Bình
Hội Bàn Đào nướm nượp, uống nướ từ huyễn huyễn*

Say lạc vào Cung Nguyệt, lẹo tẹo chọc nàng Quỳnh

Ngọc Hoàng giận bắt tội, đuổi ra khỏi Thiên Đỉnh

Đầu thai không đúng chỗ, gặp ngay độn rừng

Lấy hình heo làm họ, Trư Cang Liệp là danh...

Thì ra trước kia Bát Giới là Đê Đốc Hải Quân ở sông Ngân Hà trên trời. Một lần về Thiên Đỉnh dự hội — Hội này có vẻ như Ngày Quốc Khánh của ta Thiên Bồng Nguyên Soái uống rượu say đi lạc vào Cung Quảng, đòi lẹo tẹo với nàng Quỳnh—Quỳnh đây chắc là nhũ danh của Hằng Nga.—Và nàng Quỳnh này có vẻ là vợ bé, vợ biếc gì đó của Me Sừ Ngọc Hoàng. Bởi vì khi nàng Quỳnh mét tội Thiên Bồng Nguyên Soái gạ gẫm nàng, Ngọc Hoàng chẳng nề mặt tướng lãnh gì ráo trội, đuổi một phát Nguyên Soái đi khỏi đất trời. Thiên Bồng Nguyên Soái phải hạ giới đầu thai và chẳng may xuống trúng vào độn heo rừng lúc heo mẹ đang sinh nở, Nguyên Soái bèn nhập vào xác heo con và trở thành Trư Bát Giới, tức Trư Cang Liệp từ đó.

Như vậy nghĩa thân thể và tiểu sử của Bát Giới lấy lừng ra gì, Lão Trư còn hách hơn cả thân thể ngày xưa của Lão Tôn nữa. Bát Giới trước đó đã được gặp Phật Bà Quan Âm và được Phật Bà dặn ở đây chờ bao giờ có người đi thỉnh kinh ngang qua thì theo đi làm đồ đệ, thỉnh xong kinh Bát Giới sẽ được hết kiếp heo trở về Thiên Đỉnh. Chỉ vì Ngộ Không không xưng tên và không hề nói gì đến Sư Phụ Đường Tăng nên Bát Giới không biết, gây nên trận đánh nhau kịch liệt giữa hai người về sau kết làm anh em cùng phục vụ thầy đi thỉnh kinh. Sau trận đó Bát Giới bị Ngộ Không tóm cổ, trói ké lòi về nhà Cao Lão. Khi gặp Tam Tạng, Bát Giới mới phủ phục kể rõ lai lịch mình và nói ra lời dặn của Quan Âm Phật Bà. Tam Tạng bèn nhận cho Bát Giới làm đồ đệ và cho theo đi thỉnh kinh,

Bát Giới theo đúng tôn chỉ và nghệ thuật sống của loài heo, chỉ khoái ăn, ngủ, gái đẹp. Nhưng suốt con đường đi sang Tây Phương xa ngàn vạn dặm, gặp bao nhiêu bất trắc, gian nguy, bị yêu bắt toan làm thịt mấy chục lần, không lần nào ta thấy Bát Giới mang tâm phản thầy hoặc bỏ cuộc. Kể về mặt trung thành, ta có thể nói Trư Bát Giới tuy có hình thù heo nhưng lòng dạ còn người hơn rất nhiều thằng có mặt mũi hết sức người ở cõi đời này...

Bạn đã đọc chưa ? Những tác phẩm tiểu thuyết của

HOÀNG HẢI THỦY

Nhà Xuấn Bản CHIÊU DƯƠNG ấn hành năm 1970 :

ĐÊM VĨNH BIỆT

Từ CHIÊU HỒN TỬ BIỆT. Viết theo cuốn AKISS BEFORE DYING của IRA LEVIN. Cuốn này đã được bán cho Cosunam Films để thực hiện thành phim.

ĐỊNH MỆNH ĐÃ AN BÀI

Nguyên bản RETOUR DE MANIVELLE của JAMES HADLEY CHASE

Trong vòng tay du đảng

Nguyên bản NO ORCHID FOR MISS BLANDISH của JAMES HADLEY CHASE

● NGƯỜI VỢ MẮT TÍCH

● VÒNG TAY YÊU TINH

● YÊU NHAU BẰNG MỒM

● HỒN MA ĐA TÌNH

● TRUYỆN KINH DỊ HITCHCOCK

● NGƯỜI THIẾU NỮ MỘT ĐÊM

Sẽ phát hành đầu năm 1971

KIỀU GIANG

Cuốn tiểu thuyết đẹp nhất của các nữ sinh

GIẢI PHẨM HEO

Xuân Đợi

phóng sự NGUYỄN ĐỨC NAM

VĂN DẠO
Kể từ ngày ngài Tổng Ngọc giảng lâm, cảm khư khư lấy cái nền kinh tế nước Giao Chỉ mà múa may quay cuồng thì dân Giao Chỉ rất chi là "Đoi nặng". "Đoi nặng" không thể tả được. "Đoi nặng" chẳng khác gì những cái lá đa lằng lằng, xúi quẩy thấy mẹ. "Đoi nặng" là Đợi; "Đoi nặng" là "Nô he". "Nô he" là vô mao bản chí từ. "Nô he" cũng có nghĩa — theo cuốn "English for to... night" — là cóc có cái con mẹ gì ráo.

Vàng, thừa quý vị, từ khi Tổng Ngọc có mặt (mặt) trên chánh trường Giao Chỉ thì dân Giao Chỉ cóc còn cái con mẹ gì cả. Dân Giao Chỉ rách như tờ giấy. Hy vọng rằng còn có mấy cái quần đen của các chị liền bà bụng thúng bán bụng, một ngày đẹp trời sẽ được Tổng Ngọc dùng phép lạ lột nốt!

Trở lại vấn đề rách rưới của dân Giao Chỉ. Vì rách quá, đàn bà con gái Giao Chỉ phải đi bán bar, đi làm sô Mỹ, lấy Mỹ, đưa cái thân ốm đói, cái lá đa bẻ bông ra cho những thân xác to tồ bở như khi đốt dây vò, hành hạ. Còn đàn ông Giao Chỉ, ngoài những giờ công lưng ra phục vụ đất nước, phải xách cái thân gầy đi "kiếm chút cháo" vì lương nhà nước chỉ cho, không đủ mua thuốc đi trọt cho thằng con nhỏ.

Sau đây là một hoạt cảnh ngắn diễn tòa sự viếng thăm đều đều của Bà Cả Đợi đối với giới quân công, thành phần được Tổng Ngọc nâng bi (bằng mồm) nhiều nhất

MÀN 1

«Chàng Binh Đợi vốn dòng hào kiệt, Xếp binh thư lo việc... câu cơm».

Phải công nhận rằng nước Giao Chỉ trong thời đệ nhị Cộng Huê, dân chúng rất được tự do: tự do chửi bới vùng vít như các chàng Hiệp Sĩ Thượng, Bạ Bộ, tự do ăn cắp như các quân to súng ngắn, tự do thách nhau đấu võ miệng, đấu súng v.v. Còn dân nghèo thì tự do đợi, tha hồ đợi, chẳng ai thêm cấm.

Bởi thế cho nên mới có chuyện chàng Binh Đợi, chữ Binh Đợi ở trong chữ Quân Đợi mà ra, chỉ chung những anh là lính không tiền.

Binh Đợi năm nay mới ngoài 35 mà trông cứ như là ông già sồn sồn có lẽ vì mắc bệnh đợi kinh niên và Binh Đợi đã lờ dại có một vợ 5 con. Phải nói là lờ dại, trót dại vì thời Binh Đợi và Binh Đợi Phu nhưn hứng tình yêu nhau chưa có... ngài. Tổng Ngọc! Không hiểu hồi ấy ngài còn ở cái xó xỉnh nào nên Binh Đợi và phu nhưn cứ tưởng bờ là đời màu hồng hoài, tưởng là đời sẽ chẳng bao giờ bị khốn khổ khốn nạn bởi cái cục Kiệm Ước nên yêu nhau ra rít và các tí nhau cứ từ từ đều đều xếp hàng một chui ra đời.

Bây giờ, nhất là từ dạo ngài Tổng Ngọc cho tung tóe ra cái tài năng kinh bang tóe thế khủng khiếp của ngài thì Binh Đợi và

Nàng mới sáng mắt ra, mới hồi hận quá; Nhưng, con cái đã lờ dờ rồi, làm sao nhét vào được bây giờ, hả ông Tổng Ngọc?

Chàng Binh Đợi, cả gia tài chỉ có độc nhất một cái xe Honda Et Et Năm Mười là quý giá. Bánh mất ra, chàng phải đưa 4,5 nhóc con đi học, sơ sơ cũng vài chuyen; Sau đó, chờ Binh Đợi phu nhưn tới chợ. Cuối cùng, Binh Đợi mới phóng như điên tới sở?

Trưa, cũng chính Binh Đợi khênh các con về bằng chiếc Honda đó. Và chiều cũng thế, cứ thế, đều đều, dài dài như thế.

Tối đến, sau mấy bát cơm rau, Binh Đợi vỗ bụng rau binh bịch y như cụ Nguyễn công Trứ thuở hàn nho rồi cưỡi Honda, phóng tà tà về những nơi có nhiều Bar, nhiều «chị em ta» để... giúp đỡ nước bạn Đồng Minh trên con đường giải trí lành mạnh. Ôi, cao quý thay là cái nghề của chàng! Ôi, thậm thiết thay là cái tình hữu nghị Đồng Minh mí Giao Chỉ!

Tiếng Mèo, từ hồi nào đến giờ, Binh Đợi đâu có thêm học ở trường một chữ chó nào! Khởi từ ngày đi vào nghề rước Mèo, chàng mới bắt một thằng nhóc con học đệ lục đệ bát gì đó dạy cho ít tiếng «ô kê Salem», «năm bờ oãn, năm bờ then». Rồi «nghề dạy nghề», ngày nay, Binh Đợi đầu tiếng Mèo như gió, chàng đỡ phải nói chuyện bằng chân tay, ngoài ra, chàng còn học thêm được những tiếng chửi thề «made in u.s.a» chính hiệu lá cờ 51 sao nữa. Kể ra như vậy là cái sự phát huy văn hóa Mỹ cũng đã thành công nhiều đấy chứ hả?

Tối nay là tối thứ bảy và hình như hôm nay là đầu kỳ lương Mèo nên các Bar, các xóm đông nghẹt các chiến hữu Đồng minh.

Chưa có mỗi, Binh Đợi chống xé lên, ngồi yên, hít điều thuốc quân tiếp vụ, ngo các em chiêu đãi viên ăn mặc hồ hang niu khéo các chàng G.I. khùng cảnh vui cười như Tết.

À nhắc đến Tết Binh Đợi mới chợt nhớ hôm nay cũng đã là 27, 28 Tết rồi mà nhà chàng chưa có sắm sửa Tết nhất gì, các con chàng chưa có một bộ đồ mới nào. Chàng đã hứa với chúng nó từ mấy tháng nay sẽ may cho mỗi đứa một cái quần mới, mua cho mỗi đứa một đôi giày mới. Dù sao thì cửa phải có mua cho chúng vì quần áo chúng vừa rách lại vừa cọc cả rồi nghĩ mà thâm quá!

Với lại, nghèo thì nghèo, Tết nhất đối với dân tộc vẫn là quan trọng, thôi thì một năm mới có một lần Binh Đợi phải rảng xoay sở tới nay, tới mai mới được.

Bởi nghĩ như thế nên, mặc dù đã chạy được mấy keo, được ngót nghét một «xáp» rồi nhưng Binh Đợi vẫn ngồi đợi mỗi khuya vì các mối khuya thường là «vô» được «xốp» hơn.

Vào khoảng nửa đêm, một tên mèo mặt còn búng ra sửa ở trong «Baby Doll Bar» ra, mồm nghêu ngao một khúc nhạc cao bồi Texas. (Khúc nhạc Ringo này, đã được một anh nhạc sĩ Ba-xu của Giao Chỉ thường làm khúc dạo đầu cho một bản nhạc của y và do ba anh chàng thợ hát Tàu Phú hát lái nhai hoài trên đài Tầng Hình, nghe mà muốn ói được.)

Binh Đợi vội vàng lật đặt xuống xe, ngoác lia lia hỏi «you đi mô» như điên. Tên Mèo hỏi chàng dám đi Long Bình không? Ở Long Bình thì hơi xa đấy nhá, you phải chi một «thước» là ít. Tên Mèo trả 7 tờ. Thôi, 7 tờ cũng O.K.

Thân hình tên Mèo to như voi, dè lên chiếc xe làm cho bánh xe như bẹp đi xuống và đứng trước muốn nhắc bổng lên như ngựa tung vó vậy.

Tuy vậy, xe cũng «đọt» được ngon lành. Và ít phút sau, Binh Đợi đã chờ được khối thịt không lờ tới xa lộ. Gió xa lộ ban đêm mát rượi. Con buồn ngáo ào ào kéo tới. Binh Đợi ngáp dài. Giá giờ này mà được nằm bên vợ, ngáo một giấc thì «phê» biết mấy?!

Nhưng còn tiền mua quần áo cho con tiền sắm sửa thức ăn cho cả gia đình trong mấy ngày Xuân? Binh Đợi có lắc lắc cái

đầu cho tỉnh lại và rú ga phóng như điên, chẳng mấy chốc đã sắp tới khu Long Bình.

Đường chỗ này thật vắng vẻ. Chàng vừa nghĩ như vậy thì tên Mèo bảo chàng ngừng cho nó đi tiêu. Chàng vội vàng thắng gấp. Tên Mèo nhẩy xuống, nhanh như cắt đâm đá Binh Đợi túi bụi. Binh Đợi biết thằng Mèo này muốn giở trò gì ra rồi nên cố giữ chặt xe Honda và giơ mặt ra chịu đấm.

Mặt Binh Đợi sưng lên và máu tuôn ra lênh láng. Kệ, chàng vẫn dè cho máu tuôn và giữ chặt ghi đông xe. Tất cả gia đình Binh Đợi, vợ và 5 con lệ thuộc vào chiếc xe này. Chiếc xe này là căn cứ sống cho 6, 7 miệng ăn đây. Người ta nói là ưu ái quân công, tăng lương cho quân công nhưng quân công càng được tăng lương, lại càng đói dài ra. Người ta nói lão thấy mẹ! Người ta ngu thấy mẹ! Chẳng có ai giúp đỡ gia đình quân công đâu. Chỉ có chiếc xe Honda này mà thôi. Quân công phải cố mà giữ lấy, liều chết mà giữ lấy.

Tay Binh Đợi thì giữ ghi đông, chân Binh Đợi đạp, đá thẳng Mèo lia lịa. Nhưng thân thể Binh Đợi cả xương thịt, quần áo, cả cứt, cả nước đái, chưa đầy 45 kí, đá đấm nhẹ như bấc thì có thắm tháp gì với cái thân xác hộ pháp kia!!!

Máu mặt vẫn chảy, Binh Đợi thấy choáng váng, thấy rừ rượi rồi. Mồm, miệng mận đắng, tanh nồng, máu! ở đâu cũng có máu của chàng. Chàng thấy trời tối sầm, thấy sao xẹt lung tung. Cả người chàng ê ẩm. Rồi chàng như rơi vào khoảng không và chàng không biết trời đất gì nữa...

Lúc Binh Đợi tỉnh dậy, nhìn đồng hồ thì đồng hồ đã mất nên không biết bây giờ là mấy giờ. Chàng nằm tênh tênh bên bờ ruộng. Chiếc Honda không còn ở trong tay nắm của chàng. Sờ túi tiền ngót ngàn bạc kiếm được trong suốt buổi tối và mấy chục bạc lẻ mang theo dần túi cũng đã bay.

Chàng không biết bây giờ là mấy giờ nhưng chàng biết ngày mai, chàng sẽ đi bộ đi làm, vợ chàng đi bộ đi chợ, con chàng đi lờ ca chân đi học. Ngày mai, chàng sẽ không còn gì để sinh nhai: Ngày mai không còn biết lấy gì để chờ Mèo. Một cái xe Honda—nhờ ơn mưa móc của Tổng Ngọc đã lên tới 1 trăm năm chục ngàn chữ ít sao, đến kiếp nào Binh Đợi mua lại được? Ngày mai, sau cơn mưa, trời cũng có sáng sủa gì ráo! Ngày mai, trời vẫn tối mù như thường. Ngày mai, gia đình chàng sẽ đi vào cuộc đời «đoi nặng»!

Binh Đợi bật khóc như một đứa trẻ con khi mẹ nó đứt núm vú ra. Chàng lao đảo lết ra xa lộ. Xa lộ rộng thênh thang. Thân hình gầy yếu của chàng ngã nghiêng như một ngọn nến nhỏ trước gió, không biết tắt lúc nào.

Giờ này, ở nhà, chắc vợ con chàng đang mong chàng về làm?...

MÀN 2

Hôm nay là ngày mừng một tết.

Nhà Binh Đợi đóng cửa im im.

Vợ Binh Đợi và lũ con ngồi bên giường Binh Đợi mặt dài ra một đồng.

Binh Đợi nằm bất động trên giường, đầu cõ, chân tay quẩn bắng lung tung. Mắt chàng mờ hí hí, lờ mờ. Hơi thở chàng khô khè, nặng nhọc.

Ở bên nhà hàng xóm, từ trong máy phóng thanh vang ra điệu hát: «Xuân đã về rồi, anh có biết không?» Binh Đợi bị băng quần kín đầu, nghe cái gì cũng ù ù nên những lời hát, đối với Binh Đợi, hình như là:

«Xuân đã về, vợ con đói chổng mông
Hai ba ngày bụng rỗng không có cơm
Đói thấy mẹ rồi, Tổng Ngọc hay chăng?
Còn mỗi cái quần, có muốn lột không?...»

«Nhớ mùa xuân... Đợi»
Nguyễn Đức Nam
Dalat 1971.

1) Nhờ anh tác giả bài hát này tí nhá. Vì «đội» quá, phải viết bài gấp nên có sự phóng tác bất hợp pháp này. Và lại cũng cóc biết nhà anh ở mô mà xin phép nữa. Thông «côm» hêng?
BINH ĐỢI KBC 3.535.

GIẢI PHẨM HEO

NỮ CHIẾN SĨ HÒA BÌNH

● truyện đen kịt của THỢ ĐÁU

1

HỒI đó, khi chúng mình mới gặp nhau, rồi anh yêu em, yêu tới độ đam mê và, chúng mình trở thành đôi vợ chồng, em đẹp lạ lùng, em đẹp một vẻ đẹp nào nề, em đẹp đến nỗi anh đã, hơn một lần, có ý nghĩ: cuộc đời dù đen tối, đau thương hay khốn khổ tới mức cùng tận đi nữa, anh vẫn đáng sống như thường, vì cuộc đời có em. Cuộc đời — hồi đó — có em, nên anh đã yêu đời tha thiết, như anh đã yêu em thiết tha.

Anh đã yêu em bằng tất cả tâm hồn, thể xác và tuổi trẻ của anh, một tuổi trẻ ề chề, rách nát vì chiến tranh, nhưng đã lành lặn và tươi vui ngay từ giây phút đầu tiên gặp em. Tuổi trẻ của anh cũng rực rỡ hẳn lên, khi gặp em và chói lọi hào quang khi yêu em. Tuổi trẻ của anh trở thành tuổi trẻ bằng vàng, nạm châu, nạm ngọc, khi được em yêu.

Tóc em đen, mềm, buông xõa như dòng tơ lụa kéo sợi từ chất đêm huyền diệu. Nước da mịn màng của em đem lại sự dịu dàng, sự mơn trớn cho đôi mắt anh, khi anh nhìn em bằng một cách mơn trớn. Đôi môi em đã làm anh hồi đó mỗi khi tưởng nhớ, phác họa trong tâm tư là đủ cảm thấy sự ngọt ngào của chất mật thơm mát thấm lên vào giấc mơ.

Được em làm vợ, anh đã hãnh diện đến vượt lên trên kiêu căng.

Anh lại càng kiêu hãnh hơn lên vì biết gặp những cặp mắt đàn ông nhìn em ngây ngất, thần thờ. Bao nhiêu người đã yêu em, anh không thể nào biết nổi, vì anh biết chắc là quá nhiều, đếm không xuể, vậy thì đếm làm gì, một khi mình đã biết là không làm nổi chuyện đó?

2

Tại sao em yêu anh? Đó là một điều bí mật, mà có lẽ tới chết anh cũng không hiểu nổi lý do, tuy anh luôn luôn tìm hiểu — để làm gì, anh chẳng rõ — mỗi khi chợt nghĩ tới.

Hồi đó, anh chỉ là một tên lính quen, đúng hơn một sỹ quan cấp úy, không tên tuổi, với một vài chiếc huy chương mà bất cứ ai đi lính trong năm ba năm đều phải có, dù cho chẳng lập được chiến công nào đáng kể.

Anh lại nghèo và mồ côi.

Còn em, em là con nhà giàu, lại là con gái độc nhất của một gia đình quý phái, quyền thế vào hạng «kề cận long nhan». Em tuy không học giỏi lắm, nhưng con nhà giàu mà thi đậu tú tài toàn phần năm hai mươi một tuổi, tương cũng là đáng quý rồi. Dù sao thì anh vừa đi lính, vừa đi học đỗ được văn bằng cử nhân

Văn Chương, nhưng năm hai mươi một tuổi nào đã đỗ nổi tú tài toàn phần như em.

3

Chúng mình đã yêu nhau và, ngập lặn trong hạnh phúc mát đượi từ yêu nhau, tới cưới nhau và, nhiều năm tiếp theo trong cuộc sống vợ chồng.

Anh bị thương ở chân trái, được giải ngũ với lối đi nhìn kỹ mới nhận ra là khắp khệnh. Trả lại quân đội binh phục, anh trở về cuộc sống dân sự với em và nghề viết văn. Hạnh phúc không hề thay đổi không hề sút giảm mà cũng không hề tăng thêm, vì làm gì còn mức hạnh phúc nào cao hơn nữa để tăng thêm?

4

Chúng mình không có con. Điều này chẳng có gì trở ngại hạnh phúc của chúng ta, em thường nói như vậy, anh cũng nghĩ như vậy, rất có thể vì quá yêu em.

Nhưng thời gian qua đi, ba hay bốn năm gì đó. Sau ngày chúng ta yêu nhau, anh chợt cảm thấy không biết từ lúc nào anh đã chịu đựng em.

Nhận biết có sự chịu đựng nghĩa là nhận biết hạnh phúc mọc gai, hạnh phúc đã biến thể, không còn là hạnh phúc nữa. Sự chịu đựng ở đây, anh muốn nói là sự chịu đựng được thể hiện bằng những tiếng thở dài kín đáo, những tiếng thở dài không trút bỏ nổi áp lực đè xuống trong hồn, trái lại, làm tăng thêm trọng lượng của thứ tình cảm oi bức, ngọt ngào báo hiệu trời sắp nổi cơn giông.

Anh nhẫn nại. Em cũng nhẫn nại. Chúng mình đều chịu đựng nhau Giữa chúng ta có một sự gì đó lạnh lẽo. Quanh mỗi đứa chúng ta đều có một vòng giá băng luân chuyển, tạo thành sự ngăn cách giữa mình và cuộc sống lứa đôi.

Có điều sự nhẫn nại của anh được chìm vào im lặng. Anh chịu đựng âm thầm Anh vẫn tiếp tục y như trước kia, nhưng sự thực là phải cố gắng để diễn xuất cho trọn vẹn vai trò của mình. Diễn xuất một cách khác khoải, và một môi lạ thường vì tấn kịch hạnh phúc gương ép đó không biết tới bao giờ mới hạ màn?

Còn em, sự nhẫn nại của em chỉ giới hạn trong một mức chịu đựng nào đó thôi, rồi lộ ra trong lời nói và cử chỉ.

Lời nói là oán trách, là than tiếc; cử chỉ là những gì biểu lộ bất mãn, chán chường dưới hình thức buông thả: thuốc lá ngày ba gói, rượu uống say mềm, ói mửa. Và, những cơn nước mắt rơi, ướt đầm mặt gối.

Anh tội nghiệp cho em quá. Anh thành thực thương em, anh cũng thành thực muốn làm bất cứ điều gì, hy sinh tất cả, để cố tạo hạnh phúc và đem lại cho em hạnh phúc mới mẻ đó.

— Phụng! Em nghĩ sao, nếu chúng mình tổ chức một cuộc du lịch, lên Đà Lạt sống với nhau vài tuần lễ, như hồi mình mới cưới nhau?

Phụng thở dài:

— Tốn tiền!

Tôi đã chiều chuộng nàng. Anh đã chiều chuộng em nhiều lắm. Hay anh còn thiếu sót điều gì mà em chờ đợi anh chiều chuộng? Anh hỏi em và đã được em trả lời với vẻ mặt lạnh tanh và giọng nói úp úp bằng chất kim khí giá buốt:

— Chán quá! Biết thế đừng lấy nhau là hơn!

Dù có muốn chiều chuộng em điều này, anh cũng đành chịu. Anh làm gì có phép màu làm thay đổi quá khứ?

Nghe em nói như vậy, toàn thân anh lạnh ngắt, lịm đi. Anh đã nói với em một câu thật rõ ràng, thật chậm rãi:

— Anh không còn biết gì hơn là trả lại tự do cho em trả lại cho em tự do hoàn toàn. Anh hy vọng là em sẽ tìm thấy niềm vui mà em cho rằng đã mất.

Anh lòng đau nhói, như bị cứa bằng lưỡi dao cùn theo mỗi câu nói, mỗi câu là một vết éra hẳn mạnh và day đi day lại.

Để đáp lại câu nói đó của anh, em đã đứng phắt dậy, đi thẳng vào phòng trong và ném lại cho anh đúng hai tiếng: «Làm cầm».

Có lẽ anh «làm cầm» thật đấy, Phụng ạ. Nhưng, kể từ ngày đó, em đã áp dụng triệt để câu đề nghị làm cầm của anh!

Phụng yêu quý của anh — thuở nào — đã tung mình vào các cuộc vui và, công khai sống trong ảo tượng. Nhưng, tội nghiệp cho em là vẫn chẳng tìm thấy hạnh phúc, bằng chứng là chẳng có lấy một ngày em không gắt gỏng với anh!

Trả lại tự do cho em, anh mất đi một phần tự ái và tăng thêm lên biết bao nhẫn nhục, gánh thêm biết bao chịu đựng thật nặng nề.

Vậy mà nào có lợi ích gì cho em đâu. Thật hoài công! Sự hy sinh của anh (kèm theo vô vàn mất mát) đã đem lại cho anh chứng đau tim nặng và theo lời bác sĩ, chứng bệnh thần kinh, với đầy đủ triệu chứng báo hiệu khởi đầu!

5

Rồi, do sự ngẫu nhiên thật lạ lùng, cùng 1 ngày anh được bác sĩ báo động là anh mắc bệnh thần kinh khá nặng, anh khám phá ra điều mơ ước thầm kín của em,

điều mơ ước mà có lẽ em đã từ lâu ấp ủ bên lòng như một vết ung thư, ngày một lớn, ngày một loét : «Em muốn đóng phim, trở thành một tài tử lừng lẫy tên tuổi!»

Từ nghỉ ngơi, anh biết là anh nghĩ đúng vì được em xác nhận với giọng nói sôi nổi và thiết tha mà đã từ lâu anh không được nghe em nói!

Anh vừa định hứa là sẽ cố gắng bằng mọi cách, bằng mọi nỗ lực, để em đạt được điều mong ước đó, thì em tạt vào anh từng khối nước đá vừa lòng:

— Thôi đi ông! Ông viết văn cả chục năm trời mà chưa tạo nổi chút tên tuổi, nói gì đến...

Đó là một sự thật, cũng như em không còn lại một phần mười nhan sắc nào nung thuở xưa cũng là một sự thật hiển nhiên.

Trước sự thật, tôi đã lùi bước, anh đã bắt buộc phải lùi bước, Phụng ạ!

Sau vụ này lối một tuần lễ, anh khám phá ra một điều: Sức chịu đựng của anh cũng có giới hạn, giới hạn đó đã đến.

Có nghĩa là anh cần phải hủy diệt em, thủ tiêu em, giết em đi!

Trong im lặng ma quái, dày đặc bóng tối, anh âm thầm nghĩ cách giết em!

Tôi có ý định giết nàng, anh có ý định giết em, không phải vì ghen tương, giận, ghét mà vì tự biết mình tuy còn sống nhưng thật ra đã chết.

Như vậy thì em đã thành góa phụ.

Giữa chúng ta không còn tình yêu nữa, nhưng dù sao vẫn còn tình nghĩa vợ chồng, còn bốn phận đối với nhau — hay riêng anh còn bốn phận đối với em —

Vì nghĩa vợ chồng, vì bốn phận của anh đối với em, anh thật không có quyền dọa dẫm em trong kiếp sống của người góa phụ còn trẻ, với nhan sắc đã úa héo và ngày càng héo úa vì truy lạc trác táng...

Ấu cũng là một cách giải thoát cho nhau, có phải vậy không em?

Giết em thì đúng rồi, nhưng giết cách nào thì anh chưa biết! Giết thế nào cho thật khéo, giết mà không bị tội trước pháp luật, vì dù sao cái xác chết còn hoạt động trong cõi sống này không muốn là một xác chết bị hành hạ lại nữa, anh còn có bốn phận tránh cho em cái tiếng xấu là vợ một gã sát nhân cơ mà!

Chính vì bốn phận — ôi thiên lương thay là hai chữ «bốn phận», nhất là bốn phận của một cặp vợ chồng đã từng yêu đương say đắm một thời! — mà anh phải giết em một cách nghệ thuật, như sáng tác một bài thơ!

6

Phụng ơi! Cuộc đời thật sự cũng có khi xảy ra những chuyện kỳ thú, chứ không phải chỉ xảy ra trong tiểu thuyết do anh sáng tác — những tiểu thuyết mà em thường bấu môi gọi là tiểu thuyết ba xu (vì nó rẻ tiền thì phải?)

Trong lúc muốn thủ tiêu em, nhưng còn chưa tìm ra cách giết, thì anh nhận được bức thư của một vị giám đốc nhà xuất bản nổi tiếng.

Nội dung bức thư nồng nhiệt khen ngợi những cuốn tiểu thuyết của anh — được gọi là «tác phẩm» em ạ! — và ngỏ ý muốn gặp anh để thương lượng mua bản quyền cuốn tiểu thuyết anh vừa cho kết thúc trên một tờ nhật báo. Số tiền đề nghị mua bản quyền cuốn tiểu thuyết đó là 300.000đ, một món tiền lớn bằng 3 lần bản quyền tất cả những cuốn tiểu thuyết mà anh đã cho xuất bản từ trước tới nay.

Bức thư làm anh suy nghĩ miên man, rồi bỗng làm anh cười phá lên. Tiếng cười của chính anh không hiểu vì sao làm anh ròn tóc gáy!

Anh đã tới gặp vị giám đốc nhà xuất bản nọ. Câu chuyện giữa ông ta và anh như sau:

— Thiệt tình tôi không ngờ ông lại đề ý tới tác phẩm đó của tôi. Chính tôi,

dù khiêm tốn đến đâu đi nữa, cũng phải nhìn nhận đó là một tác phẩm ngoại hạng làm tôi hài lòng nhất.

— Quả có thế. Tôi chỉ cần đọc sơ chương thứ nhất là biết liền tác phẩm của ông thuộc loại quốc tế. Giá trị hiếm có!

— Thưa ông, tôi thuận nhượng bản quyền cho ông vì ông là người tinh đời, am hiểu giá trị nghệ thuật, chứ sự thật tôi không ham tiền vì không cần tiền. Có điều tôi chỉ nhượng bản quyền in sách thôi, còn quyền đưa lên màn ảnh tôi xin ông giữ cho chính tôi.

— Như thế có nghĩa là ông muốn thực hiện tác phẩm của ông thành phim?

— Dạ, đúng vậy! Chẳng nói đâu gì ông, tôi có được vài triệu gửi ngân hàng... muốn «đưa đởn» với điện ảnh một phen!

— Nền lắm, nền lắm! Ông còn đợi gì nữa!

— Muốn thực hiện cuốn tiểu thuyết của tôi thành phim, hẳn ông cũng đồng ý với tôi là cần phải nhờ tới các điện ảnh gia am hiểu về kỹ thuật. Tôi không quen biết ai trong giới điện ảnh, chính vì vậy mà...

— À, thì ra thế!

— Vâng. Chẳng nói đâu gì ông, tôi giao thiệp khá hạn chế, ngay trong giới cầm bút, tôi còn không có người bạn nào hiểu theo nghĩa đúng nhất của danh từ «bạn».

— Ông khổ tình quá.

— Phải nói là tôi không được mắn thiệp thì đúng hơn.

— Ông nói quá lời!

— Không đâu. Đó chỉ là một sự thật dù tôi có ngoan cổ cũng không thể chối cãi nổi. Vâng, thưa ông, tôi thuộc loại người mà thiên hạ cứ nhìn mặt là đủ mất cảm tình rồi.

— Tôi xin phép không đồng ý với ông về điểm này.

— Ông không đồng ý? Chẳng qua vì ông là người lịch sự thế thôi. Tôi xin thành thực cảm ơn ông! nhưng, xin gác chuyện đó qua một bên, nếu ông cho phép, chúng ta hãy trở về vấn đề thực hiện phim...

— Vâng! Vâng... Tóm lại: Ông muốn tìm một đạo diễn có tài, để trao phó công việc đem cuốn tiểu thuyết của ông lên màn ảnh. Có phải thế không ạ!

— Một đạo diễn có thực tài. Tôi xin nhấn mạnh thực tài.

— Có cần phải chứng minh cái thực tài đó bằng tiếng tăm của đương sự không?

— Không cần thiết. Tôi tin ông, chỉ cần có sự bảo đảm của ông là đủ, là thừa đủ!

— Sở dĩ tôi phải hỏi ông một câu hỏi vô duyên và «lãng nhách» như câu hỏi vừa rồi vì ông còn lạ gì trò đời, nhất là trong hoàn cảnh nhi nhố ảm ở hiện tại, chẳng ai tin ai cả, người ta chỉ tin ở những điều có thể chứng minh một cách cụ thể mà thôi...

— Đề cho câu chuyện tới ngay chỗ mà tôi đang nóng lòng chờ đợi, xin ông trả lời giúp tôi: Phải chăng ông có quen biết một điện ảnh gia tuy chưa có tên tuổi, nhưng ông biết chắc là có thực tài?

— Quả có thế! Gã là một điện ảnh gia có học hành đăng hoàng, học tới nơi tới chốn, tốt nghiệp, có bằng cấp hẳn hoi. Gã học tại trường điện ảnh bên Pháp, sau đó còn thực tập đảm bảy năm trong các phim trường lớn của Pháp, với nhiệm vụ phụ tá đạo diễn. Tôi nghiệp cho gã là trở về Việt Nam, gã chẳng gặp một cơ hội may mắn nào để thi thố tài năng...

— Vậy thì tôi sẽ tặng người đạo diễn kém may mắn đó một cơ hội bằng vàng, để chứng minh tài nghệ!

7

Điện ảnh gia mà ông giám đốc nhà xuất bản đã giới thiệu cho anh hôm đó là một thanh niên đã ngoài ba mươi tuổi, từng du học tại Pháp năm, bảy năm gì đó, để rồi trở về nước với một tấm bằng đạo diễn điện ảnh khá lớn và trình bày khá mỹ

thuật cấp phát bởi một trường... hàm thụ được quảng cáo trên hầu hết các tờ báo xuất bản tại Pháp.

Trở về nước, chờ đợi tới dài cổ cũng không thấy hãng phim nào mời hợp tác, gã lấy làm giận đời, rồi thù đời, bèn trả thù đời, bằng cách sống bám vào ông bố triệu phú đang tiếp tục làm giàu hơn nữa, ở Ban Mê Thuột, với những mảnh lời buôn gỗ lậu!

Nhưng, Phụng ơi! Ông đạo diễn mà anh tìm kiếm, đâu cần phải là một điện ảnh gia có tài! Sá gì cái chuyện «vật» đó vì anh đâu có cần đem cuốn tiểu thuyết khổng nạn của anh lên màn bạc. Mà dù anh có muốn thực hiện thành phim đi nữa cũng không được, vì hai lý do: 1) Cái sở gọi là Hội Hợp Nghệ Thuật của bộ Thông Tin không đời nào cho phép thực hiện một cuốn phim mà tính cách khiêu dâm còn «nặng» bằng mười «tác phẩm» *Cậu Chó* của ma sự Tô Văn Trần Đức Lai! 2) Vốn liếng tiền bạc của anh như em dư biết, không có tới 300 ngàn, đào đâu năm bảy triệu để xuất vốn quay phim?

Nhưng, anh vẫn lặn lội đáp máy bay lên tận Ban Mê Thuột, để gặp ông đạo diễn kia như thường.

Vì lẽ, cần thiết và bắt buộc, để thi hành kế hoạch giết em. Giết mà không bị pháp luật trừng phạt, giết một cách ngon lành toàn hảo về kỹ thuật và hoàn mỹ về nghệ thuật như sáng tác một bài thơ!

8

Anh nhìn nhận là hài lòng trên cả sự mong ước về ông đạo diễn xi-nê-ma ẩn náu tại Ban Mê Thuột.

Ông ta, trước hết, thuộc loại có thể làm bất cứ việc gì... là người khác bỏ tiền ra thuê làm. Làm không cần tờ mờ tìm hiểu và có cố gắng tìm hiểu cũng chẳng tìm được gì cũng như chẳng hiểu được gì!

Thế là, anh trân trọng mời ông ta về Saigon, thuê cho ông ta một phòng khách sạn hạng sang ở đường Tự Do, mượn cho ông ta một cái xe hơi kha khá và một anh tài xế mặt mũi ngu muội hơn ông ta năm chục phần trăm, may cho ông ta một bộ quần áo tươm tất trân trọng trao cho ông ta một khoản tiền đủ cho ông ta tiêu sài riêng và tiêu sài cho kế hoạch của anh.

Tới đây, anh tốn hết 165.472đ.

9

Trễ mất 11 phút — tính theo đồng hồ của anh — nghĩa là 9 giờ 11 phút chuông điện thoại reo vang.

Anh cố tình ngồi xa máy điện thoại hơn em, để em đón lấy cú điện thoại này. Anh thừa biết cú điện thoại này là dành cho em nhưng anh vẫn hỏi:

— Gọi anh hả? Chắc lại đăng tòa báo...

Em úp ống nghe vào ngực, nhả nhỏ và miễn cưỡng đáp:

— Không. Của tôi. Im đi tôi nghe.

Anh, với dáng điệu vừa «cù lùn», vừa nhả nhục, lủi thủi đi vào nhà trong. Liếc nhìn tấm gương lớn ở hành lang, anh cũng phải cảm thấy tội nghiệp cho mình và thầm khen mình là có khiếu đóng kịch!

Mười lăm hay hai mươi phút gì đó — anh không xem đồng hồ, chỉ tính phỏng — như một cơn gió lốc, em chạy ủa vào phòng tìm anh, vô lấy anh như con mèo vô lấy con chuột, như một «chị em ta» đang ế ảm vô lấy một anh lính Mỹ hai tay cầm hai nắm «đó» — vừa xanh, vừa đỏ.

Em hôn anh rồi rít rít tít mù. Em nói lung tung, lộn xộn, bắt thành câu, bắt thành cú.

GIẢI PHẨM HEO

Nhưng anh hiểu hết: Em vừa được mời đóng phim, đóng vai chính, hưởng tiền thù lao ngang hàng với Thẩm Thúy Hằng, Kiều Chinh — nghĩa là gấp đôi Kim Cương — và buổi quay "tết" (để xem tài diễn xuất của em trước ống kính « ca me ra » cũng sắc đẹp, mức độ ăn ảnh của em) được quyết định vào sáng mai, hồi 10 giờ 30, tại sân quay số 4 của Phim Trường Mỹ Phương R.I.P.

Tuy biết hết, anh vẫn hỏi:
— Em đừng mừng vội. Biết đâu chỉ là những lời hứa, không có gì là chắc chắn. Theo anh nghĩ thì họ phải mời em đi « thử tết » khá dĩ mới có thể tin được là chuyện đứng đắn đường hoàng.

— Xin báo cho « ông nội » biết, họ mời tôi thử tết ngay sáng mai!

Bao nhiêu năm qua, bây giờ anh mới được nhìn lại khuôn mặt tươi hẳn lên của em, một khuôn mặt sáng ngời do sự diệu của những luồng xức ý toại lòng!

Anh cũng cảm thấy vui lây và chợt có ý nghĩ hủy bỏ kế hoạch giết em.

— Này ông! Tôi trở thành minh tinh đến nơi rồi, ông làm ơn làm phúc đem cất bộ mặt hăm tài của ông đi, nếu không, chắc tôi không dám đi chung với ông ngoài phố đầu. Mặt mặt là cái chắc!

Phụng ơi! Kế hoạch của anh đã bắt đầu và sẽ tiếp tục cho tới khi hoàn tất. Có lẽ, ngoài những điều anh trừ tính, chính em lại vô tình giúp thêm vào cho sự hoàn tất đó.

Dĩ nhiên, anh đã không được em cho phép đi theo, để tham dự cuộc thử « tết » của em.

Và, dĩ nhiên, khi em ở phim trường trở về nhà, anh đã nhưc đầu đến phải uống cả chục viên Optalidon vì nghe em khoe khoang không ngớt liên tiếp trong 6 giờ 41 phút — quên cả bữa cơm trưa —

10

Cũng may mà anh chỉ trừ liệu bắt em chờ đợi kết quả cuộc thử tết trong thời gian 2 ngày. Nếu thời gian đó chỉ kéo dài thêm nửa buổi nữa thôi thì có lẽ kế hoạch của anh sẽ bất thành, vì một lẽ rất đơn giản là anh sẽ phát điên — lý do: phải chịu đựng sự khoe khoang tuôn đi như nước lũ của em — trước khi thi hành phần cuối, phần quyết định trong kế hoạch.

Sau gần một tiếng đồng hồ tiếp chuyện ông đạo diễn của anh bằng điện thoại, sự thất vọng đã làm em lịm đi, như mất hồn.

Em loạng choạng bước tới anh, ôm cứng lấy anh, rồi khóc và như con nít. Trận nước mắt đó của em làm anh có cảm tưởng toàn thân em sẽ tan thành nước mắt.

Vừa nức nở, nghẹn ngào, vừa ngung ngu em nói... nói... nói bất thành câu, bất thành cú, âm thanh giọng nói cứ vỡ ra xen lẫn những tiếng rít mạnh, tiếng xuyết xoa, tiếng nấc cụt...

Nếu không phải là người đặt kế hoạch, chắc hẳn anh chẳng hiểu nổi mấy may.

Anh hỏi:

— Tóm lại, họ bảo là em hội đầy đủ điều kiện về vóc dáng cũng như về diễn xuất để thủ vai chính trong cuốn phim, nhưng chỉ tiếc một điều là em chẳng có tên tuổi, nên nhà sản xuất, nếu muốn dùng em thì phải bỏ ra một món tiền khá lớn để lo quảng cáo cho riêng em?

— Ừ... hự... ừ (và khóc).

— Ngoài ra, đây là cuốn phim đầu tay của hãng, nên họ muốn ăn chắc hơn là mạo hiểm.

— Ừ... (và khóc)

Anh đưa mắt nhìn đồng hồ, «cẩn» cho em khóc thêm hai mươi phút nữa, rồi nói:

— Nếu bây giờ, bỗng nhiên em nổi tiếng, bỗng nhiên thiên hạ biết đến em, nhắc nhở đến em như một nhân vật thời sự, liệu có giải quyết được vấn đề không?

— Hà? hà? hà?

Ba tiếng «hà», ba âm thanh khác nhau, dồn dập, hồi han, sấn đón.

Anh nói lại câu vừa nói thật chậm, thật rõ.

Em lại cuống lên:

— Được! Được. Giải quyết được. Nhưng, làm thế nào để thành nhân vật thời sự?

— Nếu em cho phép, anh xin vắt óc, tìm cách để em trở thành nhân vật thời sự trên báo chí.

— Không những em cho phép mà em còn yêu cầu anh, van xin anh, lấy anh...

Đề chấm dứt câu nói, em hét lên 3 lần « lấy anh » hết sức tha thiết và chói tai.

— Em cho anh đúng 1 tuần lễ, bảy ngày tròn, để suy nghĩ và tìm tòi. Trong suốt 7 ngày, anh xin tự giam mình trong phòng, không tiếp xúc, không nói chuyện với ai.

Mỗi ngày, em cung cấp cho anh tất cả báo chí mới xuất bản và 2 bữa cơm nhẹ với rất nhiều cà phê pha thật đặc, đặc làm sao để anh có thể dùng thay mực viết lách... Anh cam đoan là sẽ tìm được lối thoát cho em!

11

Trong 7 ngày «suy nghĩ tìm tòi» — nghĩa là chẳng suy nghĩ tìm tòi gì cả — anh đã hưởng thụ khôn xiết kể những săn sóc âu yếm mà em đã dành cho anh. Cảm ơn Phụng, cảm ơn Phụng nhiều!

Trong bao nhiêu năm chung sống, ít nhất trước khi chúng mình rời xa nhau vĩnh viễn, anh cũng được em dành cho bấy nhiêu ân huệ. Nhưng, nếu khi em dành cho anh những ân huệ đó, thái độ của em đừng miễn cưỡng đến lộ rõ về cố gắng thì anh sẽ cảm động hơn và, biết đâu, anh chẳng bốc đồng, bỏ ngang kế hoạch thủ tiêu em?

Số mệnh nó như thế, đổi thay sao nổi, em nhỉ?

Sau 7 ngày «cắm phòng», câu đầu tiên anh nói với em là:

— Xong rồi! Nhất định có kết quả! Chờ đợi cho khuôn mặt em tươi hẳn lên, anh nói tiếp:

— Trong 7 ngày qua, anh đã nghiên cứu thật kỹ lưỡng, thật tỷ mỉ tất cả những tin tức quan trọng đăng trên báo. Anh nhận thấy, những tin tức được nhà báo đăng «tít» chiếm nhiều cột nhất, nghĩa là những tin tức được thiên hạ đặc biệt chú ý gồm 3 loại: 1) về chuyện chính trị; 2) về những chuyện động trời; 3) về những chuyện ly kỳ, lạ đời.

Em gật đầu đồng ý. Anh nói:

— Có thể là thứ tin tức tổng hợp 2 loại hoặc 3 loại. Ví dụ chuyện 1 bà dân biểu từng có một quả khướu nổi danh về đi thỏ, vậy mà được mấy vị tu hành ủng hộ cho thành dân biểu, khi trở thành nữ dân biểu lại được coi là tiến bộ tuy vẫn chứng nào tật ấy, lại ăn nói vung vít... Anh phải nói thế để em có ý niệm tổng quát. Quay lại trường hợp em anh nghĩ có thể tổng hợp cả 3 loại để thành «Động trời, ly kỳ, lạ lùng và có tính cách chính trị».

Em hỏi như gắt, có lẽ vì phải chịu đựng quá nhiều kiên nhẫn chờ đợi:

— Nhưng như thế là thế nào mới được chứ?

— Bình tĩnh! Đâu có đó mà em! Bây giờ nghe đây: nói giả tỷ như chút nữa, với anh cùng nhau mua vé máy bay đi Đalat, vé mua rồi, em kiếm có gậy sự với anh rồi em trả lại tấm vé để tên em. Sáng mai, đúng giờ, anh từ biệt em, xách va-li ra đi. Em ở lại nhà, uống thuốc độc tự tử...

— Ấy chết... sao lại...

— Khoan. Cứ bình tĩnh nghe anh nói đã. Em tự tử bằng một thứ thuốc thông thường, mà ai cũng có thể mua được ở hiệu thuốc tây một cách dễ dàng, không cần tới toa bác sỹ, vì thứ thuốc ấy chỉ có thể

làm chết người nếu uống quá nhiều mà thôi. Tuy nhiên, cần phải chú ý lựa thứ thuốc có tác dụng làm mê thiếp thật mau chóng, nhưng tác hại chậm.

— Tại sao...?

— Đừng ngắt lời. Nghe anh nói, rồi em sẽ hiểu mà! Thuốc làm mê thiếp ngay, giúp em đừng cảm thấy gì cả, không đau đớn, không khó chịu, không mệt mỏi... chỉ như ngủ thiếp đi thật êm đềm. Còn thuốc tác hại chậm là để anh có đủ thời giờ khi đã ra tới phi trường lấy có là quên điều gì, trở về nhà vừa vận đưa em vào nhà thương cứu chữa. Nói trắng ra là em tự tử thực sự, nhưng được cứu sống kịp thời, nên sống như thường!

— Tự tử mà nổi tiếng sao được.

— Nổi tiếng hay không nổi tiếng, nhiều hay ít là ở cái lý do đưa đến hành động tự tử.

Em reo lên mừng rỡ. Thế là em đã hiểu rồi.

— Anh! Thế anh định cho em chết vì lý do gì? Và làm cách nào để thiên hạ biết lý do em tự tử?

— Anh sẽ viết dùm em một số những lá thư thật dài, thật lam ly, thật hay. Em chịu khó chép lại những lá thư đó. Anh sẽ có cách làm cho mớ thư từ này đến mắt các phóng viên nhà báo.

Anh vừa tính đốt ngón tay vừa kể:

— Một lá thư từ biệt anh, ngán ngùi, vẫn tắt thôi. Một lá thư gửi ông Xuân Thủy mà em nhận là người yêu số 1, đồng thời cũng là đồng chí của em, thư này lời lẽ phải thiết tha, nhưng đánh thép rắn rỏi. Một lá thư gửi một ông « Sư thành phố » từng là tình thân yêu chuộng hòa bình, ý chí tranh đấu sắt son chống Nhà Nước và biệt tài xách động quần chúng bằng những lời lẽ nây lửa ăn đứt một chính sách nhà nghề. Một lá thư khác gửi 1 vị dân biểu đang ở tù vì tội thân Cộng Sản trước kia từng là người yêu số 3 của em, thư này chia ra làm ba phần. Phần thứ nhất vĩnh biệt. Phần thứ 2 tỏ ý ghen tức với một người đàn bà cướp ông đó của em, người đàn bà này cũng là dân biểu, lại nổi danh về những vụ cướp chồng thiên hạ, bèn mặt sát tha hồ. Phần thứ ba, ca tụng ông ta và phản đối mạnh mẽ vụ ông ta bị xử tù...

— Nhiều thư quá.

— Phải chịu khó chứ.

— Em nói thế thôi. Viết trăm lá thư cũng được mà.

— Khá lắm. Nhưng làm gì phải viết nhiều thế. 5, 6 lá thư nữa là đủ, Gửi Tổng Thống, Phó Tổng Thống nước mình, Tổng Thống Phó Tổng Thống Mỹ, Chủ tịch Bắc Việt, ông Thant tổng thư ký liên hiệp Quốc vân vân để nói cho họ biết là em đóng góp cái chết của em cho sự nghiệp hòa bình VN nói riêng và sự nghiệp hòa bình nhân loại nói chung...

12

Phụng ơi! Khi anh ra khỏi nhà thì em đã mê thiếp, chung quanh em vung vãi 21 lá thư.

9 giờ 22 phút chuyến máy bay 8 động cơ số 406 cất cánh. 10 giờ 10 phút máy bay đáp xuống phi trường Liên Khương. Vì muốn cho em nổi tiếng thực sự nên anh không hề quay lại nhà.

Bây giờ là 11 giờ 43 phút, nghĩa là em đã thực sự lia bỏ cõi đời ở trọ này đúng 43 phút rồi.

Vĩnh biệt Phụng!

Vĩnh biệt em!

Vĩnh biệt nữ chiến sĩ hòa bình, người tình nhân của bao kẻ tài danh người đã chọn một cái chết «động trời, ly kỳ, lạ lùng» đáng được đăng tin với hàng tít 8 cột.

Vĩnh biệt một trong số những quái thai chính trị của thời đại!

Đố chơi đố chọc

đầu năm « heo »

NHÂN dịp năm mới năm me, con Chó ủng ủng đi, Con Heo ụt ụt, tới. Ban Tổ chức «Đố chơi đố chọc» mở một trận đả lời dài đặc biệt để lấy hên cho cả năm.

Giải thưởng danh dự trận đấu là một Đầu Heo, cho mượn nấu cháo ăn quanh năm chưa hết. Do vậy, quần hùng kéo tới đông đảo, ai ai cũng háo hức đòi được so tài.

Ngày thường chỉ có 4 Toán dự đấu, nhưng đây là cuộc đấu đặc biệt, nên Ban Tổ chức phải tăng lên thành 6 Toán.

- Đấu Võ Mồm
- Ngó Ngần
- Sáng Suốt
- Ăn Có
- Tham Sân Si
- Lệnh Bà

Toán «Đấu võ mồm» mới thành lập nhưng gồm toàn những bộ mặt quen thuộc, to hơng nhất nước, luôn luôn hung hăng đòi chống đến tòi, nhưng trên thực tế chỉ khoái vỗ bịch và sẵn sàng.. dọt lẹ!

Toán «ngó ngần» đã từng xuất trận nên không xa lạ gì với các khán giả Đố chơi. Có điều càng về cuối năm Chó, Toán này càng ngó ngần tề, nhất là trong mấy vụ công chúa Lộ Lem, lính Mèo và Củ Sâm đưa dai các học sinh Giao Chỉ, Mần bò hóc chơi Anamta v.v...

Toán «Sáng suốt»! tiếng gọi tắt của Độc Tài sáng suốt. Toán này cũng đã có tranh tài và tỏ ra trên chân địch thủ. Với giải Đầu Năm Con Heo, Toán này được coi như «Pha vô rì».

Toán «Ăn Có» luôn luôn trung thành với cái danh hiệu của nó, nên bất cứ lúc nào, ở đâu, với ai, cũng tìm cách ăn có bằng được. Không chừng kỳ tranh giải này, cũng lại dám ăn có lắm ạ!

Toán «Tham Sân Si» cũng đã từng góp mặt trở tài ở võ đài này, và bị nhiều người hiểu lầm là một bầy sư hồ mang. Kỳ thực, thành phần của họ chỉ gồm toàn những người có đủ ba đức tính quý báu ấy, không phân biệt là nhà tu hành hay là lũ phàm phu tục tử.

Toán «Lệnh Bà», tự cái tên của nó cũng đủ tố cáo toán này gồm những ai rồi. Nếu trình bày kỹ lưỡng e mang tội phạm thượng tốt hơn nên ngậm miệng... ăn tiền

Và bây giờ là mở màn trận đấu...

TIÊU BIỂU CHO NĂM CHÓ ?

HỎI.— Theo quý vị, trong năm vừa qua ai xứng đáng là tiêu biểu cho Năm Con Chó ?

ĐẤU VÕ MỒM.— Ông Dân biểu Con Cu Đò. Vì ông này đã bị «đập» từ trong Nhà Hát để lôi ra tòa và nhốt vô «chuồng» Chí Hòa. Trước đó, tông tông đã phán truyền «phải đập chết những con chó dại». Như vậy Con Cu Đò không phải Chó thì còn ai vô đây ?

NGÓ NGẦN.— Nếu thế, Con Cờ Đò cũng chưa phải là nhân vật tiêu biểu cho Năm Con Chó, mà chính là «The Dugitive» Hoàng Hồ. Xin nhớ rằng cả ba nhà dân biểu Châu - Hồ - Trúc cũng bị đập một lượt. Riêng Trúc thoát nạn, Con Cu Đò bị 10 năm năm chuồng, còn nhà thám tử vì bị án tùng bị li nên diễn tuồng «kẻ đào tẩu», cho tới nay.

So sánh ra, kẻ đào tẩu bị án nặng hơn Con Cu Đò, vậy đây mới là nhân vật tiêu biểu.

SÁNG SUỐT.— Chó dại thì làm sao tiêu biểu cho Năm Con Chó được. Muốn tiêu biểu thì phải trung thành, phải biết giữ nhà cho chủ, phải sửa nhặng lên khi thấy có người lạ tới chứ! Tiếc rằng số này hơi đông, nên rất khó chọn. Chọn kỹ cũng có nhưng nếu nói ra, họ sẽ ganh tị nhau, tốt hơn không nên tuyên bố.

ĂN CÓ.— Từ xưa đã có người than «Nhà văn An Nam khổ như chó», năm vừa qua nhà văn, nhà báo Anamta cũng vẫn khổ như chó: Nhà văn thì bị phối hợp nghệ thuật, nhà báo thì bị đục đẽo, bóc lột. Bờl thế giới này mới xứng đáng tiêu biểu cho năm Canh Tuất.

THAM SÂN SI.— À, nếu hiểu theo cách này thì nhà văn, nhà báo cũng chưa đến nỗi «chó» bằng quân công thời buổi kiếm ước. Đói quá cho nên rớt cuộc đưa nào cũng đánh nhằm mắt ăn bần cả!

LỆNH BÀ.— Nghĩ kỹ ra, thì chỉ có chị em chúng tôi trên Ngã Năm Chuồng Chó và các nơi tương tự là «chó» hơn cả. Thời buổi sinh hoạt leo thang ào ào này mà giá của mình vẫn không leo theo được, quanh quần vờn chỉ một bò, hai bò, mới toanh và thơm nhất cũng chỉ ba bò là nhiều. Rẻ quá chó rồi còn gì ?

BAN GIÁM KHẢO.— Sáng suốt trả lời đúng, nhưng đoạn sau không rõ, nên chỉ được 2 điểm rưỡi! Tục ngữ đã có câu «Chó cắn áo rách», vậy thì toán Sáng Suốt chỉ cần coi xem đũa nào hay cần áo rách, đũa ấy đích thị là nhân vật tiêu biểu cho năm Canh Tuất vừa qua!

MỘT NGƯỜI ĐÀN BÀ KHẢ KÍNH

HỎI.— Xin quý vị hãy kiểm dùm một người đàn bà Giao Chỉ khả kính nhất hiện tại?

LỆNH BÀ (tranh nói trước).— Dĩ nhiên phải là đệ nhất phu nhân rồi, cần gì phải bàn bạc nhiều cho tốn công?

ĐẤU VÕ MỒM.— Đệ nhị phu nhân mới là khả kính nhất, vì đã được đi Mèo. trong khi đệ nhất phu nhân chưa đi tới đâu. Hơn nữa đệ nhị phu nhân còn luôn luôn khuyến Ông từ chức, một khi phi ní-la ghè!

NGÓ NGẦN.— Bà Nguyễn thị Huệ, người đã tặng cho ông tông thông hết xoàn Bokassa một nàng Công Chúa, và giúp thắt chặt nền bang giao giữa VNCH với Trung Phi ấy mới thực là khả kính!

SÁNG SUỐT.— Khả kính nhất phải là Nữ Hoàng Nín Đé, người đã thủ tiết thờ chồng nuôi con, lại hoạt động chính trị đặc lực, có đầu óc xã hội...rộng rãi dám đề ra kế hoạch lập Bình Khang để hốt bạc cắc và giải quyết nạn thất nghiệp của chị em ta. Năm Con Heo này, Nữ Hoàng phải được ân thưởng bốn chữ «tiết hạnh khả phong» như bà Phó Đoàn thời Vũ Trọng Phụng.

ĂN CÓ.— Lúc này «cốt» của bà Ngô Bá Thành Chủ tịch phong trào Đòi Quyền Sống của Liên Bà, cũng lên lắm chứ. Dám ăn nói như bà này, làm gì có ai khả kính hơn?

THAM SÂN SI.— Mô Phật! trước sau vẫn không thấy ai khả kính hơn là tín nữ Kiều lá đồ!

BAN GIÁM KHẢO.— Toán Sáng Suốt vẫn luôn luôn có mặt tinh đời: 5 điểm nữa!

LIÊN DANH NÀO NHIỀU HY VỌNG?

HỎI.— Quý vị thử xấp dùm một liên danh có nhiều triển vọng thắng cuộc đua vào Dinh Độc Lập trong năm Con Heo này?

LỆNH BÀ (lại nói trước).— Cứ Đại Vương Bạc Đầu đứng chung lần nữa với Phó Vương Râu Kẽm là thắng chắc như bấp rang.

NGÓ NGẦN.— Đầu được. Cả hai ông cùng là nhà banh cả, coi kỳ quá. Kỳ này, Đại Vương Bạc Đầu phải đứng với một tay xi vin mới chắc ăn. Tỉ dụ như cụ Nhạc bắt Quần, Cụ Gãi Háng.

SÁNG SUỐT.— Đã đến lúc Đại Vương cần cạp với một Nữ Hoàng để kiểm phiếu của phún đa số, tại sao lại không thể là Đại Vương Bạc Đầu với Nữ Hoàng Nín Đé.

ĂN CÓ.— Nếu đứng có trò ma giáo, Đại Tướng Xún Răng và một Luật sư Xĩa nữa nhất định sẽ thắng để như lấy đồ trong túi.

THAM SÂN SI.— Nếu như lập được 1 liên danh Thượng Tọa Trí Quang ráp với Đức Tổng Giám Mục Nguyễn văn Bình, thì đó liên danh nào địch nổi đấy!

ĐẤU VÕ MỒM.— Phó Vương đã đi Mèo, có nhiều hy vọng làm tông tông hơn. Bây giờ chỉ còn kiểm một Phó Tông Tông khác.

Mà chỉ cần một tay nào chịu chơi và bốc xê la bút mạnh như Phó Vương là ăn tiền. Tỉ dụ như một tên trong túi tôi đây!

BAN GIÁM KHẢO.— Tham Sân Si có ý kiến tuyệt vời: 5 điểm! Rất tiếc là không khi nào có được liên danh như vậy ra tranh cử.

Đến đây, vì hết giờ, Ban tổ Chức cho ngưng trận đấu và công bố kết quả:

Nhất (đồng hạng) Sáng Suốt và Tham Sân Si 7 điểm rưỡi.

Ba (đồng hạng) Lệnh Bà và Đấu Võ Mồm 5 điểm

Như vậy là 2 toán Sáng Suốt và Tham Sân Si được ăn Đầu Heo về chia đôi nấu cháo!

GIẢI PHẨM HEO

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

<p>DB Hồ Ngọc Cứ ĐƠN VỊ ĐÔ THÀNH CHỦ TỊCH ỦY BAN NỘI VỤ HẠ NGHỊ VIỆN</p> <p>Kính Chúc Cử Tri Đô Thành và Đồng Bào Toàn Quốc Một Năm Mới Thịnh Vượng</p>	<p>DB Đinh Văn Đậm ĐƠN VỊ TÂY NINH</p> <p>Kính Chúc Cử Tri Tây Ninh và Đồng Bào Toàn Quốc Một Năm Mới Thịnh Vượng</p>	<p>DB LÊ NINH</p> <p>ĐƠN VỊ GIA ĐÌNH</p> <p>Kính Chúc Cử Tri Gia Định và Đồng Bào Toàn Quốc Một Năm Mới Hạnh Phúc Thịnh Vượng</p>
<p>DB Dương Vy Long ĐƠN VỊ CHÂU ĐỐC</p> <p>Kính Chúc Cử Tri Châu Đốc và Đồng Bào Toàn Quốc Một Năm Mới Hạnh Phúc và Thịnh Vượng</p>	<p>DB Phạm Hữu Giáo tự MẶC GIAO ĐƠN VỊ BIÊN HÒA Chủ Tịch Ủy Ban Ngoại Giao Hạ Nghị Viện</p> <p>Kính Chúc Cử Tri Biên Hòa và Đồng Bào Toàn Quốc Một Năm Tân Hợi Thái Bình và An Lạc</p>	
<p>DB Đào Ngọc Thọ ĐƠN VỊ VINH LONG</p> <p>Kính Chúc Cử Tri Vinh Long Và Đồng Bào Toàn Quốc Một Năm Mới An Vui Hạnh Phúc và Thịnh Vượng</p>	<p>D.B. Diệp-văn-Hưng ĐƠN VỊ 3 SAIGON</p>	<p>CUNG CHÚC TÂN XUÂN</p> <p>Nguyễn-thị Thu-Cúc Nghị Viên Hội Đồng Đô Thành Chủ Tịch Phụ Nữ Hỗ Trợ NDTV Quận 10</p> <p>Tòa Hành Chánh Quận 10 Đ.T. : 22.545 51.803</p>
<p>CUNG CHÚC TÂN XUÂN</p> <p>TIỆM BÁNH CHỢ LỚN MỚI LONG XƯƠNG Chuyên chế tạo kẹo và bánh</p> <p>72, đường Tháp Mười Đ.T. : 37.185 CHỢ LỚN MỚI</p>	<p>CUNG CHÚC TÂN XUÂN</p> <p>PHÚ - LÂM KỸ NGHỆ PLASTIC XƯƠNG</p> <p>VĂN PHÒNG 104, Gia Phú—Cholon Đ.T. : 37.935 CƠ XƯƠNG 125/35-41 Lục Tỉnh Cholon</p>	<p>CUNG CHÚC TÂN XUÂN</p> <p>PLASTIC TAI-KY Công ty</p> <p>151B, Mai Xuân Thưởng Cholon—Việt Nam Đ.T. : 51311</p>
<p>CUNG CHÚC TÂN XUÂN</p> <p>NGÔ - MINH - KÝ Xưởng nhựa Plastic Đ.T. : 51.590</p> <p>Số 255D18 đường Phạm Văn Chí CHOLON</p>	<p>CUNG CHÚC TÂN XUÂN</p> <p>TUYÊN - HƯNG Buôn bán vật liệu kiến trúc</p> <p>15, Hậu Giang SAIGON</p>	<p>CUNG CHÚC TÂN XUÂN</p> <p>VIỆT - SANH Khai Quan Thuế</p> <p>1416 Tôn Thất Đạm SAIGON</p>
<p>CUNG CHÚC TÂN XUÂN</p> <p>Lifa Metal Works LTD (LIFAMEW) SẢN XUẤT : Lưới kẽm 6 góc, lưới ngăn muối bằng chỉ Kim loại và cước nylon, Dây kẽm 4 gai, Các cỡ đinh ốc và các loại đinh v.v...</p> <p>CƠ XƯƠNG : Số 660-662, Phạm Văn Chí Bình Tây CHOLON Tel 38.377 VĂN PHÒNG : Số 53, Lương Như Hộc CHOLON Điện Thoại : 36.331</p>	<p>CUNG CHÚC TÂN XUÂN</p> <p>Xưởng Hồng - Nguyễn Chuyên môn chế tạo các thứ vật dụng hằng ngày bằng keo hóa học (Plastic)</p> <p>Đ.T. 51.315 Số 127/21-23, Đường Mai Xuân Thưởng CHOLON</p>	<p>CUNG CHÚC TÂN XUÂN</p> <p>Tân-Nghệ Công-Ty S.A.R.L.</p> <p>— Sản xuất túi nylon trong suốt và hai màu nhiều cỡ. — Nhận in túi nylon màu đẹp cạo không tróc để lâu không phai. Đ.T. : 37.998</p> <p>CÔNG XƯƠNG : 65-71, đường Bà Hom Phú Lâm CHOLON NƠI LIÊN LẠC : 245, đại lộ Đồng Khánh CHOLON</p>

NGUYỄN VĂN NHÂN

Chủ Tịch Hội Đồng Tỉnh Bình Định
KHUU, CHUÔNG, THIÊM: Phó Chủ tịch
TRẦN VĂN HIỆU: Nghị Viên

Cung Chúc Tân Xuân
Đồng bào Tỉnh Bình Định

Cung Chúc Tân Xuân

LÊ TRỌNG DÃ

Chủ Tịch Hội Đồng Xã

HỒ CHÂU

Xã Trưởng Thị Xã Qui Nhơn

Dương Đường DUY TÂN

51, Duy Tân — Saigon
ĐT. : 93.570-21.148

Cung Chúc Tân Xuân

Nghiệp Đoàn Chăn Nuôi Việt - Nam

Trụ Sở Trung Ương : 30 Lê văn Duyệt SAIGON — ĐT. : 93.283

Chủ Tịch danh dự : BS NGUYỄN VĂN TƯ

Cố vấn : Ô. NGUYỄN VĂN PHÚC

: Bà Cựu Tr. T. NGUYỄN NGỌC LỄ

: Ô. LÝ HOÀI ĐẠI

: Ô. NGUYỄN HOẠT

Chủ Tịch : LÝ NAM

Đệ I Phó C.T. : LÝ VĂN VINH

Đệ II Phó C.T. :

Tổng Thư Ký :

Phó — :

Thủ Quỹ :

Phó — :

Kiểm Soát viên :

Kiểm — — :

: Ô. ĐINH VĂN NGŨ

: Ô. PHẠM VĂN VŨ

: Bà LƯU THỊ THẢO

: Ô. NGUYỄN THÀNH HƯNG

: Ô. LÝ TÍCH

: Ô. PHÙNG A NGU

: Ô. NGÔ ĐÌNH TRỌNG

Toàn thể tân Ban Quản Trị Nghiệp Đoàn Chăn Nuôi Việt Nam

CUNG CHỨC TÂN XUÂN

CUNG CHỨC TÂN XUÂN

HÃNG GẠCH BÔNG ÉP BẰNG MÁY ĐIỆN

THANH DANH Công ty

SẢN XUẤT ĐỦ LOẠI GẠCH LÓT NHÀ

242, Cống Quỳnh SAIGON

ĐT : 22906

Mì hai cua xanh

Đủ các sinh tố • Vừa rẻ vừa ngon • Vệ sinh bảo đảm
Máy móc tối tân • Để lâu không hư

V.N. Liên Hiệp Thực Phẩm Cty Sản Xuất

Tổng đại lý : hãng KHÁNH PHONG

17, Nguyễn văn Thạch Cholon - ĐT 37624

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Bác sĩ NGUYỄN-DUY-TÀI

Nghị sĩ Thượng Nghị Viện

51, Duy Tân Saigon ĐT : 93.570 - 21148

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

PHƯỚC HÙNG

SẢN XUẤT

Vật dụng quân trang, huy chương quân đội

29, Phạm Ngũ Lão Saigon ĐT. : 23.664

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

ĐẠI Á NGÂN HÀNG

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

VIMYTEX

VIỆT MỸ KỸ NGHỆ DỆT CÔNG TY
Vietnam American Textile and Finishing Mills, 1 t d

Văn phòng : Công xưởng : Thủ-Đức
Lầu 1 số 10, Nguyễn Huệ Sg ĐT.: 20.403-20365
ĐT : 92.349-92.350

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

TIỆM TẠP HÓA VIỆT QUANG

19, đường Lê Tấn Kế CHOLON

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

NGHIỆP HƯNG

Bền hiệu chuyên chế tạo các dụng cụ bằng chất
Plastic cứng (Polystyrene) và mềm (Polyethylene)
Đặt hay mua tùy ý Quý khách chọn lựa
Quý ngài chiếu cố rất hoan nghinh

99, đường Ngô Nhơn Tịnh CHOLON

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

CHỦ TỊCH

Hội Tương Tế Bắc Việt

36, Hiền Vương Saigon

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Liên Phương Công Ty

Kính chúc quý vị thân chủ
Một năm Tân Hợi tràn đầy hạnh phúc

235, Lê Thánh Tôn SAIGON

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

TRUNG TÂM KHUẾCH TRƯƠNG

Xuất Cảng Việt Nam

16-18 Hai Bà Trưng Sg. ĐT. : 25.250-91.078

Xuân Tân Hợi Kính Chúc Thân Hữu
cùng Đồng Bào quốc nội sớm hưởng thanh bình an lạc

Cha Gio Vietnam Restaurant

(Tiệm ăn Giao Chi tại Thái Lan)

39414, Wat Tree Banglampoo BANGKOK

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

TIỆM BÁNH

ĐẠO HƯƠNG VIỆN

Cơ chế các loại bánh Biscuits và Kẹo thượng
hạng, đặc chế kẹo trứng chim ngũ thê,
Các loại mứt tâm mật, dụng hộp rất trang
hoàng đẹp dễ

3, đường Lê Tấn Kế CHOLON

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Kim Tín Công Ty «KITICO»

127, Đại lộ Hàm Nghi SAIGON
ĐT.: 20.335 - 93.841

Nhập cảng độc quyền các loại
NÔNG NGƯ CƠ GIỚI
hiệu IHI - SHIBAU + A

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Tân Thành

51, đường Chu văn An Cholon ĐT : 37.498

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

VINATEXCO, VINATEXFINCO

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Xưởng Hiệp Thành MUA BÁN CHẾ TẠO BỘT ĂN

93, Đường Lê quang Hiến Cholon ĐT. : 50517

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

XƯỞNG PLASTIC

ĐÔNG HƯNG

DOHUCO

Chuyên sản xuất các loại vật dụng và túi
NYLON hiệu «DOHUCO»
42713, Đại lộ Lục Tỉnh Phú Lâm (Cholon)

Mỗi tuần không thể thiếu Con Ong,
Mỗi ngày không thể thiếu :

Cà phê Thăng Long

«HƯƠNG SẮC TUYỆT HẢO»

215, Đường Thánh Mẫu (cạnh tòa báo Xây Dựng)

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Công Ty Thủy Tinh Việt Nam

— Chuyên sản xuất ve, lọ đủ loại với kỹ thuật
và máy móc tối tân nhất Việt Nam
— Tốt và rẻ hơn sản phẩm ngoại quốc

Trụ sở Thương Mại
16-18, Hai Bà Trưng (lầu 1) Sg. ĐT. 25.198

người nuôi heo, heo nuôi người

(Tiếp theo trang 7)

Chỉ có những ông chủ Heo Nọc, tạm gọi là những «Professeur de danse», là khoái tí bà lang trọc. Các ông đã làm giàu bằng cái chày vàng và hai hòn ngọc của chàng Heo Nọc. Theo chỗ kể này được biết, thì mỗi lần nhảy một quần, các ông «professeur de danse» được người mướn nhảy chỉ tới 1.000 đồng. Một ngày nếu nhảy được cỡ 5 «bản» là vô được món tiền to. Ngoài ra nếu ông «Professeur» nào có tính bay bướm, là lướt, khéo tán còn có thể... nhảy luôn cả với bà chủ Heo Nái góa chồng.

Lấy con số căn bản trên làm một phát tính nhân, chúng ta sẽ thấy cái nghề nhảy kiếm ra ổi tiền. Bởi vậy, nếu bao giờ trong chúng ta có kể thấy một ông «Professeur de danse» mặc bộ bà ba xập xệ, quần sần ống cao, ống thấp dần... của quý đi trong những xóm chăn nuôi, chúng ta đừng vội nghĩ rằng các ông ấy rách, mà bé cái lắm.

Làm nghề nhảy không những có lợi cho mình, mà còn có lợi cho đất nước nữa. Kể hèn này còn nhớ trước đây có một ông dân biểu đã nhận xét rằng: «Nhà báo không quan trọng bằng nhà nông, vì không có báo đọc thì cũng chẳng chết ai. Chứ không có gạo ăn, mới thực sự chết đói». Nước ta tuy tiếng rằng có khiếu về chăn nuôi, nông nghiệp, nhưng vì chiến tranh khiến ruộng đồng bom sỏi, đạn cây, có lúc phải nhai toàn gạo Mèo, gạo Thới Lai, mà ông dân biểu nọ còn đề cao tầm mức quan trọng của nhà nông đến thế. Kể hèn này nghĩ rằng ông dân biểu nọ cũng không nên quên đi tầm mức quan trọng của mấy ông «professeur de danse». Ông dân biểu nọ cứ thử nghĩ xem không có những hạng dân biểu, nghị ngọm ăn tục nói phét, thì đất nước này cũng có chết ai. Nhưng nếu không có những ông «professeur de danse» làm công việc cho Heo Nọc nhảy, thì có ỏi người phải chết thêm, vì không có thịt heo mà đóp.

Nhân năm Heo và nhân mùa bầu cử Hạ Viện sắp tới, kể này đề nghị ông dân biểu đã có nhận xét đẹp đẽ về nhà báo, nhà nông, nên đặt thêm vấn đề so sánh giá trị giữa những ông chuyên nghề nhảy và dân biểu, nghị ngọm cho trọn vẹn. Ăn quả nhớ kẻ giồng cây, ăn cơm nhớ người cấy lúa, không lẽ ăn miếng thịt heo già cây thơm phức, lại quên nhớ ơn người nhảy... thì chẳng hóa ra bất công và vô ơn lắm sao.

«HOA HEO» — MỘT LOÀI «HOA» LÀM THẨM CUỘC ĐỜI

Nếu nuôi Heo Nọc để kiếm được tí, thì nuôi Heo Nái cũng kiếm tí không ít. Cái kể hồ nhét vữa đồng tiền trên lưng con heo đất còn giúp cho ta dành dụm được một số tiền khá sau mấy tháng «nuôi»,

thì «cái hoa» giữa hai chân sau con Heo Nái, chính là «đồ khóa» màu nhiệm để giữ tiền và làm sinh sôi nảy nở thêm tiền. Đầu tiên người ta chỉ bỏ ra số tiền 1, 2 chục xin tậu một con heo — một «cái nụ hoa». Sau vài tháng chăn nuôi tận tình, «bông hoa heo» sẽ lớn dần. «Đồ khóa» kho tàng đã tới kỳ linh ứng, người ta chỉ việc mời một ông «Professeur de danse» đem chú Heo Nọc lại nhảy một bài. Nói một cách khác, đem chiếc «chia khóa» của chú Heo Nọc tra vào «đồ khóa» của Heo Nái. Sau vài tháng «bông hoa heo» kia sẽ nở bét, chiếc «đồ khóa» kho tàng sẽ bật tung và một gia tài trung bình sẽ tràn ra.

Tính trung bình một bầy heo con sau ít tháng cũng bán được trên một trăm xín. Kể hèn này đã đến thăm một trại chăn nuôi lớn ở miệt cầu Tham Lương và được người quản lý trại heo đó cho biết cứ mỗi tháng chủ trại cũng kiếm được ngót ngét khoảng 2 tệ riêng cái khoản heo nái. Như vậy quả là những bông «hoa heo» đã làm thắm cuộc đời... kẻ làm vườn.

Trên đây kẻ viết bài chỉ mới nói đến những việc xuôi chảy, thơm phức trong việc nuôi heo nọc, heo nái (kể cả heo thịt). Kỳ thật trên thực tế công việc trên cũng gặp nhiều vất vả, khổ khăn, trăm cay nghìn đắng. Thí dụ một bầy heo đang lớn, bỗng từ dưng lẩn kệnh ra đôi hén kiếp, là người chủ cũng bị... đời đời luôn. Bởi vậy vị nào muốn làm cái nghề này, hãy chịu khó rửa tay thật sạch rồi nhờ mấy ông thầy bói xem hồ bàn tay có đường hành khất hay không, rồi hãy quyết định cho chắc ăn.

LÒ SÁT SINH — TRẠM CUỐI ĐỜI CỦA CON GIÁP THỨ 12

Nếu giống Người khôn khổ, khôn lặn về 4 thứ sinh, bệnh, lão, tử thì giống Heo chỉ có ba cái khổ là sinh, bệnh và tử. Như vậy là giống heo sướng hơn giống Người ở điểm không bị cái lão làm khổ. Thật vậy, đối với loài Heo thì làm cóc gì có lão. Từ lúc chúng eng éc chào đời, người ta nuôi chúng ăn no chúng nhón, đến lúc chúng vừa... trưởng thành là người ta đã vội vàng gửi chúng đến lò sát sinh để đời nợ... trần gian.

Nếu chú heo nào có dịp viếng thăm lò sát sinh Chánh Hưng một lần, chắc sẽ sợ, hết dám lớn. Khốn khổ là chẳng bao giờ những chú heo vị thành niên được đến chơi. Chú nào đến một lần là coi như hết hồng ứn ứn vì đó chính là trạm cuối cuộc đời của các chú heo. Tại Lò heo Chánh Hưng, mỗi ngày người ta đã làm công việc thọc huyết từ 1.500 đến 2.000 chú heo để cung cấp cho thị trường. Phần lớn đều là những cậu «heo làng» từ các Tỉnh gửi về. Nếu vì «nhu cầu chiến trường» cấp bách, các cậu heo từ chiến giang hồ sẽ bị thọc ngay tức thì. Còn nếu không thì cũng được

«dưỡng quân», ăn chơi đúng định ít ngày trước khi... đền nợ nước.

Nội một lò heo Chánh Hưng, con số «thương vong» của Heo đã lên tới hàng nghìn. Còn những lò heo ở các tỉnh, những lò Heo lậu tại khắp nơi cũng âm thầm hoạt động ráo riết để đưa hàng nghìn chú Heo khác về bên kia thế giới cóc có loài Người.

NHỮNG KẸ THÙ BẤT CÔNG ĐÁI THIÊN CỦA LOÀI HEO

Nếu nói đến sự thù hận, thì phải coi như hết thầy những động vật đi hai chân, thuộc loài có vú, có đầu gối, giống đực bò sấp, giống cái bò ngửa đều là kẻ thù của loài Heo. Nhưng thực ra cái giống trên chỉ là những kẻ thù vô tình. Chính những ông đồ tề mới là thứ kẻ thù chính hiệu vì những ông này đã đổi diện và cầm mũi dao nhọn thọc mạnh vào cổ Heo không chút run tay. Đa số những ông làm nghề thọc tiết đều có sức vóc và tinh thông môn võ Heo. Tại những lò heo, cứ hai ông đồ tề phụ trách thọc một chú Heo. Các ông này khời cần trời con vật xấu số. Họ chỉ nắm chân con vật rồi dùng thế vật nó ngã xuống và dí mũi dao ngay tử huyết. Khi những chú Heo dấy xong những cái dây cuối cùng, hai ông đồ tề bèn khiêng chú quăng vào chảo nước sôi rồi vác xuống cạo lông và mổ bụng...

Những lò heo lậu cũng là chỗ kiếm ăn của những anh chàng trốn quân dịch và đào ngũ. Những ông đồ tề «amateur» này cứ trung bình mỗi đêm giết được 4 chú heo. Tiền công giết một chú heo là 150 đồng, chưa kể những «phụ tùng» vật, người chủ heo hào phóng có thể tặng thêm cho. Như vậy thì cái nghề giết Heo đúng đỉnh cũng kiếm được mỗi ngày xấp xỉ hơn kém cả nghìn đồng bạc. Có nhiều người cho rằng những tay đồ tề đến lúc về quê, đều phát kêu lên eng-éc như Heo bị thọc tiết. Kể này chưa được hân hạnh chứng kiến phút về quê của những tay đồ tề giết Heo, nên không biết rõ trước khi... giã từ phố thị, những tay đồ tề có kêu eng éc hay không. Tuy nhiên theo sự dò hỏi thì hiện tượng trên cũng có xảy ra bởi vì tay đồ tề sắp về quê kia bị ám ảnh nặng nề do những tháng, những ngày làm công việc tàn nhẫn «thắt heo tâm». Sự thật chỉ có vậy, chứ không phải tại những con Heo bị giết nó «báo oán». Các cụ ta đã từng chẳng quan niệm rằng nhân sát vật, vật dưỡng nhân là gì. Theo quan niệm đó thì giết con vật để ăn thịt không có tội tình gì cả. Chỉ khi nào giết người mới thực sự có tội. Kể này cũng tin như vậy, vì cái giống người là giống có trí khôn, tất nhiên phần hồn phải tinh anh hơn loài vật, nhất là đối với giống Heo vẫn có tiếng ngu đần. Vậy mà loại người khi bị người giết oan uổng còn cóc báo oán được kẻ giết mình, thì loài heo kia làm sao có «khả năng» báo oán được những tay đồ tề đã cạo lông chúng. Có lẽ đúng như vậy nên mãi mãi vẫn có những người chọn làm cái nghề... thết đức kia.

● ● ●

Cung Chúc Tân Xuân

KHỐI DÂN CHỦ XÃ HỘI

THƯỜNG VIÊN

Kính Chúc Đồng Bào Toàn Quốc
Một Năm Thịnh Vượng Và Thắng Lợi

GIẢI PHẨM HEO

GIẢI ĐIỀM ĐOÁN MỘNG NĂM CON HEO...

(Tiếp theo trang 34)

tô tương cái chắc. Nó sẽ đông theo "ngựa phi đường xa" chỉ vì trong cơ thể người tình của bạn dường như có hơi đông máu... ngựa!

Lời khuyên hữu ích: Trước hết bạn hãy tự kiểm điểm chính mình xem có những khuyết điểm nào? Nhiên hậu bạn hãy mở cuộc điều tra "bem" để coi kẻ tình địch nọ có những sự hấp dẫn gì, đến nỗi người yêu của bạn phải nổi máu ngựa quất vô truy phong? Tri kỷ tri bỉ rồi, tự bỏ khuyết điểm dần rồi, mà người yêu vẫn không chịu quay móng "đờ mi tua"... thì tốt hơn hết bạn nên bình tĩnh màn lai phùa tình khác. Đừng gây rắc rối lời thôi kéo lãnh đủ những cú "đá hậu" của ái tình ngựa đau lăm đó!

MƠ THẤY LỬA CHÁY

— Thông thường, người ta vẫn có óc tin dị đoan cho rằng mơ thấy lửa cháy là điềm sắp phát tài. Nhưng năm nay thì quan niệm đó vô cùng bố láo. Nghĩa rằng bạn đừng có vội tưởng bở. Tai hại bạc tỉ thì có! Vì năm nay là năm heo. Heo mà gặp lửa tất nhiên sẽ nhân rằng biến thành heo quay. Bởi vậy, căn cứ vào cái sự diễn tả rất bình dân trên bạn cần đề phòng tai nạn lửa kia! Lòng bạn có bị lửa thiêu đốt "nóng" cách mấy cũng đáng chịu đựng, đừng để nó la lên "eng éc" mà có phen "nhân rằng" đó! Muốn hồi cũng cóc kịp nữa đâu!

Lời khuyên hữu ích: Mỗi khi nằm mơ thấy lửa, bạn cần ăn thật nhiều rau dấm đang cho hòa trong người hạ sạch đi. Hoặc nếu không sẵn rau dấm thì phải phóng xé cấp kỳ lên miệt ngã Ba ngã Năm gì đó, chó có nổi nóng tâm bậy tâm bạ mà cuộc đời oong boong phi nạn nơi nhà tu kín Chí Hòa vậy!

MƠ THẤY MẶC SƠ MI MỚI

— Năm nay cuộc đời ái tình sự nghiệp của bạn cũng lại vất vả rồi. Cái điềm *thay sơ mi* này độc địa ác ôn ghê lắm, bạn phải rất nên coi chừng. Mần ăn hãy cho thực thà, hợp pháp. Chớ để những ý nghĩ lem nhem đen tối nó chi phối công việc sinh nhai, kéo rồi được "bỏ sơ mi cũ bạn sơ mi mới"... của viện đại học Côn Sơn thì thấy bà.

Hiện tượng này còn có ý nghĩa rằng: nếu một khi bạn được "thay sơ mi mới" như trên, lẽ tất nhiên người yêu của bạn cũng chẳng đại gì không bắt chước. Như vậy cả sự nghiệp lẫn ái tình của bạn có phải đã cùng ca khúc "biệt ly" rồi không nào?

Lời khuyên hữu ích: Mỗi ngày nên đến trước "Đình Bao Công" nhìn bọn người ở trên xe cây ầu yếm dắt tay nhau cùng xuống, miệng đọc nhảm một câu thần chú đủ trăm phùa: "Ồi! Đời ta còn bay bướm ra rít!"

MƠ THẤY ĐƯỢC NGƯỜI KHÁC CHỤP HÌNH, QUAY SI LA MA

— Bạn cũng đừng vội mừng tưởng bở, ngộ mình sắp trở thành "Víp" thì bỏ mầu đó! Nên nhớ, năm con heo mà được chụp hình phước thiện thì có hay hóm gì đâu? Đúng ra thánh có ý "a léc" cho bạn biết trước rằng, kẻ tình địch của bạn đang có dự mưu giúp bạn trở thành đại tài từ của nền điện ảnh "cô soong" đấy thôi. Hiện "nó" đang rình rập bạn ngày đêm để chờ dịp "quay nháy" những pha hấp dẫn nhất, theo đường lối nghệ thuật quả tang "traí trên gái dưới" í mà.

Lời khuyên hữu ích: Hãy chuộc năm long cầu "Trai tơ gái góa thì chơi, đừng nơi có vợ chớ nơi có chồng". Hoặc giả, nếu vì vô tình không biết, thì nên thận trọng kín đáo chút. Tuy nhiên, nếu tránh được những vụ đực cái lem nhem thiếu chính nghĩa nhiều chừng nào quế hóa chừng đó. Sức khỏe càng đỡ hao hụt chớ sao!

MỘNG THẤY ĐI THĂM LĂNG TÂM CỒ KÍNH

— Tương lai bạn có mòi đi lên rồi đó, nhất là bạn nào thích hoạt động chính trị chính em thì lại càng khả lắm. Tốt hơn hết bạn cứ nạp đơn xin ứng cử nhà hát tây vào dịp cuối năm con heo này thử coi? Và nếu muốn cho chắc ăn, bạn nhớ khai thác điếm thánh đậy trong mộng là chọn đơn vị nào có nhiều lăng tâm cồ kính hãy ra ứng cử?

Lời khuyên quế hóa: Bạn cần nhớ 1 điếm tiên quyết, tuyệt đối không được ra tranh cử cùng đơn vị ông Tượng Châm. Nếu không, dù bạn có được chính ngay đức thánh Trần ủng hộ cũng vẫn bị té re như thường đấy!

MƠ THẤY TRỜI ĐẦY SAO

— Điều này vô cùng bất lợi trong lãnh vực du hí ở cái khoản "đệ tam khoái". Rừng sao đầy tinh là sao quả tạ, có nghĩa rằng "quân du kích ngoại quốc nhưng cái tên quen thuộc như Ô Ki Na Oa, Si phi lít, Săng cờ lơ mu, vân vân... đang rình rập cơ hội xâm nhập vào đời tư của bạn, giúp bạn được dịp hiểu rõ ý nghĩa câu ranh ngôn "một tiếng kêu cha, hai tiếng kêu chú" nó là cái gì?

Lời khuyên hữu ích: Dù đang soạn hay ở giai đoạn hồi soạn, bạn cũng nên hạn chế bớt những cuộc hành quân càn quét

bất chính... ngoài phạm vi "ma me đông". Nếu chẳng may đã bị quân du kích ngoại quốc xâm nhập tí ti, thì cần phải đến gõ cửa cấp kỳ ông Pê ni xi linh, ông Can-tò-rếch kéo nguy đa!

HEO NỌC

(Tiếp theo trang 28)

lần lớn nhất là lấy vợ giàu. Miền Bắc gọi con cù lần là con cù li. Bắc là con cù li, con heo nọc đó cháu biết chưa?

Tôi gõ cửa mạnh. Khi vào nhà, ông cụ niềm nỏ tiếp tôi. Tôi thấy trên tường của ông bạn già vong niên đang bạc bở tôi đó, có một bức tranh lợn. Ông bạn vong niên thấy tôi nhìn lên bức tranh, ông cười, giải thích ngay:

— Đấy ông xem, con heo nọc lớn nhất mà tôi tô màu đỏ đó, chính là hình ảnh của tôi. Bây giờ tôi sống cô đơn trong những ngày còn lại, cũng chỉ vì tôi đã làm lần là gửi rề, chính tôi gửi rề, chính tôi là con heo nọc. Bây giờ đầu bạc rồi mới nhận ra mình là con heo nọc. Xin mời ông soi nước.

Con heo nọc của ông cụ treo trên tường là con heo trông rất tốt giống. Nó chỉ là heo nọc, khi nó có đủ sức lực, nó vượt xa đồng bạn ở sự xiên dương giống đực, nó có bộ vú để coi, nghĩa là nói về cái vóc dáng bề ngoài nó phải bô và khỏe khôn cùng.

Bây giờ tôi nhận xét ông cụ, ngoài bầy chực, tóc trắng nhưng còn tráng kiện. Tôi nghĩ rằng nếu trong những ngày quanh quế này, vào đêm mưa gió, chắc rằng nếu cụ có cần một thiệp hầu, chắc ông cụ sẽ không chọn một người như cụ bà, mà ông sẽ chọn một gái tơ quế mùa, khỏe mạnh và điều kiện căn bản là không giàu có. Cái hình ảnh một ông già gân như cụ có một bà hầu non, bà nhìn ông dặt con heo nọc đi quanh xóm để cho nó đi tơ, hẳn ông cụ sẽ không lấy tiền đâu, như bác nông phu của chúng ta. Càng hơn nữa, không bao giờ ông nhận con cái làm nên là con cụ, nếu có, đó là cụ bà đã sinh ra chúng nó, bà cụ làm chủ gia đình luôn luôn có cái baton de commandement ăn chim, còn cụ thì đúng là một cậu bé tắm sông đã hơn một lần chót đại, kéo cái của qui ra phía sau để làm đàn bà, mà suốt một đời mang hận.

Tôi trả lời cụ:

— Nhân dịp Tân Hợi, cháu xin phép bác được ghi chú một légende về con heo nọc tô đỏ trên tường.

Cụ gật đầu đồng ý.

CRYSTAL PALACE

GIẢI PHẨM HEO

một đêm xuân với gái hồ ly...

(Tiếp theo trang 38)

Rồi cuối cùng, việc gì phải đến đã đến : Đêm hôm đó Sinh không thấy quay về ngủ tiếp tại nhà chàng nữa.

Nhưng đúng hai ngày hôm sau bữa tỉnh cơn gặp gỡ mí lị người đẹp ngàn vàng hàng xóm kia, Sinh bỗng nhiên mắc phải chứng bệnh rất lạ : Trong người chàng nổi lên hai cục hạch rất to, khiến lúc đi đứng vô cùng khó khăn. Đồng thời, suốt ngày chàng cảm thấy gai gai nóng lạnh như triệu chứng bị cảm sốt vậy.

Căn bệnh lạ lùng đó khiến Sinh gầy tọp thật nhanh và thảm hại. Chàng nằm liệt một chỗ không xuống nhà thầy học thuốc được nữa.

Một hôm, giữa lúc cơn đau vì hai cục hạch đang hành hạ Sinh ghê gớm kịch liệt nhất, thì một ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu : Đúng chàng đã dại dột ăn nằm với loài hồ ly chăng nữa !

Ý nghĩ làm Sinh giật mình tỉnh ngộ ! Chàng hãi sợ đến tá hỏa tam tinh. Chàng vô đầu bút tai tự si và mình một trận thậm tệ rồi cố gượng lết ra ngoài đường kiếm xe nhờ chở xuống nhà thầy xin phục thuốc.

Mặc dầu được sự phụ tận tình cứu chữa, mà cũng phải mất ba tháng sau Sinh mới lành bệnh hoàn toàn. Chàng thề từ nay sẽ không bao giờ dám quay trở lại tòa biệt thự ma kia nữa !

oOo

Một buổi tối đầu xuân con Heo, Sinh lờ đờ ra miệt bờ sông chơi, trước là giải trí cho khuây cơn sầu mà sau là nhằm mục

đích bắt đở một con bò lạc... vui xuân !

Bỗng chàng nghe thấy tiếng gọi quen thuộc ở phía sau lưng :

— Anh lang thuốc ! Anh lang thuốc phải không ?

Sinh vội quay lại nhìn. Chàng vụt tái mặt khi nhận ra người vừa réo gọi kia chính là... đứa tớ gái đêm nọ đã tới gõ cửa mời chàng sang thăm bệnh cho cô chủ « hồ ly tinh » của nó.

Đúng lúc Sinh toan co giò bỏ chạy thì đứa con gái đã kịp thời níu chàng đứng lại. Nó nhìn chàng cười toe toét hỏi :

— Sao bỗng dưng anh thấy em lại sợ hãi quá vậy ? Bộ em là... ma nhất anh sao ?

Sinh đau khổ ra mặt, chàng dờ khóc dờ mếu hỏi lại nó bằng một câu nghe « què » không chịu được !

— Cô... cô không là ma thật hả ?

Nghe nói, đứa con gái bỗng cười rú lên sáng sặc. Vừa cười nó vừa tát yêu lên bộ mặt đang nghệt ra vì sợ của Sinh mấy phát liền. Rồi nó liếc séo chàng bằng cặp mắt rất đi, môi nó hơi dẩu ra làm duyên :

— Anh cứ lần bỏ mẹ. Nhưng chính vì thế mà nom anh lại đáng yêu mới chết chứ !

Câu khen ngợi mà cũng là tỏ tình vô cùng bình dân của đứa con gái khiến Sinh thấy hơi yên tâm. Chàng nhìn nhanh nó một lượt thì thấy cách ăn bận của nó đã hoàn toàn khác xưa : Bộ áo bà ba đã được thay thế bằng chiếc zupe mini ngắn cũn cỡn, để lộ cả một cặp giò phốp pháp đáng gọi là hấp dẫn vô cùng.

Sự nhận xét đó khiến Sinh lại nuốt nước miếng khan. Tuy nhiên để « chắc ăn » hơn, chàng rụt rè hỏi tiếp :

— Thế còn... cô chủ của em đâu ?

Đứa con gái bịu môi :
Cô hết ở Ngã Ba Chú Ỉa rồi anh. Muốn kiếm cô thì anh vô bệnh viện Bạc Hà là gặp liền hà !

Sinh la lên kinh ngạc :
— Ủa, sao vậy ? Cô đau sao mà phải vô nằm bệnh viện !

Đứa con gái mắng yêu :

— Anh ngu ghê vậy đó ! Bộ anh không « bị » sao mà còn hỏi ! Hồi đó cô lấy thằng Mèo mần trong Tân Sơn Nhất, nhưng nó mắc trực đêm hoài hoài nên cô ở nhà ăn vụng lu bù đến nổi bị bệnh. Sau cô làm thằng chồng Mèo cũng bị luôn nên nó cầu, nó uỳnh cô một trận thừa sống thiếu chết rồi kêu lính bắt cô nhốt vô bệnh viện Bạc Hà cho người ta chữa trị...

Mãi đến bây giờ Sinh mới hoàn toàn vỡ lẽ. Tuy nhiên, chàng lại cảm thấy mừng thầm vì đã không bị giống yêu hồ làm cáo suýt chết. Chợt nhớ tới những âm thanh lạ tai thường nghe thấy hồi đó, chàng bèn hỏi đứa con gái thì nó cười mà giải thích tiếp :

— Có gì lạ đâu anh ! Tiếng cười nói líu lo là của mấy thằng Mèo nhân tính với cô mò đến cắm sừng ; tiếng cốc tách va chạm là lúc họ ăn uống đùa dờn với nhau, còn tiếng rên rĩ than van là ở cái máy hát đĩa vọng cổ phát ra vậy mà !

tiền chân cậu chó..

(Tiếp theo trang 26)

người làm văn hóa cũng đột nhiên lồm cồm bò dậy "Nó, cắn rứt, nó cấu véo, nó thúc dục phải làm tất cả. Người làm văn hóa không phải là cách mạng gia, không phải là sử gia, nhưng có bổn phận phải giúp họ, giúp họ những dữ kiện, những tin liệu... Và MỘC này, một người làm văn hóa bèn bới móc, gộp nhặt những tin liệu, những dữ kiện mới...mót thấy.

NƯỚC MẮT

Nước mắt thường làm mũi lòng và roi...lệ những đấng quân Vương, những bậc mày râu nam tử. Nhất là nước mắt đàn bà. Bà Kiều mộng Thu đã góp một giọt nước mắt của bà vào biên lệ. Bà khóc cho tình đời, khóc cho lòng người. Bà khóc thương ông DB Trần ngọc Châu

bỏ...bà ở lại Hạ Viện để một mình lẩn lộn đi vào Chí Hòa. (Có kẻ xấu miệng lại cho rằng bà khóc...ghen với con ma vú dài.)

LUẬT

Năm con chó là năm có nhiều tiếng ồn về các đạo luật. Nói đến luật là nói đến những cái gì ràng buộc, khuôn tắc, phép tắc. Nói ám ó sai luật là bị khép vào tội không thượng tôn pháp luật thì chỉ có nước đưng bao giờ xin phiếu lý lịch mẫu số 3.

Náo nhiệt nhất phải kể luật Người cày có ruộng. Một giờ đêm la dô vẫn léo nhéo hoan hô. Nhưng hoan hô nhiều nhất không phải là nông dân mà lại là các thành phần quân nhân, công chức, học sinh không làm ruộng. Bởi vì họ được nghỉ một ngày !

Luật Chương Trinh, tiền thân của luật Song Hành, tuy được Quốc hội lưỡng viện chấp thuận, nhưng khi ban hành, người dân lại cứ nhe Hành pháp có ông Tổng Huệ đại diện mà nguyên rủa. Chung qui cũng chỉ tại ông Tổng Huệ lên TiVi tận tình bênh vực bào chữa kỹ quá, làm cứ như ta đây là tác giả cho nên mới ra nông nỗi. Đúng là già đến hỏi đầu mà còn dại !

Sau hết là luật giang hồ. Chính phủ (qua TNCSQG) đã nhiều lần khuyến cáo dân chúng không được thượng tôn pháp luật... giang hồ, nhưng oái oăm thay, những người mất xe lại là những người tôn trọng luật tứ chiếng hơn cả luật nhà nước.

Than ôi, đời lắt léo chó đẻ thật !

ĐẤU LÝ

Nền dân chủ của Anam mình về cuối năm bỗng nhiên tốt um khôi sắc vươn lên tùm lùm như hoa thài lài hoa cúrt lộn gặp... cúrt chó mùa mưa.

Tướng Soạn cả nông đấu lý mí lý nghị Giải rút. Tá Quang dù đời biện luận với lại DB Ân. Nghị hờn nghị viên Muối Thanh Chiêu đòi tỉ thí võ miệng mí lý DB Tin sáng Ngô Công Đức...

Đầu đã hết, lại còn Tướng Trí muốn đấu súng với nghị Chức nữa chứ !

Sinh hoạt chính trị thật sôi nổi, y như là tuồng Tàu Lã Bố hý Điều Thuyền vậy. Vui đáo để !

Báo xuân là món ăn tinh thần nhằm giúp vui độc giả lúc đầu năm, nói nhiều đến những điều buồn là việc kiêng kỵ. Vậy bài đăng chỉ nên chấm dứt ở những đoạn nào có chữ vui — dù là vui gượng kéo là — thế nên, xin kết thúc bài tạp lục này ở đây, chân thành kính chúc quý vị độc giả trung thành kính mến của bốn báo được an khương trường thọ. Không phải sống dai như đĩa dói mà sống lâu như ông Bành Tồ để chờ Hòa Bình đang bỏ dần tới. Đức Dzua đã nói còn roo thước từ khuya rồi ! Bi chứ dù con cu Huệ Bình có bị què chân gãy cánh, hẳn nó cũng phải lết được 1 thước, vị chỉ chỉ còn nhiều lắm là 99 thước thôi. Hóa nên xin hải nội chư quân cứ tà tà, không đi đâu mà vội, dù là đi lên thiên đường hay niết bàn cũng vậy. Cầu mong Đức Phật và Đức Chúa liên tôn phù hộ chúng ta.

GIAI PHẨM HEO

CHÀO MỪNG ÔNG HỘI.

(Tiếp theo trang 24)

Nếu thua Tàu có Thượng Tọa Chư Bát Giới, nếu kém Mỹ với Tổng thống lợn, thì

An nam Cộng Huê ta với lãnh thổ bất khả phân, với Hiến pháp 9 nút cứu sừng, chúng ta cũng đã có một Dân biểu heo: Trường hợp DB T.N.C bị truy tố và khi bị bắt đã được chính các đồng viên của ông và báo chí mô tả như là khiêng một con heo. Vậy thì "như là một con heo" với một con heo là... một con lợn—đồ sêm—DB lên làm Tổng thống mấy hồi!

LÒNG LỢN.

Lòng lợn và mắm tôm chanh ớt mà làm mỗi nhau có lẽ, nếu dùng để thì phải cả kếp, dùng bia phải cả thùng.

Lòng lợn có nhiều thứ. Lòng non thì gọi là... lòng non. Lòng già mà nhồi mỡ và tiết vào thì gọi là dồi. Dồi heo so với dồi chó có phần trội hơn là đáng khác. Lòng non ở gần dạ con thì lại gọi là lòng tràng. Lòng tràng nếu làm khéo, ăn giòn và ngon như là... lòng tràng vậy. Tuyệt cú mèo!

LỢN LÒNG

Lợn lòng không phải là lòng lợn mà nó lại chính là lòng... người. Tiếng VN rắc rối thấy mẹ! Lợn lòng nó vô hình vô sắc nên không thể chạm với mắm tôm chanh ớt mà lại rai được. Lợn lòng bình thường không có gì đáng nói, nhưng một khi nó đã ủn ỉn đòi ăn thì trẻ không tha, già không thương, dỏ dỏ vương vương, nó đều làm tuốt.

Lợn lòng mi là cái chi chi mà ác ôn còn đồ cộng phi vậy? Như trên đã nói, nó vô hình vô sắc nhưng với 4 ngàn năm kinh nghiệm, người ta đã nghe thấy rằng nó là một thứ gì siêu việt. Nam phụ lão ấu đều có nó tiềm ẩn trong lục phủ ngũ tạng. Chỉ cần một sơ hở nhỏ là tức thì nó vùng lên đòi quyền... sống. Sống đối với nó là sự hành lạc, càng dâm dăng bạo hành, cưỡng bách thì sự sống của nó càng có ý nghĩa. "Sự sống" của lợn lòng không phải tự nó mà có được, nó phải qua 1 trung gian khác, đó là cái của quý mà con người VN gọi là cậu chó, con người Tàu gọi là ngẫu pín.

Có nhiều người bị con lợn lòng nó hành quá, chịu không nổi, bèn... thiến như thiến chó, thiến heo vậy. Biện pháp thiến này kết quả rất chi là khích lệ, khả quan, vừa diệt được dục vừa tránh khỏi phải đẻ con và đang có cơ phát triển. Vậy bố cáo phước thiến để khắp bản dân thiên hạ được trường và tùy nghi thâm định.

TUỔI HỘI

Người ta tuổi ngo, tuổi mù
Mà tôi lưỡng những ngậm ngùi tuổi thân.

Xét như vậy, tuổi hội không tốt nhưng cũng không xấu. Những người tuổi

hội không nhất thiết là phải mang mặt lợn. Cũng may! Tuy nhiên, nói như thế không phải là không có những kẻ bị mang tiếng là mặt lợn, mặt ngựa, mặt khi. Mặt ngựa thì dài thòng, mặt khi thì nhân nhỏ, mặt lợn lại tròn ro và thường to tồ bố, gọi là đại diện. Các DB, NS, nghị viên cũng gọi đại diện nhưng chẳng hiểu đã có sự nhầm lẫn đáng tiếc nào xảy ra chưa?

TƯỚNG HEO

Tướng heo không phải là Général heo mà người có vóc dáng hình tượng heo, nói theo tướng số. Tướng heo còn gọi là tướng ngũ đoản. Người nào có tuổi hội mà lại tướng heo là tốt lắm, nếu không làm lớn quyền cao chức trọng thì cũng sung sướng một đời, ăn no ngủ kỹ như heo.

Câu tiên tri trên có lẽ đúng tới 72 phần đầu cho nên ta thường thấy hầu hết những người giàu sang quyền tước đều là những người đại diện, mặt mũi phì nộn như mặt lợn.

HEO THIẾN HEO NÁI HEO NỌC

Loài Heo cũng như loài người, chỉ có 2 giống là đực và cái nhưng bởi cái sự biến đổi do nhân tạo hay thiên tạo của nó mà giống người đã đặt cho chúng nhiều tên khác nhau.

Những con heo tí nhau, dù đực hay cái đều được gọi chung là con heo, nhưng đến khi chúng trưởng thành thì được phân loại.

Heo đực là heo đàn ông. Nếu muốn nuôi để làm thịt, người ta đem thiến, tức là lấy đi cái sự đời của nó. Nhưng nếu người ta muốn nuôi làm heo giống thì sẽ để nó tự nhiên, không thiến — dĩ nhiên — và gọi nó là heo nọc. Heo nọc có hai cái cục nọc to tồ bố, có con nguyên cái của nó cũng tới mấy ký. Nọc heo dùng để giao du thân mật với heo nái. Heo cái cũng vậy, nếu muốn nuôi để nó sinh con để cái nôi đời tông đường nhà heo, người ta cũng không hoạn nó. Điểm đặc biệt của loài heo là cả giống đực và giống cái đều có thể bị thiến. Đó là một điều khác hẳn với loài người. Loài người chỉ có quan hoạn đàn ông chứ không có quan hoạn đàn bà. Con heo cái mới đẻ vài lần thì gọi là heo nái nhưng nếu nó đã... làm bòn cả chục lần thì lại gọi là lợn xè: "Ba bà đi bán lợn con, bán đi chẳng được lon ton chạy về. Ba bà đi bán lợn xè, bán đi chẳng được chạy về lon ton". Tiếng VN phong phú thật! Heo nái cũng có điểm đặc biệt "cái ấy" của nó cũng rất là một sự to tướng, và mỗi khi nó động được, "cái ấy" nó to hơn lên và đỏ hây hây như cái Annam nhất thổn thổn của bà Diêm vậy!

Nói mãi đến những "cái ấy" của heo xấu hổ thấy mẹ, thế nên xin có lời thọ lỗi cùng hải nội chứ quân độc giả.

TRIẾT LÝ HEO

Nếu loài người đã có những ông già bà lão chẳng sợ chết, thường tự tay chăm lo cái sinh phần và cái áo quan của mình một cách bình thân thích thú. Nếu PTT biết trước là đi Mỹ sẽ gặp nhiều nguy hiểm, có khi chạm đến cả tính mạng mà ông vẫn nhất quyết một lòng ra đi, không sồn (nhưng ông phải nửa đường lộn về bởi ông nghĩ rằng rất có thể vì chuyến đi của Kinh Kha trai nước Việt mà tình giao hảo huynh đệ Việt Mỹ sẽ bị sút mẻ, mất đề huê. Ông vốn là người chưa bao giờ nói chuyện, thì loài heo cũng can đảm có thừa. Nó chẳng những đã bình thân trước cái chết mà nó còn sắp xếp cái chết của nó sao cho có ý nghĩa, ích lợi và nhất là sao cho có mùi vị thơm ngon:

"Con lợn ủn ỉn mua hành cho tôi

"Con chó khóc đứng khóc ngồi

Mẹ ơi đi chợ mua tôi đồng giềng"

Chó còn than van khóc lóc chứ con lợn chỉ có ủn ỉn hãy mua hành mà giết nó đi, nó đâu có ngán. Thật là hùng khí ngất trời, mấy ai đã bằng nó!

Phải chăng không úy tử tham sinh cũng là một điều triết lý vậy?

HEO TẾ THẦN?

Trong 12 con giáp niên danh, chỉ có 3 con chẳng những được người biết đến mà còn được cả thần linh chứng giám nữa. Đó là con rồng, con gà và con lợn.

Hầu hết các đình chùa miếu mạo, nha môn, tướng phủ và cung vua, con rồng đều được ngự trị. Điểm đặc biệt là các con rồng đó dù vẽ hình hay tạc tượng, nó đều được tạo nên ở tư thế rồng lộn (chắc rồng lộn thì được vẩy vũng, khoái lắm). Có khác chăng là rồng ở cung vua mới đủ 9 móng, còn kỳ dư ở các nơi khác đều bị lệnh thiến từ bắt nạt phải... sút móng. Kỳ thật, độc tài thật!

Hiện tại TT cũng lấy hai con rồng đang uốn khúc làm biểu tượng nhưng không hiểu Phú văn hóa có biết tích xưa mà thêm vuốt hay không?

PTT có lẽ Phó nên ông chỉ lấy 1 con rồng làm biểu tượng. PTT phu nhân hồi xưa cũng đec hai con rồng của E. Việt Nam, nhưng bây giờ lại đeo có một con. Như vậy là có sự trời sụt. Xướng thang về số lượng con rồng nhưng lại leo thang chức tước danh vọng. Đúng là lùi một đề tiến hai, ba.

Còn gà và lợn khác rồng ở chỗ nằm tênh hênh ngay tại bàn thờ thần linh và sau khi cúng bái, gà lợn giúp ích thiết thực ngay cho con cháu thần linh làm mỗi âm tửu.

Lợn và gà thực tế hơn rồng huyền hoặc cho nên dân giả khoái lợn gà bình dân ích lợi hơn là rồng cao sang nhưng mơ hồ.

oOo

Năm mới này là năm có mỹ tự là Hội tục danh Heo và... bút hiệu là lợn và dù sao, dẫu có thế nào "ngài" cũng sẽ ngự trị ở cái đất nước này 365 ngày đêm. Khoảng thời gian không phải là ngắn. Chi này định vì vút bốc thơm cũng như bốc thổi ngài dài dài nhưng lại sợ rằng, đa ngôn đa quá, lỡ khôn may phạm thượng, ngài nổi giận thì khổ cả đám. Một khi Heo mà nổi sùng thì con lợn lòng nó cũng hung hăng con bọ chó lắm. Thế nên, năm mới năm me, chẳng nên chọc giận heo mà xúi quẩy. Vậy xin chấm dứt ở đây với hy vọng rằng năm hội sẽ là năm thanh bình thịnh trị, mọi người chỉ cứ việc ăn no ngủ kỹ vừa làm vừa ngơi, vừa chơi vừa sướng.

●●●

GIẢI PHẨM HEO

NĂM HEO NGƯỜI MÈO LÀM CHUYỆN...

(Tiếp theo trang 31)

thế nào, động mãi dâm tối tân "màn ăn" ra sao, mấy em "bắt mối" đầu đường hành nghề khoa học cỡ nào... tất cả mọi thứ DÂM đều được trình bày rõ ràng, đầy đủ sự kiện 100 phần trăm. Mấy cậu choai choai vừa coi vừa gào lên khoan khoái vì mấy cuốn phim đã "tả chân" tuyệt diệu: đi coi phim mà cũng hứng thú như đi "giải quyết" vậy!

Ngay những phim con heo nổi tiếng "cô soong" nhất thế giới cũng được chiếu lén năm 1970. Có gì lạ đâu, người ta chỉ việc khoác cho nó một tấm áo "điều tra, khảo cứu" là xong! Chẳng hạn cuốn "Nghiên cứu phim cô soong" đã cho thấy rõ ràng một cuốn phim tục tĩu được thực hiện như thế nào, do đó những màn "làm tình" cô soong nhất cũng được trình chiếu thả giàn. Người ta cảnh cáo bọn trẻ về sự nguy hiểm của phim "cô soong"... chớ có quay phim cô soong kiếm ăn đâu? Có điều đi xem... khán giả cũng khoái chí như coi lén phim cô soong... nên "đốt bạc" còn hơn phim cô soong thứ thiệt!

Chính vì sự xâm nhập ồ ạt của loại phim "điều tra, tài liệu và thời sự" nói trên mà giới sản xuất Hollywood phải cho ra lò thật gấp những phim truyện DÂM cao độ để chia nhau việc lắt tui giới trẻ tò mò. Để chống lại mấy cuốn phim dâm ngoại quốc, Hollywood quyết định tung ra hàng loạt những bộ phim DÂM hơn... và HAY hơn là cái chắc!

GIÁO DỤC SINH LÝ TRÊN MÀN BẠC

Hết đợt phim "tài liệu" SEX nhập cảng là tới đợt PHIM GIÁO DỤC SINH LÝ. Đây là một đề tài hấp dẫn nhất mà Hollywood đã nhân danh khoa học tiến bộ để lắt tui thả giàn và công khai. Viện dẫn lý do bọn trẻ cần được hướng dẫn về tình dục, hàng loạt phim "giáo dục" được thực hiện để tung bừa lên màn bạc tất cả những động tác cấm kỵ nhất của một cặp trai gái yêu nhau. Sau giới xuất bản, đến lượt điện ảnh khai thác "Cách Mạng Dục Tính" dưới muôn vàn hình thức mà mục đích tối hậu vẫn là: Trai Gái Yêu Nhau Như Thế Nào?

Xem những cuốn phim "giáo dục SEX"... người ta có cảm tưởng đang đọc cuốn dâm kinh Ấn Độ Kama Sutra. Không kể những mục ngoại vi như Hôn, Ve Vuốt, Yêu Nhau Bằng Mồm...ngay những kiểu cách "làm tình" cũng được diễn tả trọn vẹn.

Từ yêu đứng, yêu ngồi, yêu nằm... đến những kiểu biểu diễn lạ đời nhất cũng được cực tả 100 phần trăm sự thực trên màn ảnh. Dĩ nhiên cặp "vợ chồng" đóng phim đã yêu nhau thật sự để các caméraman thâu hình cuộc ái ân bằng technicolor và pansrama đang hoàng. Có thiếu góc cạnh nào đâu? Rõ ràng một cuộc "làm tình" thực sự, từ những ve vuốt gợi dục lúc đầu đến về mệt mỏi, thỏa mãn của cặp vợ chồng sau cơn mưa gió. Mấy anh nhà báo đã đốp kỹ nên hề nhau sủa lớn: "phải cho bọn trẻ cơ hội hiểu biết như vậy đó. Làm tình đâu có gì xấu xa mà phải úp mở, giấu lén?"

Đúng vậy! Nhưng có nên thêm vô chi

tiết này không? "Giá vé phim "giáo dục" ít ra cũng 4,5 lần đắt hơn những đại tác phẩm?" Và tuy yết bảng: Cấm Dưới 21 Tuổi... nhưng có rạp nào mướn lính xét căn cước khán giả đâu?

Giữa năm 1970, Hollywood tưởng đâu chết ngạt vì loại "giáo dục sinh lý" từ Thụy Điển, Tây Đức đưa qua. Những cuốn phim có tên sau đây đã đông nghẹt rạp, ít ra cũng từ 3 tháng đến 6 tháng, ngay ở Los Angeles và Cựu Kim Sơn:

— *Language of Love* (Ngôn ngữ của Ai Tình)

— *He and She* (Nam Nữ)

— *Man and Wife* (Vợ Chồng)

— *Manual of Marriage* (Cầm Nang Hôn Nhân)

Bốn bộ phim màu trên... còn chiếu là còn hết vé. Không riêng bọn choai choai mà mấy ông mấy bà sồn sồn cũng đua nhau đi coi ít ra là 2 lần, dù giá vé đồng hạng lên tới 5 đô la chẵn. Bọn trẻ tưởng tượng mỗi vé 1500đ, và mỗi rạp trung bình gần 2 ngàn ghế thì đủ biết "phim SEX" hốt bạc cỡ nào!

Ý kiến chung là: HỌ LÀM TÌNH COI HAY QUÁ và mấy ông bác sĩ phụ đề cũng ra sức giải thích công phu, chi tiết những mục động trời như thủ dâm, yêu nhau bằng mồm và ngược đầu đuôi... Trong phim *Language of love* người ta còn nghiêm trang giảng dạy cho những anh "như gà chết" nên yêu vợ cách nào cho cả hai cùng sung sướng. Như vậy thì đọc sách dâm mà làm gì? Sao bằng vô rạp coi người ta DÂM một cách điệu nghệ và chỉ dẫn cho mình DÂM luôn?

Nhiều người cho rằng SEX đã bị con buôn điện ảnh khai thác quá đáng. Nhưng làm cách nào ngăn ngừa khi khoa giáo dục sinh lý đã được đưa ra làm bình phong cho những cuốn phim thực sự "cô soong"? Nhất là chúng được sự ủng hộ và cộng tác của những nhà bác học về Tình dục được cả nước công nhận xưa nay như bố Wardell Pomeroy, tay tổ về SEX, từng là cộng tác viên số 1 của tờ *sur Alfred Kinsey*! Bảo rằng mấy bố bác học đã lợi dụng SEX để "bắt bạc" có khi còn bị đôn là đáng khác!

NHƯ VẬY CÒN GÌ CẤM KỶ

TRÊN MÀN ẢNH?

Phải nói phong trào làm phim dâm Hollywood đã lên tới cao độ khi các hãng lớn như *20th Century Fox*, *United Artists* tung ra phim SEX ào ào với các đạo diễn, tài tử thượng hạng. Khi những William Wyler, Dave Friedman, Darryl Zanuck nhất định quay phim dâm, với sự yểm trợ của những cơ sở, phim trường số 1 thì trách sao giới tài tử, cả nam lẫn nữ, không ở trường và làm tình công khai?

Thứ điếm sơ sơ cũng đã thấy những tên tuổi lớn cỡ Raquel Welch, Ursula Andress, Stanley Baker, Jean Paul Belmondo, Catherine Deneuve, Alan Bates, Richard Harris...

Nếu kể công trạng thì phải tuyên dương rằng những tài tử trên đã "chuông còi" để cứu nguy Hollywood thật sự bằng cách biểu diễn cái DÂM nghệ thuật hơn, ngoạn mục hơn... và do đó, cũng "bắt bạc" nhiều hơn những cuốn phim DÂM trung

binh, với những khuôn mặt tài tử vô danh.

Như vậy thứ hỏi: Còn Gì Cấm Kỵ Trên Màn Bạc?

Câu trả lời là CÒN! Nhất định phải còn một thứ mà cả giới sản xuất phim Sex lẫn tài tử ở trường và nhà khai thác phim con heo cùng tự nguyện kiểm duyệt.

Cả 3 giới cùng đồng ý rằng sự "trần trường lông lá", sự "yêu ngược" đầu sao cũng còn chấp nhận được. Cái không thể được là "sự diễn tả đầy đủ các động tác của sự giao hợp". Nghĩa là phải trừ ra cái động tác gọi là "đút vô sâu" (penetration) dưới bất cứ hình thức nào: hoặc cho thấy rõ âm môn, hậu môn hoặc miệng... đang tiếp nhận cái đó.

Sự cấm chỉ động tác "đưa vô sâu" được các tay tổ Hollywood đồng ý... vì chẳng thể khoác cho động tác ấy một tính cách nghệ thuật nào, ngoài sự dơ dáy và mất nhân cách. Hollywood tự giải thích: "chúng tôi đưa ra những hình ảnh để khán giả dễ tưởng tượng đến vụ làm tình chớ đời nào chúng tôi diễn tả ngay boong cái vụ làm tình nó ra thế nào!"

Nếu Hollywood chủ trương như trên thì sang năm 71 có lẽ không cần đến những thủ tục kiểm duyệt phim rắc rối như bây giờ. Cái gì cũng chấp nhận được hết, trừ mỗi một động tác "đút vô"... thì thử hỏi còn kiểm duyệt làm chi? không có lẽ quý vị trong Ban KD chỉ có mỗi một mục đích là theo dõi các hình ảnh xem tài-tử có...đút vô hay không?

Tóm lại, đúng như Playboy nhận xét, năm 1970 là năm Hollywood chuyên làm phim DÂM. Về mặt sản xuất phim, Hollywood vẫn có 3 hạng: công ty sản xuất lớn, nhóm sản xuất độc-lập và giới quay phim cho club (không nhằm mục đích thương mại)

Hai nhóm thương mại nói trên đã tự vạch ra giới hạn để tốp lại trước khi công chúng phải đổ mắt vì sự biểu diễn sinh lý quá táo tợn khiến người ta có cảm giác các tài tử đã mất hết CHẤT NGƯỜI mà xuất hiện trước camera như một cặp thú, con cái và con đực giao hợp với nhau.

Còn nhóm thứ ba, những "câu lạc bộ tư nhân" rủ nhau quay phim, đóng phim... cho nhau coi chơi thì làm sao mà kiểm soát được họ? Đừng nói kiểm duyệt vội! Họ là người lớn, họ có quyền làm nghệ thuật tự do và chỉ quy tụ mỗi nhóm từ vài chục đến một hai trăm hội viên...thì làm sao cấm được họ "làm tình" theo ý họ muốn và họ quay phim, chiếu phim cho nhau coi? Làm sao đột nhập "phim trường" cũng như "phòng chiếu" của họ?

Cái nguy hiểm ghê gớm là một phim HAY, TUYỆT TÁC của một club tư nhân từng được vài trăm "hội-viên" có mang thể của hội hoan nghênh thì có ai cấm được, có gì cản trở được cuốn phim đó...nhảy ào ào vào địa hạt thương mại và "bắt bạc" như diễn?

Đáng sợ nhất là phim SEX loại này... vì có gì phân biệt nó với thứ phim ảnh mà chúng ta quen gọi là "phim cô-soong"?

SẼ PHÁT HÀNH VÀO MÙA XUÂN TÂN HỢI MỘT TẬP THƠ:

Nước Mắt Cho Quê Hương

Tác phẩm giải thưởng Văn Học Nghệ Thuật 1967-1969 của Lê Minh Ngọc - trình bày Văn Thanh - xuất bản Lửa Thiêng

• AN LOẠT MỸ THUẬT, CẦN 50 BÀI THƠ TRÊN 100 TRANG GIẤY NỀN LỤA SÁNG TRANG NHẢ
MỘT SỐ AN BẢN ĐẶC BIỆT CÓ ĐỂ BÁN LIÊN LẠC: HÒA MÃ 53, CAO THẮNG - SAIGON

MÀN LẠI CUỘC ĐỜI...

(Tiếp theo trang 27)

Trước những tiếng la nheo nheo của Lan, Tân bực mình nhìn không nổi nửa vợi ngược mặt lên gắt vọng ra:

— Đi vắng rồi!

Tiếng Lan cười vang lên:

— Ô hơ! Đi vắng sao anh còn trả lời được. Bữa nay anh điên rồi hay sao, anh Tân?

Tân đáp liền:

— Trả lời được... nhưng mà... cũng đi vắng rồi!

Lan nói:

— Lại chưa cô nào trong nhà chắc? Có mở cửa ra cho em vô không? Em phá cửa cho mà xem.

Và chỉ không đầy một phút sau, Lan đã vội tung cửa sổ nhẩy vào trong nhà, Tân vẫn phớt lờ đi như không hay biết gì cả, ngồi lăm bằm đọc những câu «kinh nhật tụng» của anh. Lan đi lại gần anh tìm đủ cách chọc ghẹo anh, nhưng anh vẫn chẳng thèm nhìn lên. Nàng phụng phịu:

— Anh giận em rồi hả? Ô hay, Lan có làm gì anh đâu mà anh giận?

Bực quá Tân đành phải lên tiếng:

— Không giận nhưng mà... thôi không nói nữa. Người ta đang bận.

— Anh có bận gì đâu?

— Không bận... nhưng mà... bận! Em đi về đi.

Anh lại tiếp tục đọc những câu ghi trong cuốn sổ như một trò nhỏ đang nhằm lại bài. Lan mếu máo:

— Hay là anh đã có cô nào khác rồi!

Anh định bỏ em hay sao? Ô thôi, đúng rồi, không trách gì mỗi lần em bàn đến chuyện cưới anh lại cứ phớt lờ đi. Nếu không định lấy em thì anh xin hỏi em làm gì?

— Anh đã nói không phải vậy! Nhưng mà bây giờ người ta... bận.

Lan nói:

— Bận gì thì bận, không lẽ anh lại không thể nào tiếp chuyện em được một giây lát hay sao?

Nhìn Tân lăm bằm như người đang nói thầm. Lan càng ngạc nhiên hơn. Nàng lại hỏi thêm:

— Anh lăm bằm cái gì với ai đó? Anh nói chuyện với ma à? Hay anh bị ma ám?

Nói vừa dứt câu Lan bỏ đi vào trong nhà như để quan sát xem có gì lạ đã xảy ra nơi đây. Thái độ kỳ khôi của Tân khiến cho nàng thắc mắc không ít. Nàng tự hỏi thăm không biết hay là Tân đã bị thầy bùa thầy ngải trừ ếm gì đấy? Nhìn bộ mặt sưng húp của chàng, đôi mắt đỏ như cá chày của chàng, Lan thầm đoán ắt hẳn phải có một chuyện gì bất trắc vừa xảy ra trong cái nhà này. Nàng đi vòng xem xét tất cả các xó xỉnh nhưng chẳng tìm được ra cái gì lạ cả. Nàng lại quay trở ra hỏi Tân:

— Anh Tân! Anh làm sao thế? Tại sao mặt anh lại như thế này? Hay anh vừa bị ma ném đá?

Tân lắc đầu không nói gì cả, chàng vẫn cứ lăm bằm đọc những câu «kinh nhật tụng» của mình như để cho khỏi quên. Lan có cảm tưởng như chàng đang ngồi niệm thần chú. Thấy hỏi mãi mà vị hôn phu vẫn cứ gan lì không nói, Lan tức mình gắt:

— Thôi, nếu anh đã khinh em như vậy thì em đi về đây! Nếu anh còn cứ giữ thái độ kỳ cục như thế này mãi thì có lẽ chúng mình đến phải xa nhau mất.

Lan nhấc lại lần nữa để xem thái độ người chồng chưa cưới ra sao:

— Thôi, em đi về đây.

Tân gật đầu mấy cái. Cử chỉ ấy của Tân làm cho Lan tức điên người lên. Nước mắt chảy quanh, Lan quay ngoắt trở ra bỏ đi một nước, không buồn chào chàng một tiếng.

Thấy vị hôn thê đã bước ra khỏi cửa, Tân ngược đầu lên nét mặt hân hoan. Chàng lăm bằm:

— Thế là ta đã thắng được giai đoạn đầu. Đã bảo cần phải xa lánh đàn bà con gái là nhất định phải xa lánh mà. Dù Lan

là vị hôn thê của ta đi nữa thì trong lúc này ta cũng cứ phải tạm xa nàng một ít lâu để màn lại cuộc đời. Chứ nếu còn lăm bằm bên nàng thì có lẽ đến suốt đời ta cũng không sao thực hiện nổi cái chương trình dự tính ngày này được.

Tân lại giờ cuốn sổ con ra chăm chú đọc những hàng chữ mà chàng đã ghi ở bên trong. Nhưng chỉ một lát sau, chàng lại nghe đập cửa. Tân vẫn ngồi lặng thính thính nghĩ:

— Nửa! Lại quý nào tới ám thế này? Cứ kiểu này thì biết đến bao giờ mới màn lại cho xong cuộc đời.

Tiếng một người thiếu nữ từ ngoài gọi vào:

— Ông ơi! Ra mở cửa cho bu cháu, mau lên!

Tân nhận ngay ra, đó là tiếng Liên, người yêu của chàng, Liên vẫn tiếp tục dùng những danh từ ngữ ngáo đê gọi chàng. Không biết làm thế nào hơn, Tân bực tức gắt um lên:

— Người ta còn đang «màn lại cuộc đời».

Liên cười như nức nẻ nói lớn:

— A ha! Màn lại cuộc đời! Người yêu của tôi bữa nay lại bày đặt màn lại cuộc đời. Hay quá ta! Thôi mở cửa mau ra đi cưng! Em vô màn tiếp với.

Tân nói:

— Thôi đi đi! Bữa nay tôi không tiếp ai đâu!

Tiếng Liên nói:

— Không tiếp ai hả? Nhưng mà Liên anh có tiếp không?

— Không.

— À à! Anh này bữa nay to gan thật. Nay không tiếp này.

Vừa nói dứt câu Liên co cẳng đập vào cửa đánh rầm một cái. Tân hết hoảng nhẩy bỏ ra mở cửa cho nàng vào, chàng cau nhàu:

— Gớm, sao mà em dữ thế, làm ầm ầm lên lối xóm người ta la chết.

Liên cười khúc khích:

— Ai bảo! Sao không giỏi cứ đóng cửa ngồi lì trong đó đi.

Liên bước vào béo tai Tân. Chàng lấy tay giăng ra chạy lại ghé ngồi miệng vẫn lăm nhăm: «Cương quyết màn lại cuộc đời. Thế từ nay không cờ bạc, rượu chè trai gái hút xách nữa». Không nghe rõ Tân nói gì. Liên há hốc miệng hỏi:

— Anh chỉ em đây à?

Tân lắc đầu nhưng vẫn cứ tiếp tục lăm nhăm. Chàng tự nhủ:

«Lúc này ta lại càng cần phải tập trung tư tưởng vào những ý nghĩ này để khỏi bị ngoại cảnh chi phối được. Trường hợp của ta có khác nào như trường hợp của một kẻ đang bị ma quỷ cám dỗ. Ta cần phải cương quyết lắm mới thoát khỏi tay con quỷ cái này!»

Liên nhắc lại:

— Có phải anh đang chửi thầm em bé của anh đấy không?

Tân lắc đầu:

— Không! Người ta đang mắc màn lại cuộc đời!

Liên cười vang:

— Màn lại cuộc đời là thế nào?

Tân nói gần như quát:

— Là không cờ bạc rượu chè trai gái hút xách nữa biết không. Tôi cương quyết từ nay phải xa lánh đàn bà. Tôi cương quyết xa lánh đàn bà! Tôi tự hứa sẽ cương quyết xa... lá... ảnh... đàn bà!!!

Như đã hơi hiểu ra, Liên lại cố tình chọc tức Tân. Nàng đi lại ôm choàng lấy cổ chàng hôn lấy hôn để. Tân hết hoảng như người đang bị chó dại cắn. Chàng cố gỡ tay nàng ra để chạy trốn xung quanh nhà, nhưng Liên nào có tha. Nàng nắm lấy tay Tân hỏi:

— Anh có thuốc không. Cho em một liều!

Tân đáp:

— Có muốn hút thì vô buồng tôi mà lấy, còn một bao ở trong đó. Còn tôi thì từ nay không hút nữa.

Liên chạy vào lấy gói thuốc ra rút một điếu đoạn cầm đi vào miệng Tân:

— Hút với em một hơi cho vui đi cưng!

Chàng lắc đầu quầy quậy. Liên lại hỏi:

— Thế không hút thì anh dẫn em đi nhẩy vậy, chịu không?

Tân vẫn lắc đầu. Chàng lại lăm nhăm đọc những câu kinh. Liên móc túi lấy ra một gói nhỏ nói tiếp:

— Không hút thuốc, không đi nhẩy thì... ăn kẹo vậy!

Nàng bóc một cục kẹo đưa vào mồm Tân. Chàng suy nghĩ một lát rồi bỗng gục gặc đầu:

— Ô ăn kẹo thì được! Ăn kẹo không sao!

Chàng ngậm cục kẹo vừa do Liên bỏ tọt vào mồm rồi lại lúng búng tiếp tục đọc nữa. Chàng quay ra nói với Liên:

— Thôi bữa nay em làm ơn trở về nhà đi, để cho anh yên thân «màn lại cuộc đời». Bữa khác chúng ta gặp nhau vậy.

Liên gật:

— Thế bộ có em ở đây anh không màn lại cuộc đời hay sao? Nhưng em hỏi anh, tại sao anh phải «màn lại cuộc đời»?

Tân đáp:

— Ô câu chuyện này dài lắm. Chưa thể kể hết được, thôi em hãy đi về đi, bữa khác trở lại anh kể cho mà nghe.

oOo

Từ nhà vị hôn phu trở về Lan buồn bã vô cùng. Nàng vẫn chưa tìm ra nguyên do, vì sao Tân lại có những cử chỉ và thái độ quá lạnh lùng đến như vậy. Chàng lạnh nhạt với nàng. Phải chăng đây là một mảnh lời từ hôn khéo với nàng, Lan tính quyết định đi kiếm người anh nàng làm bác sĩ thần kinh bệnh học để hỏi ý kiến. Nếu Tân đột ngột bị mắc một chứng bệnh về Thần Kinh thì nàng hy vọng là anh nàng có thể chữa chạy cho chàng được.

Vừa gặp người anh bác sĩ, Lan đã kể hết cả những điều tai nghe mắt thấy cho ông này nghe. Bác sĩ Bồn, anh Lan, bốp trán suy nghĩ một hồi lâu rồi nói:

— Trường hợp nổi điên bất tử cũng có thể xảy ra được lắm. Tuy nhiên cần phải tới khám cho bệnh nhân thì họa may mới tìm hiểu rõ rệt được.

Lan dắt bác sĩ Bồn lại nhà vị hôn phu. Hai người cùng đi vào. Lúc đó Liên vẫn còn ở trong nhà Tân, nhưng nàng vừa bước ra sau bếp để kiểm đồ uống.

Tân vẫn ngồi gục mặt xuống, mắt chăm chú nhìn vào cuốn sổ con cầm trên tay, miệng lăm nhăm ôn lại bài học màn lại cuộc đời. Vì vậy khi hai người bước chân vào nhà, chàng vẫn không hay biết gì cả.

Bác sĩ Bồn kéo tay cô em gái vào góc tối, núp vào sau tấm màn cửa, miệng nói nhỏ:

— Minh cứ thử núp vào đây để quan sát xem thái độ của Tân ra sao đã?

Hai người đứng trong góc tối nhìn ra thấy rõ tất cả căn phòng. Một lát sau, Liên từ dưới bếp cầm một chai rượu và hai cái ly đi lên. Lan giật mình tính nhảy sô ra, nhưng bác sĩ Bồn đã vội nắm tay cô em gái lại thì thào:

— Đừng làm thế! Em hãy bình tĩnh một chút đã nào! Để nhận định cho rõ tình hình đã rồi mình xử trí với y sau, đâu có muộn.

Lan rít lên trong kẽ răng.

— Trời ơi! Em gai mắt quá đi mất, chịu không nổi.

Ở bên ngoài, Liên cầm chai rượu rót vào hai cái ly, đoạn đưa một ly lên ngang mũi Tân, miệng nói:

— Uống đi cưng! Chóng ngoan.

Núp ở sau tấm màn chân tay Lan muốn run lây bầy. Đã mấy lần Lan muốn xông ra cho Liên một trận, nhưng lần nào cũng bị ông anh giữ lại.

Liên ngồi trên thành ghế choàng tay qua vai Tân, tay vẫn đưa ly rượu ra trước mặt chàng. Tân lắc đầu quây quây miệng nói:

— Cương quyết từ nay không uống rượu! Cương quyết mần lại cuộc đời.

Thấy cử chỉ nhà nhót của Liên, Lan đột nhiên khóc òa lên, chạy ra nắm lấy vai Tân. Liên giật mình nhảy lùi lại trở mắt nhìn Lan hỏi:

— Cô là ai? Tại sao cô dám vào đây?

Lan vẫn khóc thút thít miệng nói:

— Tôi là vợ anh Tân! Còn cô là ai đến đây làm gì?

Lan quay lại nói với Tân:

— Trời ơi! Anh Tân, anh để cho người ta tới đây làm nhục vợ anh như thế này sao?

Liên ngơ ngàng bảo Tân:

— Anh Tân! Thì ra anh có vợ mà anh đối tôi! Tại sao vậy hả anh Tân?

Tân gắt:

— Tôi không biết! Tôi không biết! Mấy người lời thề quá đi mất! Thôi ai về nhà nấy đi! Xê ra cho người ta «mần lại cuộc đời».

Liên nhún vai nói mĩa:

— Về thì về chứ anh tưởng tôi cần anh làm đây! Anh tưởng là anh báu lắm đây!

Vừa nói dứt câu, Liên chạy sòng sọc ra khỏi cửa biến dạng.

Trong nhà chỉ còn lại có ba người. Lan vẫn đứng khóc. Bác sĩ Bồn cất tiếng hỏi Tân:

— Chú Tân! Câu chuyện đầu đuôi ra sao? Tôi chẳng hiểu ắt giáp gì cả. Thấy Lan nó về cho tôi hay là tự nhiên chú bỗng đứng nổi cơn điên tôi lạ lùng quá! Theo con mắt nhà nghề của tôi thì gương mặt chú đâu phải là gương mặt người loạn trí.

Tân bật cười đáp:

— Thưa anh đâu phải em loạn trí. Tại Lan hiểu lầm đây!

Rồi chàng kể cho bác sĩ Bồn nghe câu chuyện lời thề giữa mình và anh chàng Hùng. Chàng cũng không nên nói rõ chương trình «mần lại cuộc đời» của mình cho ông anh vợ tương lai nghe. Lúc đó Lan và bác sĩ Bồn mới vỡ lẽ ra.

Bác sĩ Bồn ngồi suy nghĩ một hồi lâu rồi mới đề nghị:

— Được lắm! Chú có ý «mần lại cuộc đời» như vậy thì cũng tốt lắm! Và nếu quả thật chú có ý định học võ, tôi có thể giới thiệu cho chú một người bạn tôi tới đây huấn luyện cho chú ngay. Anh ta là võ sĩ vô địch đai đen! Chú chịu không?

Tân vờ lấy như vớ được của bỏ:

— Vâng, vâng! Anh giới thiệu cho em ông bạn võ sĩ của anh đi! Em cần học ngay bây giờ, Em nhất định học thật giỏi để rửa nhục mới được. Thế nào em cũng phải tìm lại cái thằng đã đánh em đề đánh

nó một trận cho biết tay. Anh làm ơn dẫn người bạn của anh lại đây giúp em ngay đi! Em cần học gấp! Anh làm ơn giúp em ngay!

— Được rồi! Tôi sẽ đi ngay. Lan ở lại đây chờ anh một lát nhé!

Độ nửa giờ sau bác sĩ Bồn trở lại với ông bạn võ sĩ. Nhưng khi vừa gặp mặt ông bạn của bác sĩ Bồn, Tân đột nhiên giật mình rú lên. Chàng kéo Lan ra một góc nhà nói nhỏ nhỏ:

— Thôi chết rồi! Cái thằng cha võ sĩ bạn của anh em, chính là cái thằng cha làm nhục anh đây!

Võ sĩ Hùng — người đó chính là Hùng — mỉm cười nói:

— Ông Tân, ông đứng ngại gì cả. Nếu ông có ý muốn học võ để «mần lại cuộc đời» thì xin ông đừng có sợ sệt. Tôi hứa sẽ hết lòng huấn luyện ông.

Tân không trả lời võ sĩ Hùng, quay qua nói với bác sĩ Bồn:

— Thưa anh, em đã suy nghĩ kỹ lại rồi! Em... em định thôi không học võ nữa. Em... chỉ «mần lại cuộc đời» suông thôi, chứ không có học võ...

Bác sĩ Bồn ngạc nhiên:

— Ô hay! Chú này điên hay sao? Chú mần lại nhờ tôi đi mời cho kỳ được một võ sĩ tới để cho chú học bây giờ chú lại từ chối là nghĩa lý gì? Chú định làm bề mặt tôi phải không!

— Thưa anh không! Nhưng mà... em thôi không học nữa.

Võ sĩ Hùng nói:

— Học võ có gì nguy hiểm đâu mà ông sợ, ông Tân.

Bác sĩ Bồn hỏi Hùng:

— Bộ anh quen với chú Tân hay sao? Sao anh biết tên chú ấy?

Võ sĩ Hùng đáp:

— Cũng mới quen đây anh ạ!

Rồi thì, trước sự nài ép của vị hôn thê và ông anh rể tương lai, Tân đành phải thụ giáo võ sĩ Hùng vậy.

Hùng nói:

— Thôi bây giờ nhân tiện đây, tôi muốn chỉ giúp bạn bài học võ lòng.

Tân còn đang do dự thì Hùng đã nói tiếp:

— Bạn đừng có sợ gì cả. Tôi sẽ đứng im cho ông bạn đánh thử. Tôi chỉ đỡ không thôi.

Tân thầm nghĩ: «Nếu vậy thì mầy tới số mầy rồi Hùng ơi. Tao sẽ nhân dịp này đánh cho mầy một trận toi đời để trả thù cái nhục vừa rồi. Mầy mà đứng im cho tao đánh thì mầy sẽ chết con ạ!»

Hùng đứng khoanh tay bảo Tân:

— Nào anh bạn thử đấm một cái vào mặt tôi xem nào!

Tân vờ từ chối:

— Dạ, ai lại làm thế! Học trò mà đi đánh thầy thì coi sao tiện.

Hùng nói:

— Không sao đâu! Bạn cứ việc tự nhiên đi mà!

Được lời như mở tấm lòng, nhanh như chớp, Tân nhảy lại đấm thẳng một cái thật mạnh vào mặt Hùng. Nhưng nắm tay Tân vừa tới gần mặt Hùng thì chàng đã lẹ làng xoay người tránh né, tiện tay bắt lấy cổ tay Tân vịn đi một vòng. Bị khóa tay chắc quá, Tân không sao cựa quậy được, chàng không dám nhúc nhích vì càng vùng vẫy thì chàng lại càng thấy đau. Tân méo mặt đi đề chịu đựng. Hùng cười:

— Trời ơi! Sao bạn lại mếu như vậy. Muốn mần lại cuộc đời thì phải vui lên bộ mặt phải tươi lên chứ!

NHỮNG TRÒ HEO NĂM 70...

(Tiếp theo trang 29)

những ngày cứ phải ngửa mặt lên trần nghiêng rặng ken két hay dang hai tay phờ ra.

Tương tượng ra cái cảnh đó Phóng Viên Bura ta hết muốn ngồi tương thuật tiếp, chỉ muốn đi tìm các em nái sẽ đó mà «đòi quyền sống».

Người Phóng Viên Bura sau đó, tìm không thấy các em nái sẽ mà nổi bấn thì nặng ở hai háng, bèn đọc lại bài tương thuật và đập xe đập (xe gắn máy quá đã thối mất) về tòa soạn nộp bài. Chỉ sĩ chú nhiệm biết tình cảnh liền «a-văng» 5 xia, người phóng viên bỏ xe đạp phủ lình lên Ngã Ba Chú Ía tìm em Thập Thành.

Ngồi trên xe Lam, chắc có sao quá tạ chiều, người phóng viên Bura ngồi cạnh 1 mụ xồn xồn, trát đầy phấn và mang dây vàng... giả, mụ bắt chuyện với mọi người trong xe, xoén xoét cái mồm y như lúc mấy Hím trong Phong Trào Đòi Quyền Sướng tuyên bố.

Lúc đến nơi... đường chim, người phóng viên thấy như thoát một cái nợ, sửa lại ca vát rồi khệnh khạng bước vào xóm chị em chúng ta, đến giữa ngõ thì gặp em Thập Thành đang ngồi mua cóc. Một màn ái tình tay bèn diễn ra giữa công lộ, rồi cả hai, như trong chiều lộng gió nắm tay nhau mà chạy về hướng «phòng ta». Người phóng viên đòi «phe la mua» tuyết xuyết, em Thập Thành đũa dai đòi thứ chim đá. Sau khi thử một phũa, em Thập Thành tuyên bố: Chim của anh «bay» cứ lảm.

Đến đây vì méo mó nghề nghiệp, đã đã bỏ hơi tai, người phóng viên bèn làm một phát phóng vấn:

— Em nghĩ gì về Phong Trào Đòi Quyền Sướng.

— Không, vì em đâu còn thêm nhạt gì.

— Còn quyền làm đàn bà.

— Cũng không, ngày nào mà em chả làm đàn bà.

— Biêng, Ô kê, anh sẽ ghi ý kiến của em lên báo.

— A, anh làm báo hả?

— Ừa đó.

— Anh đăng em hả?

— Ừa, em vừa tuyên bố hai câu rất... chính trị và đầy triết lý mụn cóc.

— Anh làm ký giả hả?

— Ừa, ký giả... nghị trường.

— Là ký gì anh.

— Là túc trực ở Nhà Hát Tây để xem đào kép đóng tuồng.

— Có Hùng Cường không anh?

— Đào kép ở đó làm gì có cỡ đó.

— Vậy ca đâu mùi bằng Hữu Phước.

— Mùi hơn, khi họ ca các bài Con Cá Nó Sống...

— Mà họ hát bộ hả.

— Đủ thứ, nhiều tuồng, nào khiêng Heo, Tô Đốp Bàn, Tranh Dành Ngồi Thứ, Teo Chim...

— Tuồng nào hay, anh?

— Tất cả đều phải...

— Ờ, sao lại bịt mũi lại vậy.

Người phóng viên nói trong khi tay vẫn bịt mũi:

— Tại anh nhớ đến cái không khí ở cái nhà Hát đó, em mà thấy bọn lợn chõ mồm vào các món cám em cũng sẽ phải bịt mũi.

Lúc chưa vào được chuồng thì bọn lợn rúc mặt vào cám kiếm phiêu, vào rồi thì cám gây thành tích, cám tranh dành địa vị, cám mỵ dân, cám trò cờ, ôi, bầy heo đó sẽ còn để lại xú khí cho đến ngàn năm sau vì những trò rùng mớ chạy quanh chuồng như... heo mà chúng đã diễn suốt trong năm qua.

GIẢI PHẨM HEO

(tiếp theo trang 6)

CÙNG TUỔI VỚI :

- Nguyễn cao Kỳ (1930)
- Nguyễn bá Cẩn (1930)
- Trần quý Phong (1942)
- Dương văn Ba (1942)
- Hoàng kim Quy (1906)

Nếu là tuổi Bình Ngọ (1906) thì có thể giàu lớn, chuyên về kim khí và những việc gai góc, có thể là nghề chế tạo giấy kẽm gai. Mặc dù giàu có, tuổi này rất kẹt, nhưng có thể bị con cái phá sản cho đúng

lật bù trừ. Những người tuổi này thường có cái can đảm đến li lợm. Bệnh ai có lợi thì bệnh hết mình, nhưng hết lợi, thì chửi ngay.

Nếu là tuổi Canh Ngọ (1930) thì hay đi đây đi đó, có khiếu về nghề lái tàu bay, và thích chơi gà. Tuổi này nhiều tham vọng, nhưng tính tình bộp chộp, thành ra chỉ hợp với chức phó. Tuổi này nếu ứng cử vào năm Chó, suýt trúng cử, nhưng chưa tới số.

Tuổi Nhâm Ngọ (1942) đấng người thường nhỏ nhắn, nhưng có số đào hoa. Ưa du lịch, hoặc kinh doanh về ngành du lịch. Những người cùng tuổi này thường không ưa nhau.

CÙNG TUỔI VỚI :

- Phạm chí Thiện (1931)
- Nguyễn đại Bằng (1931)

Tuổi này cầm tinh con dê. Nhưng dễ gặp năm Chó không khá. Vì vậy, trong năm ngoài, nếu ứng cử thế nào cũng rớt, nếu xuất ngoại thì bị tai tiếng.

Cũng là loài dê, nhưng có loại dê rừng, có loại dê nhà.

Cho nên, cùng tuổi, nhưng nếu sanh tại miền Bắc thì dễ bảo như dê nhà. Nếu sanh tại miền Trung, thì khó bảo như dê

đồng. Năm con Heo, tuổi mùi phải thận trọng, vì riêng tuổi dê đã quá lắm, cộng với heo, nhất là loại heo lông. Khó tránh khỏi hậu quả tai hại.

CÙNG TUỔI VỚI :

- Lê tài Hòa (1920)
- Khiếu thiện Kế (1932)
- Ngô văn Hiếu (1932)
- Võ mạnh Đông (1932)
- Tạ ngọc Mai (1932)

Thân là khỉ. Tuổi thân là tuổi xấu nhất trong giáp. Vì vậy ca dao mới có câu :

* Người ta tuổi ngọ tuổi mùi
* Mà tôi ngâm nghĩ một đời tuổi thân.
Vì cầm tinh con khỉ, nên hay bị những nhà bán thuốc dạo bắt trình diễn trò khỉ

để cần khếch. Nếu theo đuổi nghề chính trị, thì tuổi Thân thế nào cũng chạy theo hành pháp dề... kiếm chuỗi!

Nếu là tuổi Nhâm Thìn (1932), năm Chó có thể gặp đại nạn, Tuổi này thường ngại tham dự những cuộc họp bàn về chính trị. Nhưng nếu là họp bạn du hí, thì rất ưa.

Nếu là tuổi Canh Thân (1920), thì có khiếu về ngành đấm đá giữa chỗ đông người, và thì xài đồng hồ rô-léch. Tuổi này rất hợp với những đàn bà tốt thân.

CÙNG TUỔI VỚI :

- Nguyễn văn Ân (1933)
- Trương tiến Đạt (1933)

Nếu là tuổi Quý Dậu (1933), thì rất thích tổ cáo. Nhiều khi tổ rất ầu. Tuổi này, nếu đi linh thủy, có thể ngoi đến cấp tá.

Nếu theo ngành văn, có thể đạt được chức quan tòa hay ông Trạng.

Tuổi Dậu cầm tinh con gà. Gà có nhiều loại, gà chọi, gà thịt, và gà... toi.

Gà và chó cùng thuộc loại gia súc, nên năm Chó, nếu ứng cử chắc chắn đã gặp may.

CÙNG TUỔI VỚI :

- Trần duy Tự (1934)
- Tôn thất Uẩn (1922)
- Hồ hữu Tường (1910)

Nếu thuộc tuổi Giáp Tuất (1934), thì có thể làm đến chức thầy thuốc, nhưng phải cái có tính thích những hình ảnh khóa thân, nhất là hình con gái. Năm heo phải coi chừng.

Tuổi Nhâm Tuất (1922), vì năm Chó 1970 là năm tuổi, nên nếu có ứng cử, thất cử là cái chắc.

Tuổi Canh Tuất (1910), tuy đã già, nhưng đặc biệt thích chuyện mèo chó. Ưa lập đi, chỉ khoái đồng tiền.

Tuổi này rất hào kỳ ăn vụng bột.

CÙNG TUỔI VỚI :

- Phan Thông (1923)
- Trần kim Thoa (1923)
- Nguyễn văn Chuân (1923)
- Hồ ngọc Nhuận (1935)
- Nguyễn đất Dận (1935)

Năm Tân Hợi là năm tuổi, nên phải coi chừng.

Đặc biệt, tuy cũng là tuổi Hợi, nhưng nếu tuổi Quý Hợi (1923), thì có tính phù thịnh, nghĩa là hay chạy theo nơi quyền

quý. Tuổi này, dù nam hay nữ giới, cũng rất đa tình. Nam thì được đàn bà mê. Nữ thì mê lung tung, nhất là người khác chủng tộc. Nữ giới tuổi này thường có bộ phận tốt, và rất thích chuyện heo.

Nếu là tuổi Ất Hợi (1935), thì ưa chống đối.

Lớp nhạc HUYỀN LINH 218A, Trần Quý Cáp SAIGON

Lò đào tạo TÀI TỬ và CA SĨ chuyên nghiệp. Do những giáo sư lớn tuổi, nhiều kinh nghiệm hướng dẫn với kết quả chắc chắn :

- HUYỀN LINH ● PHÓ QUỐC THĂNG ● LÝ HỒNG BO ● TR. THĂNG

ĐẶC BIỆT : Nhận dạy cấp tốc : Tây Ban Cầm ● Hạ Uy Cầm ● Mãng Cầm ● Trống ● Chỉ tiếp nhận học viên trong giờ làm việc.

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Nhân dịp xuân về, Hãng COSUNAM FILM sẽ hân hạnh cho ra mắt khán giả Thủ đô, tại 2 rạp :

REX và VĂN HOA (Đakao)

PHIM

LỮ HÀNH TRONG MƯA (LE PASSAGER DE LA PLUIE)

Easmancolor — Ecran large

NÓI TIẾNG PHÁP — PHỤ ĐỀ VIỆT — ANH — HOA

Cung Chúc Tân Xuân

Đại Diện Thương Mại

thầu và cung cấp hay công tác cho công sở hoặc quân đội

- NHÀ MÁT SƠN HẢI, 24 Phạm Phú Quốc, Vũng Tàu, điện thoại: 180, là nơi nghỉ mát lý tưởng của du khách.
- Cho thuê xe hoa rước dâu và đưa du khách đi Vũng Tàu với giá đặc biệt.
- Bảo trì và cung cấp Điện - Lạnh - Tivi - Radio-Service có thợ lành nghề đến sửa tại tư gia.
- Photocopy điện tử và Ronéo tự động làm việc nhanh chóng.
- Dung mỹ phẩm M. LARGER là Quý Bà, Quý Cô sẽ tự làm tăng vẻ đẹp tuyệt vời của phái nữ.
- « Mất một mí - Mất hai mí trong 10 phút » một phát minh mới giúp Quý Ông, Quý Bà mãn nguyện với một cặp mắt đẹp và sáng ngời sau khi dùng Mỹ Phẩm KẸP MẮT «Double-Eyeld-Pins».

Quý vị hãy đến HÃNG :

SƠN - HẢI

84c-86-88 Bùi Chu - SAIGON

là Tổng Đại Lý phát hành hai Mỹ Phẩm và cũng là nơi tiếp nhận khách hàng cho tất cả các cung ứng nêu trên hoặc điện thoại 23.396 giờ làm việc, thường trực từ 7g30 đến 22g30 kể cả ngày Chủ nhật và ngày lễ.

Cung Chúc Tân Xuân

Nếu NHỤY HOA là NGUỒN SỐNG của CON ONG

Thì TRƯƠNG CHỦ TIẾT KIỆM và KÝ THÁC là NGUỒN SỐNG của NGÂN HÀNG

NAM-HẢI NGÂN-HÀNG

68, Đại lộ Nguyễn Huệ, SAIGON - ĐT: 93.414-98.694

- Luôn luôn phục vụ Quý thân chủ một cách niềm nở, mau lẹ trong tất cả nghiệp vụ.
- Mở Trương Mục và cấp Sổ Chi Phiếu trong vòng Năm Phút.
- Gửi tiền vào lấy tiền ra trong vòng Ba Phút.
- Trả tiền lời cao nhất cho Quý vị muốn để dành tiền.
- Thâu nhận cả tiền kim khí (chì) bất luận số lượng nào.

ĐÊM MÀU HỒNG

VỚI CHƯƠNG TRÌNH TẾT :

MÀU HỒNG ĐÊM XUÂN

Với tiếng hát
THÁI THANH

Tiếng hát đem lại cả một mùa xuân trường cửu cho chúng ta

ĐÊM MÀU HỒNG

36, Nguyễn Huệ - Saigon

☐ Đặc biệt không nghỉ ngày nào, để trình diễn chương trình

ĐÓN XUÂN với :

Thái Thanh - Hoài Trung - Hoài Bắc

và các Danh ca Thủ Đô

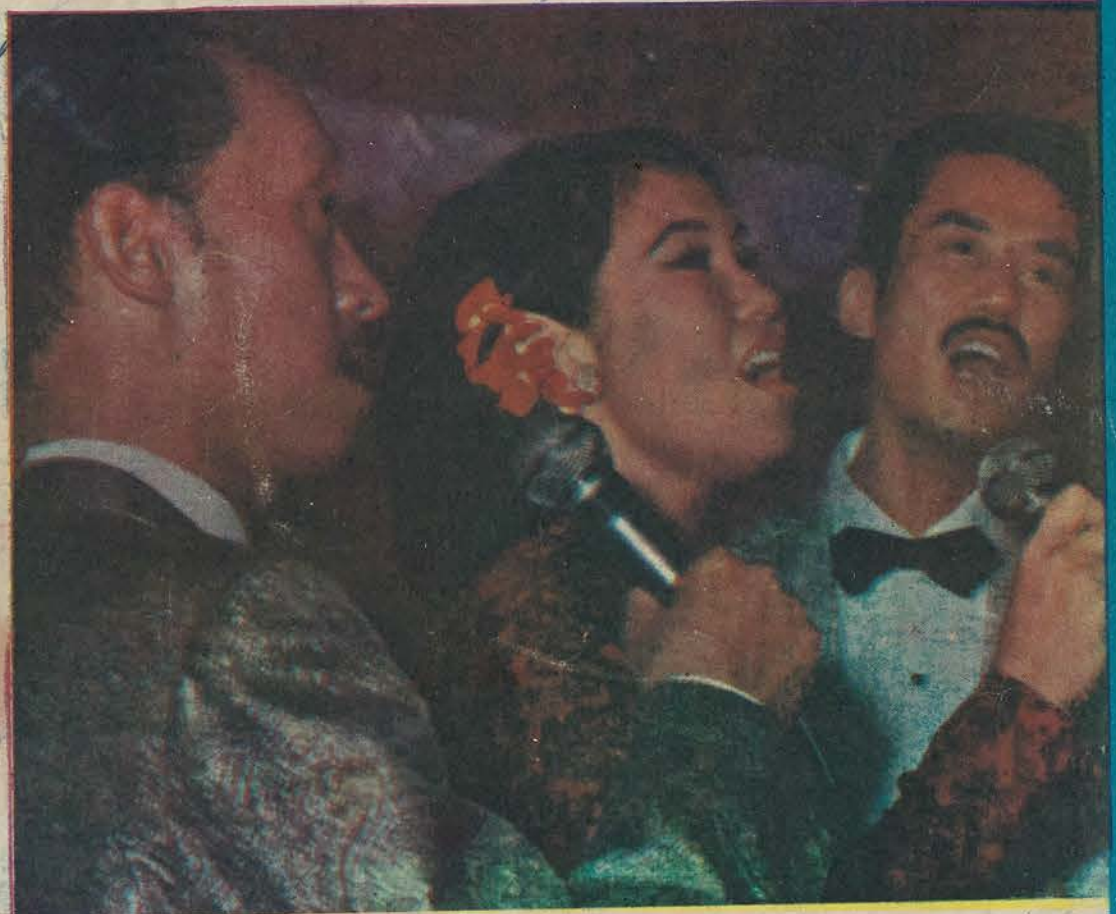
NGỌC MINH - PHƯƠNG HỒNG HẠNH - XUÂN SƠN -
BÍCH NGA - NGỌC THIÊN NGA - NGỌC THY - ĐÀO
HOA NỮ - THU UYÊN - DIỄM CHI - VÂN HÀ - HOÀI
KHANH

• **BAN «THẮNG LONG»**

ban hợp ca mãi mãi được khán giả ưa chuộng

• **BAN «MÂY NGÀN»**

hợp ca gồm những tiếng hát mới, trẻ, hăng say

• **BAN JACQUIA DANIELL**
và **PHẠM ĐÌNH CHƯƠNG**

TRÌNH DIỄN ĐẶC BIỆT

ban "THE GOLDEN BELLS"

so tài với

Với ba bông hồng của
NHẠC TRẺ NGOẠI QUỐC

ban "LES QUATRE FRÈRES DALTON"

với bốn tay súng cự phách của
NHẠC GIA NGOẠI QUỐC

BAN NHẠC HẢI SƠN

gồm những nhạc sĩ tài danh

Ba giàn âm thanh nổi
Trên một trăm ánh đèn màu tối tân

• Phải đến ĐÊM MÀU HỒNG để " nâng ly rượu mừng " mừng bạn bè và người thân yêu

• Phải đến nghe THÁI THANH dịu dặt tiếng ca, sưởi ấm lòng những ai cô đơn trong " xuân tha hương "

• Phải đến với chương trình " MÀU HỒNG ĐÊM XUÂN " để cái Tết được đầy đủ, trọn vẹn là TẾT